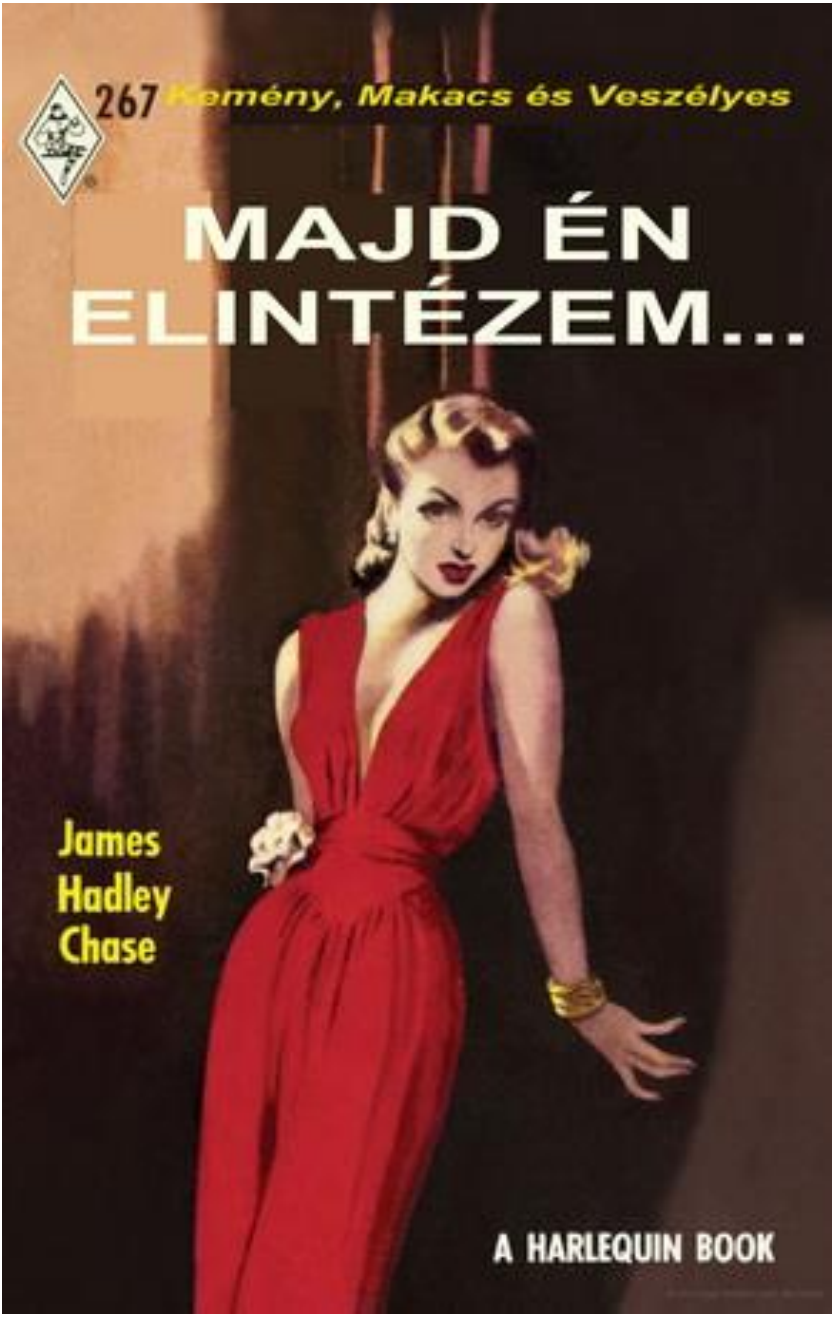
267
Kemény, Makacs és Veszélyes
MAJD ÉN ELINTÉZEM...
James Hadley Chase
A HARLEQUIN BOOK

James Hadley Chase

MAJD ÉN ELINTÉZEM...

Rakéta Regényújság
1984

A sikeres és gazdag üzletember, Nick English testvérét, Royt holtan találják irodájában. Hamarosan előkerül barátnőjének holttestе is, a kettős öngyilkosság teóriáját azonban egyre több adat cáfolja. Vajon ki az a férfi, aki nemcsak egy nagyszabású zsarolási akciót tervelt ki, hanem a gyilkosságokat is elkövette?

MAJD ÉN ELINTÉZEM!

- hangoztatja a családi jelszót Nick English, s nyomozni kezd, hogy megtalálja testvére gyilkosát, és leszámoljon vele. Vállalkozása nehezebb, sőt veszedelmesebb, mint gondolta, mert rá kell döbbennie, hogy a rendőrségre nem számíthat… Két páratlanul kemény akaratú, elszánt férfi csap össze J. H. Chase új regényében, és az izgalmas, váratlan fordulatokban bővelkedő küzdelem során áldozatok, tanúk egész sora hullik el…

James Hadley Chase:
I'll Bury My Dead, 1953.

Megjelent:
Rakéta Regényújság, 1984/1-7. rész.

Fencsik Flóra fordítása

ELSŐ FEJEZET

1.

Harry Vince kijött a belső irodahelyiségből, és gyorsan becsukta maga mögött az ajtót, mintegy elvágva vele a férfihangok zsivaját – mintha mindegyik túl akarta volna ordítani a másikat a rekedt nevetéseket és a sok-sok láb csoszogását.

– Akkora a lárma odabenn, akár egy állatkertben, igaz? És pfuj, akkora a bűz is – mondta, miközben átvágott a szobán az üres íróasztalok között a – telefon-kapcsolótáblánál ülő Lois Marshallhoz. Egy üveg pezsgő meg két pohár volt a fiatalembernél, óvatosan letette őket egy közeli íróasztalra. – Maga nem is tudja, miről marad le, miközben itt ül. Fűrésszel lehetne vágni odabenn a levegőt. – Zsebkendőjével törölgette az arcát. – Mr. English azt mondja, magának is innia kell egy kis pezsgőt. Hát itt van.

– Köszönöm, de nem nagyon kérek – mosolygott rá Lois. Huszonhat-huszonhét éves, csinos lány volt, sötét hajjal, szigorú szemöldökkel, józan, barna szemmel. Alig volt rajta smink. – Nem vagyok oda érte. Maga igen?

– Csak, ha más fizeti – válaszolta Vince, miközben szakszerűen leszedte az üvegről a drótot, és a dugóval kezdett bajlódni. – Meg aztán most van ok az ivásra. Nem mindennap nyerjük meg a félnehézsúlyúak bajnokságát.

A dugó visszhangzó pukkanással repült át a szobán, s

a fiatalember sietve öntötte a habzó italt az egyik pohárba.

– Nem, hála istennek – mondta Lois. – Mit gondol, meddig maradnak?

– Amíg ki nem dobják őket. Még nem itták meg a whiskyt. – Odaadta a lánynak a poharat. – Joe Ruthlinra, az új bajnokra. Hadd gyepálja az ellenfeleit továbbra is, ahogy ma este gyepálta.

Megtöltötte a másik poharat is.

– Mr. Englishre – mondta halkan Lois, és fölemelte a poharát.

Vince elvigyorodott.

– Oké. Mr. Englishre.

Ittak, és Vince vágott egy grimaszt.

– Azt hiszem, magának van igaza. Inkább egy skót whisky tisztán, bármikor. – Letette a poharát. – Miért nem hagyja, hogy Trixie kezelje a telefont? Az ő dolga.

Lois megvonta formás vállát.

– Gondolja meg, micsoda társaságba keveredne. Rólam tudják, hogy nem molesztálhatnak, de Trixie-t…

– Trixie élvezné. Örül, ha néhanap megpaskolja a fenekét egy-egy pasas. Szerinte ez is azt bizonyítja, hogy kívánatos. Különben ezek a hólyagok többé-kevésbé veszélytelenek. Trixie tudna vigyázni magára, ha maga lehetőséget adna neki.

– Az lehet, de azért ő még gyerek. Itt üldögélni az irodában jóval éjfél utánig, nem neki való.

– Úgy beszél, akár egy nagymama – mondta vigyorogva Vince. – Ha valakinek későig kell benn maradnia, az mindig maga.

Lois megvonta a vállát.

– Engem nem zavar.

Vince figyelmesen megnézte a lányt.

– A fiúját se zavarja?

– Muszáj butaságokról beszélgetnünk, Harry?

Józan barna szeme hirtelen elhidegült.

Vince észrevette a vészjelzést, és megkérdezte: – Ugye, maga már akkor Mr. Englishnél volt, amikor ő beindította ezt a céget?

– Igen. Csak egy kis irodánk volt, bérelt írógéppel meg bútorral, a berendezésből semmi nem volt kifizetve. Most meg itt van ez az egész: tizenhárom szoba és negyvenfőnyi személyzet. Nem csekélység öt év alatt, igaz?

– Meghiszem azt. – Vince rágyújtott egy cigarettára. – Mr. Englishnek kitűnően működik a hatodik érzéke. Úgy látszik, mindegy, mibe kezd: sikerre viszi. Ezen a héten egy ökölvívót menedzselt, múlt héten egy cirkuszt, az azelőtti héten meg egy musical-show-t. Mit fog legközelebb csinálni?

Lois nevetett.

– Majd csak talál valamit. – Fölnézett Vince-re; közepes magasságú, széles vállú, harminchárom körüli férfit látott maga előtt, kefefrizurával, aggodalmasnak és nyugtalannak látszó barna szemmel, formás szájjal és állal, keskeny orral. – Maga is nagyon szépen följött, Harry.

A férfi bólintott.

– Hála Mr. Englishnek. Nem áltatom magam. Ha nem kapok ekkora lehetőséget tőle, még ma is hülyére dolgozhatnám magam könyvelőként, minden kilátás nélkül. Tudja, néha magam se hiszem, hogy igazgató vagyok nála. Nem tudok rájönni, mi a csudáért bízta rám ezt az állást.

– Jó szeme van a tehetségekhez – mondta Lois. – Nem azért bízta magára ezt az állást, mert tetszik neki, ahogy

öltözködik, Harry. Maga megdolgozik a pénzért.

– Magam is azt hiszem – simított végig kurtára vágott haján Vince. – Lám csak, milyen iszonyú sokáig túlórázunk. – A karórájára pillantott. – Negyed tizenkettő. Ez a hacacáré eltart legalább kettőig. – Kiitta a pezsgőjét, Lois felé tartotta az üveget. – Kér még?

A lány a fejét rázta.

– Köszönöm, nem. Úgy látta, Mr. English jól érzi odabenn magát?

– Tudja, milyen. Ott álldogál egész este, és nézi a többieket, ahogy iszik. Néha ő is be-bedob egy-egy szót. Úgy viselkedik, mintha csak betévedt volna valaki másnak a partyjára. Abe Mendelssohn megpróbálta majdnem egy órán át sarokba szorítani, de nem volt szerencséje.

Lois nevetett.

– Szeretné, ha Mr. English finanszírozná a női birkózóit.

– Nem is rossz ötlet – mondta Vince. – Láttam már néhány olyan cicababát birkózni. Elvállalnám, hogy az edzőjük legyek. Szívesen megmutatnék nekik néhány fogást.

– Szóljon Mr. Englishnek. Lehet, hogy magára bízza az edzői állást.

Megszólalt a telefonberregő.

Lois benyomott egy dugót, és fölvette a fejhallgatót, amely idáig az asztalán hevert.

– English Reklámfőnökség – mondta. – Jó estét.

Figyelt, Vince meg őt figyelte. Látta, hogy a lány meglepetten felhúzza sötét szemöldökét.

– Megkérem, hogy beszéljen magával, hadnagy úr – mondta, és letette a fejhallgatót. – Harry, szólna Mr. Englishnek, hogy Morilli hadnagy keresi a gyilkossági

csoporttól? Személyesen akar vele beszélni.

– Ezek a hekusok! – fintorgott Vince. – Lefogadom, hogy valami szívességet kér. Tippet a legközelebbi ökölvívó-mérkőzésre, vagy potyajegyet a showműsorra. Csak nem akarja azért zavarni meg Mr. Englisht, hogy ezzel a svihákkal beszéljen?

A lány komoly tekintettel bólintott.

– Kérem, mondja meg neki, Harry, hogy sürgős.

A férfi gyorsan rátekintett, aztán lecsúszott az asztalról.

– Oké.

Keresztülment a nagyszobán, és belökte a Nick English irodájába vezető ajtót. A lárma fölerősödött, ahogy belépett.

Lois így szólt: – Rögtön adom Mr. Englisht.

Morilli fölmordult a vonal másik végén.

– Jó lesz, ha a kapuhoz rendeli a főnöke kocsiját, Miss Marshall – mondta. – Ha meghallja a mondandómat, alighanem gyorsan cselekedni akar majd.

Lois köszönetet mondott, benyomott egy másik dugót, és szólt a garázs alkalmazottjának, aki jelentkezett, hogy azonnal küldje Mr. English kocsiját a főbejárathoz.

Amint kihúzta a dugót, Nick English már jött is ki az irodájából, a nyomában Vince-szel.

English hat láb három hüvelyk magas volt, és testes, de nem hájas. Negyvenes évei derekán járt, a haja fekete volt, rövid és göndörödésre hajlamos. Halántékán fehér csík húzódott, és lágyított valamit a különben kemény, könyörtelen arcon. Széles, magas homloka, kurta, tömpe orra, keskeny szája és szögletes, gödrös álla volt. Távol ülő világoskék szemének szúrós a tekintete. Nem csinos, de megragadó külsejű férfi volt, egyből a gránitkemény erő benyomását keltette.

Lois fölállt a kapcsolótábla mellől, és a szomszédos íróasztalon álló telefonkészülékre mutatott.

– Morilli hadnagy van a vonalban, Mr. English…

English fölemelte a kagylót.

– Mit óhajt, hadnagy?

Lois gyorsan Vince-hez lépett.

– Kerítse elő Chuckot, Harry. Azt hiszem, szükség lesz rá.

Vince bólintott, és bement a belső irodába.

Lois hallotta, hogy English azt kérdi: – Mikor történt?

Lois aggodalmasan figyelte a nagydarab férfit, amint az ráhajol az íróasztalra, és gondterhelten néz a semmibe, ujjaival a mappán dobolva.

Öt éve ismerte már Nick Englisht. Akkor találkozott vele először, amikor az éppen ott hagyott egy állást Dél-Amerikában, és egy kis irodát nyitott Chicagóban, hogy egy általa föltalált, az olajfúrásnál használható pörgettyűs iránytűt reklámozzon. Azért alkalmazta Loist, hogy az irodát vezesse, amíg ő az utcákat járja, és az iránytű gyártásához szükséges tőkét keresi.

Akadt nehézség bőven, de Lois hamarosan megtanulta, hogy Englisht a nehézségek és csalódások csak arra késztetik, hogy még keményebben dolgozzon. A lány rájött, hogy főnökének elképesztő a lelkiereje. Voltak idők, amikor Lois nem kapott fizetést, és Englishnek nem volt mit ennie. De a férfi optimizmusa és elszántsága ragályos volt. Lois tudta, hogy főnökének előbb-utóbb sikere lesz. Aki ilyen keményen hajt, annál nem maradhat el a siker. De volt egy eredménytelen év, állandó kudarcokkal, s ez az év úgy összekovácsolta kettejüket, hogy Lois sohasem felejtette el, de néha eltűnődött rajta, hogy vajon a férfi nem feledte-e el. Az iránytűt végül is finanszírozták, és

sikeresnek bizonyult. English eladta a találmányát kétszázezer dollárért meg a leendő eladások után járó szabadalmi díjért, ami szintén szép jövedelmet hozott neki.

Aztán English egyéb reklámozható találmányok után nézett, és a következő három év során olyan ember hírébe került, aki még a kősziklából is pénzt tud fakasztani. Újonnan szerzett tőkéjével kiszélesítette működési területét, beszállt a szórakoztató iparba, kisebb show-kat, éjszakai klubok kabaréműsorait reklámozta, majd egyre nagyobb és igényesebb show-k után nézett.

Ömleni kezdett hozzá a pénz, és English részvénytársaságokat alapított. Még több pénz folyt be, mire bérbe vett két színházat meg egy tucat éjszakai szórakozóhelyet. Később, amikor a pénz majdnem zavarba ejtővé vált, a politika mezejére lépett. Az ő pénze juttatta hatalomra és tartotta meg hivatalában Henry Beaumont szenátort.

Lois most döbbent rá, miközben Englisht figyelte, hogy milyen messzire jutott, és mekkora hatalommá vált a főnöke; női módra sajnálta, hogy olyan magasságokba emelkedett, ahol ő már nem lehet igazán hasznára, csupán egy lehet a sok ember közül, aki Englisht szolgálja.

Vince a belső irodából Chuck Eagannal jött ki, aki English kocsiját vezette és végzett el vita és kérdezősködés nélkül minden munkát, amit English csak kívánt tőle.

Chuck alacsony, zsokéalkatú, negyven felé járó férfi volt, homokszínű hajjal, szeplős, piros arccal, kőkemény tekintettél és gyors, puha mozdulatokkal. Pillanatnyilag a lehető legrosszabbul festett: nem illett hozzá a szmoking.

– Mi a gáz? – kérdezte a szája sarkából, mikor Lois mellé ért. – Olyan jól éreztem magam.

A lány a fejét rázta.

English azt mondta a telefonba: – Mindjárt ott leszek. Hagyjon mindent úgy, ahogy van, amíg odaérek. Tíz percen belül ott vagyok.

Chuck elnyomott egy morgást.

– A kocsi? – kérdezte Loisra nézve.

– A kapu előtt van – felelte a Harry.

English letette a kagylót. Mikor megfordult, mindhárman kissé kihúzták magukat, utasításra várva. English határozott, napbarnított arca nem árult el semmit, de kék szemének kemény volt a tekintete, amikor megszólalt: – Hozd a kocsit, Chuck. Azonnal indulni szeretnék.

– A kocsi már előállt, főnök – mondta Chuck. – Odalenn várom. – És kiment a szobából.

– Hadd igyák meg ezek a sakálok az egész láda whiskyt, aztán szabaduljon meg tőlük – mondta English Vince-nek. – Mondja meg nekik, hogy elhívtak valahová.

– Igenis, Mr. English – mondta Vince, és bement a belső irodahelyiségbe. Amint kinyitotta az ajtót, a nevetés és a beszéd zaja olyan erővel áradt ki a külső irodába, hogy English elkomorodott – Maradjon itt, jó? – fordult Loishoz. – Lehet, hogy szükségem lesz magára még ma éjjel. De ha egy órán belül nem hall felőlem, menjen haza.

– Igenis. – Lois kutató pillantást vetett a főnökére. – Történt valami, Mr. English?

English ránézett, aztán hozzálépett, a lány csípőjére tette a kezét, és elmosolyodott, – Találkozott valaha az öcsémmel, Royjal?

Lois meglepetten fázta meg a fejét.

– Nem veszített semmit. – Megpaskolta a lány csípőjét. – Épp most lőtte főbe magát.

Lois lélegzete hirtelen elakadt.

– Ó… sajnálom…

– Nem muszáj – mondta English, és az ajtó felé indult. – Nem érdemli meg a maga együttérzését, és nem kellett neki az enyém se. Mocskos ügy lehet. Maradjon kábé egy óra hosszat. Ha a sajtó fülébe jutna, rázza le őket. Mondja nekik azt, hogy nem tudja, hol vagyok.

Kivette a kalapját és kabátját a szekrényből.

– Kapott Harrytól pezsgőt? – kérdezte, miközben a fejére tette kalapját, és idegesen megrántotta a karimáját.

– Igen, Mr. English.

– Helyes. Nos, minden jót. Lehet, hogy hívni fogom.

Karjára vetette a kabátját, kiment, és becsukta maga mögött az ajtót.

2.

Chuck Eagan egy belvárosi mellékutcába kanyarodott be a csillogó Cadillackel, és lassított.

Az utca közepe táján két riadókocsit látott parkolni a jobb oldalon, egy sötét, magas, épület előtt, amelynek csak a hatodik emeletén volt világos két ablak.

A parkoló kocsik mögé hajtott, leállította a motort, és kiszállt. Nick English is kinyitotta a hátsó ajtót, és hosszú lábát kilendítette a járdára. Chuck kérdőn nézett rá: – Menjek magával, főnök?

– Nem árt. De maradj a háttérben, és tartsd a szád. English a bejárathoz lépett, ahol két rendőr állt. Mind a ketten felismerték, és tisztelegtek.

– A hadnagy már várja, Mr. English – mondta az egyik. – Fölmehet a liften. Hatodik emelet.

English bólintott, és belépett a homályosan világított, kövezett előtérbe. Elindult a szemét-, csatorna- és állott veríték-szagban. A bejárattal szemközt az ősöreg liftbe talán még négy ember se fért volna.

Chuck félrehúzta a rácsot, és belépett English után a liftbe. Megnyomta a hatodik emelet gombját, és a fülke akadozva megindult fölfelé.

English a kocsiban hagyta a felöltőjét. Szétvetett lábbal állt, keze a szmokingja zsebében, foga között parázsló szivar, tekintete töprengő volt és hideg. Chuck rápillantott, azután félrenézett. A lift végre zökkenve megállt a hatodik emeleten, és Chuck elhúzta a rácsot.

English kilépett a homályosan megvilágított folyosóra. Majdnem szemközt vele egy nyitott ajtóból világosság áradt, fényes négyszöget vetve a folyosó piszkos gumipadlójára. Balra volt még egy ajtó, amelynek tejüvege mögött villany égett. Jobbra, a folyosó végén volt egy harmadik ajtó, üveg nélkül. Az ajtó alatt fénycsík látszott.

Morilli hadnagy jött ki a nyitott ajtón. Zömök, ötven felé járó férfi volt. Vézna, markáns arca sápadt, kis bajsza meglepően fekete volt világos arcbőréhez képest.

– Sajnálom, hogy megzavartam a partyt, Mr. English – mondta mély hangon. – De gondoltam, szeretne idejönni. – Lehalkított, tiszteletteljes modora olyan volt, mint egy üzletemberé, aki gazdag vevővel foglalkozik. – Nagyon szomorú ügy.

– Ki találta meg? – morogta English.

– A kapus. Ellenőrizte, zárva vannak-e az irodák. Ő hívott fel engem, én meg önt. Magam is alig több mint húsz perce értem ide.

English jelt adott Chucknak, hogy maradjon, ahol van, aztán bement a kopottas kis szobába, amely külső

irodahelyiségnek szolgált. Az ajtó tejüvegén felirat állt:

„RIADÓ” ÜGYNÖKSÉG
Vezető nyomozó: Roy English

A berendezés egy íróasztalból, egy gépírónak való székből, egy letakart írógépből, egy iratszekrényből meg egy darabka szőnyegből állt. A falakon poros bilincsek meg kifakult működési bizonyítványok lógtak keskeny, fekete keretben, némelyikük régi, 1927-es keltezéssel.

– A másik helyiségben van – mondta Morilli, aki English után lépett be a külső irodába.

Két civil ruhás nyomozó álldogált félszegen a szobában.

– Jó estét Mr. English – mondták egyszerre, s egyikük megérintette ujjával a kalapját. English biccentett nekik, majd keresztülment a szobán, és megállt a belső irodába vezető ajtóban.

Ez a szoba valamivel nagyobb volt a külső irodánál. Két nagy iratszekrény állt az ablakkal szemközti falnál. Elnyűtt, piros szőnyeg borította a padlót. A térség jó részét egy hatalmas íróasztal foglalta el. Közelében kopottas karosszék állt az ügyfelek számára.

English tekintete gyorsan átsiklott ezeken a részleteken, ő maga egy kis fintorral nyugtázta a szoba jelentéktelenségét.

Fivére az íróasztalnál ült, amikor meghalt. Most az asztalra borult, feje a mappán, fél karja élettelenül lelógott, ujjai éppen a szőnyegig értek, másik karja az íróasztalon volt.

Feje és arca vértócsában hevert. A vér szétterjedt az asztalon, és egyenletesen csöpögött a padlón álló papírkosárba.

English kifejezéstelen arccal, töprengő tekintettel nézte néhány pillanatig az öccsét.

Morilli az ajtóból figyelte.

English az íróasztalhoz lépett, és előrehajolt, hogy jobban lássa a halott arcát. Cipője valami keményhez ért a padlón. Lenézett. Egy harmincnyolcas rendőrségi Speciál pisztoly hevert a halott ujjaitól néhány hüvelyknyire.

English hátralépett.

– Mióta halott? – kérdezte hirtelen.

– Becslésünk szerint két órája – felelte Morilli. – Senki nem hallotta a lövést. Egy hírügynökség működik a folyosó végében. A telexgépek javában dolgoztak akkor, és a zajuk elnyomta a lövés zaját.

– Ez az ő fegyvere?

Morilli felvonta a vállát.

– Lehetséges. Volt fegyverviselési, engedélye pisztolyra. Majd ellenőriztetem. – Szeme English arcát fürkészte. – Alig hiszem, hogy kétséges lenne: öngyilkosság történt, Mr. English.

English körüljárta a szobát, keze még mindig a zsebében. Szivarjának kellemes illata áradt utána.

– Minek az alapján mondja ezt?

Morilli habozott, aztán bejött a szobába, és becsukta maga mögött az ajtót.

– Hallottam ezt-azt. Pénzszűkében volt.

English abbahagyta a föl-alá járkálást, és hideg, kemény tekintetét Morillire szögezte.

– Hadd ne tartsam fel tovább, hadnagy. Nyilván munkához szeretne itt látni.

– Gondoltam, megvárom, amíg ön megjön – mondta zavartan Morilli.

– Hálás vagyok érte. De mindent láttam, amit látni

akartam. Majd a kocsiban várok. Ha elkészült itt, tudassa velem, Szeretném átnézni a helyiséget, s egy pillantást vetni az öcsém irataiba.

– Beletelhet egy órába is, Mr. English. Ilyen sokáig akadna várni?

English a homlokát ráncolta.

– Közölte már a feleségével? – kérdezte, fejével az íróasztalra borult élettelen test felé bökve.

– Nem közöltem senkivel, csak önnel, Mr. English. Óhajtja, hogy beszéljünk az öccse feleségével? Odaküldhetek egy rendőrtisztet.

English a fejét rázta.

– Azt hiszem, fölkeresem én. – Töprengett, a ráncok elmélyültek a homlokán. – Lehet; hogy maga nem tud róla, de Roy meg én az utóbbi időben nem jöttünk ki túlságosan jól egymással. Még a lakáscímét se tudom.

– Itt megvan – mondta kifejezéstelen arccal Morilli. Fölvett az íróasztalról egy levéltárcát: – Átkutattam a zsebeit a forma kedvéért. – Átadott egy névjegyet Englishnek. – Tudja, hol van ez az utca?

English elolvasta a névjegyet.

– Majd tudja Chuck. – Körmével elpöccintette a névjegyet. – Volt nála pénz?

– Négy dolcsi – mondta Morilli.

English elvette Morilli kezéből a levéltárcát, belepillantott, azután zsebre tette.

– Fölkeresem a feleségét. Ki tudna itt takaríttatni egyik emberével? Lehet, hogy ideküldök valakit, nézze át az iratait.

– Elintézem, Mr. English.

– Szóval úgy hallotta, hogy pénzszűkében volt – mondta English. – Honnan hallotta, hadnagy?

Morilli megvakarta az állát, sötét szeme zavartnak látszott.

– A rendőrfőnök említette. Tudta, hogy ismerem őt, és szólt, hogy beszéljek vele. Épp holnap akartam meglátogatni.

English kivette a szivart a foga közül, és a padlóra pöccintette a hamut.

– Beszéljen vele? Miről?

Morilli félrenézett.

– Pénzért zaklatott némelyeket.

English rábámult. – Kik azok a némelyek?

– Két vagy három ügyfele, akiknek tavaly dolgozott. Panaszkodtak a rendőrfőnöknek. Sajnálom, hogy ilyet kell mondanom, Mr. English, de veszélybe került az öccse működési engedélye.

English biccentett. Szeme összeszűkült.

– Tehát a rendőrfőnök azt akarta, hogy maga beszéljen vele. Miért nem nekem szólt a rendőrfőnök, miért magának, hadnagy?

– Mondtam neki, hogy szóljon önnek – mondta Morilli, enyhe pír futott fel a nyakán, és elárasztotta sápadt arcát. – De ő nem olyan ember, akivel könnyű beszélni.

English hirtelen elmosolyodott; nem volt nyájas mosoly.

– Én se olyan vagyok.

– Amit mondtam, Mr. English, azt jegyzőkönyvön kívül mondtam – szólalt meg gyorsan Morilli. – A rendőrfőnök leharapná a fejem, ha megtudná, hogy…

– Rendben van, felejtsük el – vágott a szavába English. A holttestre nézett. – Őt már úgyse keltené életre semmi.

– Így igaz – mondta Morilli, és kissé megnyugodott. – Még mindig jegyzőkönyvön kívül: e hét végén vonták volna be a működési engedélyét.

– Azért, mert megpróbált pénzt szerezni volt ügyfeleitől? – kérdezte élesen English.

– Azt hiszem, igen kétségbeejtő anyagi helyzetben volt. Megfenyegette egyik ügyfelét. A nő nem akarta feljelenteni, de a dolog átkozottul közel volt a zsaroláshoz.

English állkapcsán hirtelen megfeszültek az izmok.

– Erről inkább majd egy másik alkalommal beszéljünk. Most nem akarom föltartani. Viszlát reggel.

– Igenis, Mr. English – mondta Morilli.

Mikor English az ajtó felé indult, Morilli folytatta; – Hallom, a maga embere nyerte meg a mérkőzést. Gratulálok.

English megállt.

– Így igaz. Jut eszembe, szóltam Vince-nek, hogy fogadjon a maga nevében. Egy százassal háromszázat nyert. Nézzen be holnap, és keresse fel Vince-et. Készpénzben fog fizetni. – Találkozott a tekintetük. – Oké?

Morilli elpirult.

– Ó, ez igazán kedves öntől, Mr. English. Akartam is csakugyan fogadni…

– Persze, csak nem volt rá ideje. Tudom én, hogy van az. Nos, én nem feledkeztem meg magáról. Szeretek törődni a barátaimmal. Örülök, hogy nyert.

Kiment a külső irodába, onnan a folyosóra. Intett a fejével Chucknak, és belépett a liftbe.

Morilli és két nyomozója az ajtóban állt, és nézte, hogyan ereszkedik le a lift.

– Nem látszik rajta, hogy nagyon bánkódna – mondta az egyik nyomozó, amikor visszament az irodába.

– Mit vártál tőle? – kérdezte hűvösen Morilli. – Hogy zokogni kezdjen?

3.

English csak egyszer találkozott Roy feleségével, akkor is csak véletlenül, egy koktélpartyn, több mint egy éve.

Úgy emlékezett, hogy nem volt valami nagy véleménnyel az asszonyról, de most felkészült rá, hogy felülvizsgálja előítéletét. Babaarcú, tizenkilenc-húszéves lányként ragadt meg benne, fülsértő hanggal és azzal az idegesítő szokással, hogy mindenkit „kedvesem”-nek szólít. De akkor vitán felül állt, hogy nagy szerelemben van Royjal; s English most a Cadillacben azon tűnődött, vajon tartós volt-e ez a szerelem.

Jellemző volt Englishre, mikor nem engedte, hogy Morilli közölje az asszonnyal férje halálhírét. Sohase engedte meg magának, hogy kitérjen a kellemetlen feladatok elől. Könnyű lett volna előbb egy rendőrtisztet küldeni az asszonyhoz, és utána felhívni, de English nem akart kibújni a felelőssége alól. Roy az öccse volt, és Roy feleségének kijárt, hogy tőle hallja a hírt, ne valaki mástól.

Kipillantott az ablakon.

Chuck lehajtott a főútról, és könnyed biztonsággal haladt egy sugárúton, amelyet mindkét oldalon csinos kis villák szegélyeztek. Chucknak ragyogóan kifejlődött a tájékozódóképessége. Úgy látszott, ösztönösen tudja, hogy észak vagy kelet felé vezet-e, mintha iránytű lett volna az agyában. Soha nem tanulmányozott térképet, és English nem tudott róla, hogy valaha is bárkitől megkérdezte volna, merre kell menni.

– Ez az a kégli, főnök – szólalt meg hirtelen Chuck. – Az a fehér ház ott a lámpaoszlopnál.

Lelassított, a járda mellé gurult a kocsival, és egy kis

fehér villa előtt fékezett le.

Az egyik felső szobából világosság szűrődött ki a behúzott függönyök mögül.

English kiszállt a kocsiból, és széles vállát nekifeszítette a hideg szélnek. Kalapját és kabátját a kocsiban hagyta, szivarját meg a kanálisba dobta. Néhány pillanatig meglepetéssel vegyes ingerültséggel nézte a villát.

Ahhoz képest, hogy kétségbeejtő pénzszűkében szenvedett, Roy kétségtelenül fényűző lakhelyet választott magának. Ez jellemző Royra, gondolta keserűen English: semmi felelősségérzet. Ha akart valamit, azt megszerezte, és csak azután, mikor már megvolt, kezdett el gondot csinálni belőle, hogy kifizesse – ha ugyan egyáltalán gondot csinált belőle.

English kinyitotta a kaput, és az ösvényen a bejárati ajtóhoz sétált. Az ösvény mindkét oldalán bimbózó rózsafák álltak. A rendezett virágágyak tele voltak sárga meg, fehér nárcisszal.

Megnyomta a csengőgombot, és harangjáték erős csengését hallotta, amelyet a csengőgomb hozott működésbe; vágott egy grimaszt. Idegesítették az efféle találmányok.

– Ki az? – kérdezte egy éles női hang.

– Nick English – válaszolta.

– Kicsoda? – hallotta a meglepett hangot.

– Roy bátyja – mondta, és érezte, hogy az ingerültség hulláma fut végig rajta, amiért kénytelen volt kapcsolatba hozni magát Royjal.

A láncot kiakasztották, az ajtó kinyílt, és kigyulladt egy mennyezeti lámpa.

Corrine English hajszálnyit se változott, amióta utoljára

látta. Arra gondolt, míg nézte, hogy ez az asszony alighanem harminc év múlva is így fog kinézni. Kicsi volt és nagyon szőke, a teste kellemesen molett, kihívó hajlatokkal. Rózsaszínű selyemköntöst viselt a fekete pizsamaöltöny fölött. Amikor észrevette, hogy a férfi nézi, gyorsan szalmaszínű fürtjeihez kapott, sietve megigazgatta őket, s közben nagy kék szemével – amelyek egy bámész játék baba szemére emlékeztették Englisht – meglepett, eléggé üres arckifejezéssel bámult rá.

– Helló, Corrine – szólalt meg English. – Bemehetek?

– Hát nem is tudom – mondta a nő. – Roy még nincs itthon. Egyedül vagyok. Vele akartál találkozni?

A férfi némi erőfeszítéssel fékezte, ingerültségét: – Azt hiszem, jobb lesz, ha bemegyek – mondta, amilyen lágyan csak tudta. – Megfázol, ha itt állsz. Sajnos, rossz hírt hoztam.

– Úgy? – A nő szeme kicsivel tágabbra nyílt. – Nem volna jobb Royt felkeresned vele? Nem hinném, hogy szükségem volna rossz hírekre. Roy nem szereti, ha nyugtalankodom.

Milyen jellemző rá, gondolta a férfi. Itt éldegél ebben a csinos kis villában, úgy öltözik, akár egy hollywoodi sztár, miközben Roy nyilvánvalóan kétségbeejtő anyagi helyzetben van; és képes szégyenkezés nélkül azt mondani, hogy Roy nem szereti, ha ő nyugtalankodik.

– Meg fogsz fázni – szólt, és előrelépett, visszakényszerítve az asszonyt a kis előszobába. Becsukta az ajtót. – Sajnos, a rossz hír neked szól, és *csak* neked.

Látta, hogy az asszony arca megfeszül a hirtelen félelemtől, de még mielőtt az megszólalhatott volna, ő folytatta: – Ez a nappalitok? – és a legközelebbi ajtóhoz lépett.

– Ez a szalon – mondta az asszony, és a helyesbítés közben egy pillanatra megfeledkezett a félelméről. Már hogy is volna neki nappalija? Neki szalonja kell, hogy legyen.

English kinyitotta az ajtót.

– Menjünk be, és üljünk le egy pillanatra – mondta.

Az asszony bement English mellett a hosszú, alacsony mennyezetű szobába. A modern bútorzat újnak és olcsónak látszott, de jól mutatott. A férfi eltűnődött, vajon hogyan fest majd ez két vagy három év múlva: addigra valószínűleg szétesik, de az olyan embereket, mint Roy és Corrine, nem érdekli a dolgok tartóssága.

Kialvófélben levő tűz pislákolt a kandallóban, English odament, és megpiszkálta a kotróvassal, aztán rádobott egy hasábot. Az asszony odajött, és megállt mellette.

Az állólámpa éles fényében English, észrevette, hogy Corrine rózsaszínű köntöse a gallérjánál és a kézelőjénél kicsit piszkos.

– Azt hiszem, meg kellene várnunk, amíg Roy hazajön – mondta a nő, és összekulcsolta meg szétvette tömzsi kis ujjait. English látta, milyen kétségbeesetten igyekszik elkerülni minden felelősséget, vagy azt, hogy bármiféle döntést kelljen hoznia.

– Roy miatt jöttem – mondta nyugodtan, és megfordult, hogy az asszonyra nézzen. – Ülj le, kérlek. Bárcsak megkímélhetnénk, de hát előbb-utóbb úgyis meg kell tudnod.

– Ó!

Az asszony hirtelen leült, mintha kifutott volna a lábából az erő, arca elsápadt a gondos kikészítés alatt.

– Csak nem… csak nem került valami zűrbe? – kérdezte.

A férfi a fejét rázta.

– Nem, nem zűrről van szó. Rosszabbról. – Brutális akart lenni, kereken megmondani az asszonynak, hogy Roy halott, de ezt a babaarcot, a porcelánkék szemben tükröződő rémületet, a gyerekesen remegő ajkat, hirtelen ökölbe szoruló kezet látva lehetetlen volt többet mondania, csak utalni tudott rá, hogy mi történt.

– Baleset érte? – Belenézett a férfi szemébe, és visszahőkölt mintha az meg akarná ütni. – Csak nem… csak nem halt meg?

– De igen, meghalt – mondta English. – Sajnálom, Corrine. Bárcsak ne ezt kellett volna közölnöm veled. Ha tehetnék valamit…

– Meghalt? – ismételte meg az asszony. – Nem halhatott meg!

– De igen – mondta English.

– Nem, nem halhatott meg! – Corrine ezt már szinte sikoltotta. – Csak azért mondod, hogy megijessz! Soha nem kedveltél! Ne is játszd meg magad. Hogy halhatott volna meg?

– Főbe lőtte magát – mondta halkan English.

Corrine rábámult. English látta, hogy hirtelen elhitte a hírt. Kicsi, babaarca mintha darabokra esett volna. Hátrahanyatlott a pamlagra, kezét a szemére szorította. Fehér nyaka görcsösen rángatódzott, ahogy könnyeivel küszködött.

A férfi körülnézett a szobában, aztán odament a fal mellett álló míves bárszekrényhez. Kinyitotta, és egy sereg üveget meg poharat talált; az üvegeken csinos elefántcsontszínű címkékkel. Egy kis brandyt töltött egy pohárba, és Corrine-hoz lépett.

– Idd meg. – Oda kellett tartania a poharat az asszony

szájához. Corrine-nak sikerült egy kis brandyt lenyelnie, mielőtt eltolta a férfi kézét.

– Főbe lőtte magát? – kérdezte, és fölnézett rá.

English bólintott.

– Van valaki, aki veled maradna éjszakára? – kérdezte, mivel nem tetszett neki a kábult rémület az asszony, szemében. – Nem maradhatsz itt egyedül.

– De hiszen már egyedül vagyok – mondta Corrine, és a könnyek végigfolytak arcán, szétkenve rajta a festéket. – Ó, Roy! Roy! Hogy tehettél ilyet! Hogy hagyhattál egyedül?

Egy gyerek gyötrelmes sírása volt ez, megzavarta Englisht. Kezét gyöngéden az asszony vállára tette, de az olyan vadul lelökte, hogy a férfi döbbenten hátrált.

– Miért lőtte főbe magát? – kérdezte Corrine, és föltekintett rá.

– Próbálj meg nem gondolni rá ma éjszaka – mondta vigasztalón English. – Akarod, hogy küldjek ide valakit? A titkárnőm…

– Nem kell a titkárnőd! – A nő bizonytalanul fölállt. – És te se kellesz! Te ölted meg Royt! Ha rendes bátyja lettél volna; soha nem tett volna ilyet!

Englisht úgy meglepte a váratlan támadás, hogy mozdulatlanul bámult rá.

– Te meg a pénzed! – kiáltotta az asszony éles hangon. – Világéletedben csak arra volt gondod! Nem törődtél vele, mi történik Royjal! Eszedbe se volt megtudni, hogyan boldogul. Amikor segítségért fordult hozzád, kidobtad! Most meg öngyilkosságba kergetted! Remélem, elégedett vagy! Remélem, boldog vagy, hogy megtakarítottál valamennyit a mocskos dollárjaidból! Most pedig takarodj! Ne gyere ide többet. Gyűlöllek!

– Nem szabad így beszélned – mondta csöndesen

English. – Igazságtalan vagy. Ha tudtam volna, hogy Roy bajban van, segítettem volna rajta. Nem tudtam.

– Úgy érted, hogy nem érdekelt! – kiáltotta rikácsolva az asszony. – Hat hónapja nem beszéltél vele! Amikor kölcsönt kért tőled, azt mondtad, egyetlen dollárt sem adsz neki. Segítettél volna? Ezt nevezed te segítségnek?

– Segítettem Royt attól fogva, hogy elvégezte az egyetemet – mondta English, és megkeményedett a hangja. – Úgy véltem, legfőbb ideje, hogy a saját lábára álljon. Azt várta, hogy egész életén át eltartom?

– Takarodj! – Az asszony az ajtóhoz botorkált, és kitárta. – Hordd el magad, ne is lássalak! És ne próbáld fölajánlani nekem a mocskos pénzedet, mert nem fogadom el! Most meg tünés!

English elkeseredetten vonta fel széles vállát. Kedve lett volna elkapni ezt a kis játék babát, és némi józan észt verni bele, de tudta, hogy a sokk kergette ebbe a rikácsoló dühbe, meg annak a belátása, hogy részben a saját fényűzése okozta Roy halálát; ettől hatalmasodott el rajta ez az eszeveszett fájdalom. Sejtette, hogy mihelyt elmegy, Corrine összeomlik; nem szívesen hagyta magára.

– Nincs valakid… – kezdte, de az asszony sikoltozva a szavába vágott:

– Ki innen! Ki innen! Nincs szükségem a mocskos segítségedre, se a részvétedre! Rosszabb vagy, mint egy gyilkos. Pusztulj innen!

English látta, hogy reménytelen bármivel is próbálkoznia, és kiment az előszobába. Miközben kinyitotta a bejárati ajtót, hallotta, hogy az asszony zokog. Visszanézett. Corrine arcra vetette magát a pamlagon, fejét a karjába temetve, English megcsóválta a fejét, tétovázott, aztán kinyitotta az ajtót, és végigment az ösvényen, a

kocsijához.

4.

Morilli hadnagy fölállt, mikor English belépett a kis irodába. A civil ruhás nyomozó, aki nála volt, kiment, Morilli megfogott egy széket, és odatolta látogatójának.

– Örülök, hogy benézett, Mr. English – mondta. – Nem ülne le?

– Használhatnám a telefonját, hadnagy?

– Hogyne, parancsoljon. Öt perc múlva visszajövök. Megkerítem a ballisztikai jelentést, hogy olvassa el.

– Kitakarították az emberei azt az irodát? – kérdezte English.

– Minden oké – mondta Morilli, útban az ajtó felé.

– Köszönöm.

Amikor Morilli becsukta maga után az ajtót, English fölhívta a saját irodáját.

Lois Marshall jelentkezett.

– Szeretném, ha elmenne az öcsém irodájába, és átnézné a helyiséget – mondta English. – Vigye magával Harryt. Nincs túl késő, hogy most azonnal odamenjen? – Karórájára pillantott. Éjfél után negyed egy volt. – Nem tart sokáig. Vitesse haza magát Harryval.

– Rendben van, Mr. English – mondta Lois. – Mi az óhaja, mit csináljak?

– Pillantson bele az iratokba, nézze meg, vezetett-e Roy üzleti könyveket; s ha igen, hozza be őket reggel az irodámba. Figyelje meg a helyiség atmoszféráját. Az atmoszféra minden másnál fontosabb. A cég állítólag

régóta kiépített kapcsolatokkal rendelkezett, amikor megvásároltam Roynak. Ennek nem egészen egy éve. Tudni szeretném, hol történt a hiba.

– Minden tőlem telhetőt elkövetek, Mr. English.

– Derék kislány. Sajnálom, hogy arra kell kérnem, hogy ilyen későn még dolgozzon, de sürgős.

– Semmi baj, Mr. English.

– Vigye magával Harryt. Nem akarom, hogy egyedül legyen ott.

Morilli bejött.

– Egy pillanat – mondta English a kagylóba, majd megfordult, és megkérdezte Morillitől: – Bezárta az irodát, amikor eljöttek?

Morilli a fejét rázta.

– Otthagytam egy rendőrt. A kulcsok az íróasztal bal oldali fiókjában vannak.

English továbbadta az információt Loisnak.

– A cím: Hetedik utca 1356. Az iroda a hatodik emeleten van. A neve „Riadó” Ügynökség.

Lois azt mondta, hogy nyomban indul, és letette a kagylót.

Letette English is, elővette szivartárcáját, és megkínálta Morillit. A két férfi rágyújtott, majd English megkérdezte: – A fegyver az öcsémé?

Morilli bólintott.

– Beszéltem a dokival. Azt mondja, öngyilkosság. A pisztolyon a fivére ujjlenyomata van. A lőpor megpörkölte az arcát.

English elgondolkodó tekintettel bólintott.

– Nekem ez elég, ha önnek is az, Mr. English – mondta rövid csend után Morilli.

English újra bólintott.

– Kielégítően hangzik. Vizsgálat lesz?

– Holnap délelőtt fél tizenkettőkor. Volt a fivérének titkárnője?

English vállat vont.

– Nem tudom. Lehet, hogy volt. A felesége meg fogja tudni mondani, de őt most ne zavarja. Ki van borulva.

Morilli az íróasztali mappát babrálta, egyenesre állította. – A halottkém bizonyítékot akar majd, hogy a fivére pénzszűkében volt. Hacsak a rendőrfőnök nem ragaszkodik hozzá, nem szeretnék magam szolgálni bizonyítékkal, Mr. English. Nincs szükség rá, hogy a halottkém megtudja, mire készült az ön fivére.

English bólintott, szája megfeszült.

– A rendőrfőnök nem fog ragaszkodni semmihez. Majd beszélek vele reggel. Azt hiszem, megbízom Sam Crailt, hogy ő meg beszéljen Mrs. Englishsel. Semmi értelme a világ tudtára adni, hogy a férje pénzszűkében volt. A túlhajtott munka is okozhatta a gondjait.

Morilli nem szólt rá semmit.

English előrehajolt, és fölemelte a telefonkagylót. Tárcsázott, és összeráncolt homlokkal várakozott.

Kis idő múlva az ügyvédje, Sam Crail jelentkezett. – Sam? Itt Nick – mondta English. – Munkám van a számodra.

– Remélem, nem ma éjszakára – mondta Crail, riadalommal a hangjában. – Épp most készülök lefeküdni.

– De, ma éjszakára. Te vagy Roy ügyvédje, ugye?

– Állítólag – mondta Crail lelkesedés nélkül. – De már hónapok óta nem kérte a tanácsomat. Mire készül?

– Néhány órával ezelőtt főbe lőtte magát – mondta józan hangon English.

– Jóságos Isten! Miért?

– Úgy látszik, pénzszűkében volt, és megzsarolta néhány volt ügyfelét. Kilátásban volt, hogy bevonják a működési engedélyét, így hát a rövidebb utat választotta – mondta English. – Szóval ez történt. Megmondtam Corrine-nak, hogy a férje meghalt, de azt nem, hogy miért. Ki van borulva. Nem szeretném ma éjszakára magára hagyni. Nem tudnád rávenni a feleséged, hogy menjen át és maradjon vele?

Crail elnyomott egy ingerült morgást.

– Megkérdem. Jó lélek. Lehet, hogy átmegy, de már ágyban van.

– Ha ő nem megy át, neked kell átmenned – mondta English kurtán. – Nem szeretném Corrine-t egyedül hagyni. Talán jobb is, ha magad mégy, Sam. Corrine engem hibáztat Roy haláláért. Természetesen hisztizik, de megnehezítheti a dolgokat. Azt mondja, több pénzt kellett volna adnom a férjének. Jó lenne, ha lebeszélnéd róla, hogy ilyesmit gondoljon. Ha mondanunk kell valamit a halottkémnek, azt fogjuk mondani, hogy Roy agyondolgozta magát. Ezt vésd Corrine eszébe, jó?

– Oké – mondta Crail.

– Menj át gyorsan – mondta English, és letette a kagylót. Amíg telefonált, Morilli megpróbált a háttérben maradni: az ablakhoz ment, és lenézett a sötét utcára.

Amikor English befejezte a beszélgetést, Morilli megfordult: – Ha Crail meg tudná mondani, hol találhatom meg a fivére titkárnőjét, ha volt neki, megszerezhetnénk a kívánt információt anélkül, hogy Mrs. Englisht zavarnánk.

– Miféle információt? – kérdezte nyugodtan English.

– Csak azt, hogy pénzszűkében volt-e, vagy valami egyéb ok miatt ölte meg magát – felelte Morilli kelletlenül.

– Ne foglalkozzon a titkárnőjével – mondta English. –

Majd Crailt küldöm el a vizsgálatra. Ő majd megadja a halottkémnek mindazt az információt, amit az kíván.

Morilli habozott, aztán bólintott.

– Ahogy óhajtja, Mr. English.

5.

Chuck Eagan, miközben sebesen végighajtott, a Riverside Drive-on, hangtalanul fütyült a foga közt. Tudta, hogy éjszakai munkája utolsó szakaszához érkezett, és alig várta, hogy lefeküdjék. Hosszú és izgalmas nap volt mögötte. Jegye most először szólt a szorító mellé egy ökölvívó-bajnokságon, és ez volt az első eset, hogy ezer dollárt nyert egy fogadáson, amelyről tudta, hogy nem veszíthet rajta.

A műszerfal kivilágított óraszámlapjára pillantott, és megcsóválta a fejét: negyven perccel múlt éjfél. Nem kerül ágyba negyed kettő előtt, és nagy volt rá az esély, hogy a főnök elvárja: reggel fél tízkor jöjjön újra érte, vagyis nyolc óra múlva.

Behajtott a nagy kocsival a félkör alakú feljáróra, amely a folyóra néző, impozáns bérházhoz vezetett, és leparkolt a bejárat előtt.

Kiszállt, és kitárta az ajtót.

– Szeretném tudni, volt-e a fivéremnek titkárnője, vagy másvalaki, aki segített neki az irodában – mondta English, miközben kiszállt a kocsiból. – Reggel mindenekelőtt hajts ahhoz az épülethez, és nézz utána, hátha a kapus tudja. A titkárnő címe kell. De légy itt legkésőbb fél tízre. Fölkeressük a titkárnőt, mielőtt bemegyünk az irodámba.

– Igenis, főnök – mondta kötelességtudóan Chuck. – Elintézem. Van még valami, amit tehetnék?

English rámosolygott.

– Nincs. Feküdj le, és reggel pontos légy.

Az épület bejáratához ment, belökte a forgóajtót, bólintott az éjszakai portásnak, aki vigyázzba vágta magát, amikor meglátta, és a lifthez sietett.

Megnyomta a *„Penthouse”*feliratú gombot, és a falnak dőlt, miközben az automata lift gyorsan és simán fölvitte a tizenöt emeleten a tetőlakáshoz, amelyet Julie-nek bérelt.

Végigment a fényezett diófával borított folyosón, és megállt az ugyancsak fényezett diófából készült, csillogó króm alkatrészekkel fölszerelt ajtó előtt. Miközben a kulcsait kereste, szeme az ajtóra csavarozott, krómkeretbe foglalt névkártyára tévedt. Egyetlen sor állt rajta: *Miss Julia Clair.*

Bedugta a kulcsot a zárba, kinyitotta az ajtót, és belépett a kivilágított kis előszobába. Miközben ledobta a kalapját-kabátját egy székre, kinyílt a szemközti ajtó, és egy lány jelent meg az ajtó keretében. Magas volt, a válla széles, a csípője keskeny; a lába hosszú. Rézszínűre festett selymes haját kis feje búbjára tornyozva viselte. Nagy, mandula formájú szeme tengerzöld volt, s élénken csillogott. Olajzöld otthonka-pizsamát viselt piros paszománnyal, apró lábfejét magas sarkú piros szandálba bújtatta.

Milyen más, mint Corrine, gondolta English, míg nézte. Mennyivel szebb, mennyivel karakteresebb az arca, jobban esik ránézni, mint bármelyik nőre, akit életében ismert. Sminkje, még ebben a kései órában is, valósággal mestermű volt. English tudta, hogy Julie festi magát, de nem tudta megállapítani, hol kezdődik arcán a festék.

– Későn jöttél, Nick – mosolygott rá a lány. – Már kezdtem azt hinni, hogy egyáltalán nem is jössz.

– Bocsáss meg, Julie – válaszolta a férfi –, föltartottak.

Hozzálépett, a lány csípőjére tette a kezét, és megcsókolta az arcát.

– Tehát Joe nyerte meg a mérkőzést – mondta Julie, és fölnézett rá. – Meg lehetsz elégedve.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy hallgattad a rádiót? – kérdezte a férfi, miközben bevezette a lányt a szépen berendezett nappaliba. Élénken égett a tűz, s az ernyős lámpák bensőségessé és barátságossá tették a légkört.

– Nem, de hallottam a hírekben.

– Te meg Harry egyformák vagytok – mondta English, miközben beült egy nagy, párnázott fotelbe, és az ölébe húzta a lányt. Julie összegömbölyödött az ölében, karját a férfi nyaka köré fonta, arcát az arcára fektette. – Akár hiszed, akár nem, mindent ő intézett, hetekig úgy dolgozott, mint a barom, mégsem jött el a mérkőzésre. Éppen olyan finnyás, mint te.

– Szerintem az ökölvívás ronda dolog – válaszolta kis grimasszal a lány. – Nem csodálom, hogy Harry nem volt ott.

English a széndarabok fölött táncoló fényes lángokba nézzen, s a lány selyembe burkolt combját simogatta.

– Az lehet, hogy ronda dolog, de sok pénz van benne. Jól ment a műsor?

Julie közönyösen vonta föl a vállát. – Azt hiszem, igen. Láthatólag tetszett nekik. Nem énekeltem valami különösen jól, de úgy látszik, senki nem vette észre.

– Talán szabadságra kellene menned. Lehet, hogy a jövő hónapban lesz egy kis időm. Elmehetünk Floridába.

– Majd még meglátjuk.

A férfi éles pillantást vetett rá.

– Azt hittem, örülni fogsz neki, Julie.

– Ó, nem is tudom. Nem szeretném még ott hagyni a klubot. Mesélj a mérkőzésről, Nick.

– Van valami egyéb, amit el kell mondanom. Emlékszel Royra?

Érezte, hogy a lány megmerevedik.

– Hát persze. Miért kérded?

– Az az őrült az éjjel agyonlőtte magát.

Julie félig fölült, de a férfi visszahúzta magához.

– Maradj, Julie.

– Meghalt? – kérdezte a lány, és megmarkolta English karját.

– Igen, meghalt. Ez volt az egyetlen munka, amelyet hibátlanul végzett el.

Julie megborzongott.

– Ne beszélj így, Nick. Iszonyatos! Mikor történt?

– Fél tíz körül. Morilli hívott fel a party kellős közepén. Micsoda buli ez neki! Az egész istenverte gyilkossági csürhéből éppen neki kellett megtalálnia Royt. És gondoskodott róla, hogy tudjam: szívességet tesz nekem.

– Nem szeretem azt az embert – mondta Julie. – Van benne valami…

– Csak egy zsaru, aki egy kis könnyű pénz után szimatol. Más baj nincs vele.

– De hát miért tette Roy?…

– Igen, ez számomra is rejtély. Nem zavar, ha föl-alá járkálok? Eltereled a figyelmemet a lényegről. – Fölemelte a lányt, fölállt, gyöngéden beültette a székbe, aztán a kandallóhoz lépett. – Ejnye, Julie, sápadtnak látszol.

– Gondolom, a döbbenettől. Nem számítottam rá, hogy

ilyen hírt hallok. Nem tudom, te ki vagy-e borulva, Nick, de ha igen, őszinte részvétem.

– Nem vagyok kiborulva – mondta English, és elővette szivartárcáját. – Lehet, hogy megdöbbentett, de nem mondhatnám, hogy különösebb sajnálatot érzek. Roy, amióta a világra jött, mindig csak bosszúságot okozott. Azt hiszem, lustának született. Mindig bajban volt. Az öregem meg ő: egyformák voltak. Meséltem már neked az öregemről, Julie?

A lány a fejét rázta. Hátradőlt, a tűzbe bámult, ujjait a térde köré kulcsolta.

– Link alak volt; mint ahogy Roy is link alak volt. Ha az anyám nem járt volna dolgozni, amikor gyerekek voltunk, éhen haltunk volna. Bárcsak láttad volna az otthonomat, Julie. Háromszobás odú volt egy bérház földszintjén. Télen folyt a falakon a víz, nyáron meg büdös volt.

Julie előrehajolt, hogy egy hasábot vessen a tűzre, English meg gyöngéden megérintette a lány tarkóját.

– Hát igen, de ez már régi történet – folytatta. – De nem tudom megérteni, miért lőtte agyon magát Roy. Morilli szerint pénzszűkében volt, és úgy próbált kimászni a kátyúból, hogy megfenyegette két vagy három volt ügyfelét. A hét végére volt várható, hogy bevonják a működési engedélyét. Hajlandó lettem volna lefogadni, hogy Roy soha nem ölné meg magát ilyesmiért. Nem hittem volna, hogy van bátorsága öngyilkosságot követni el, akármilyen nagy pácba kerül is. Átkozottul furcsa. Morilli azt mondja, neki ez elég, én azonban még mindig nem hiszem el.

Julie gyorsan fölpillantott.

– De hát biztos, Nick, ha egyszer a rendőrség mondja…

– Igen, tudom én, de azért piszkálja a csőröm. Miért nem fordult Roy hozzám, ha olyan nagy bajban volt? Igaz,

hogy a legutolsó alkalommal kidobtam, de ez máskor nem tartotta vissza. Rengetegszer kidobtam, és mindig visszajött.

– Talán túlságosan büszke volt – mondta csendesen Julie.

– Büszke? Roy? Drága szívem, te nem ismerted Royt. Vastag volt a bőre, mint egy vízilónak. Minden sértést eltűrt, csak pénzt kapjon tőlem. – English meggyújtotta a szivarját, és lassan járkálni kezdett a szobában. – Miért omlott ennyire össze a cége? Amikor megvásároltatta velem magának, vettem a fáradságot, és alaposan utána nyomoztam. Akkoriban nagyon jól jövedelmezett. Régen alapított vállalkozás volt. Nem tehette ilyen gyorsan tönkre, hacsak nem szándékosan csinálta. – Türelmetlen kézmozdulatot tett. – Ostoba voltam, hogy foglalkoztam a dologgal. Tudhattam volna, hogy nem fog menni neki. Képzeld el Royt, mint magándetektívet. Á, nevetséges. Balek voltam, hogy odaadtam neki a pénzt.

Julie csak nézte, hogyan járkál föl-alá a szobában. English nem vette észre a lány szemében az óvatos, riadt kifejezést – Elküldtem Loist, nézzen körül Roy irodájában – folytatta English. – Neki jó orra van az efféléhez. Ő meg fogja tudni mondani nekem, mi volt a hiba.

– Ma éjjel küldted oda Loist? – kérdezte Julie élesen.

– Azt akartam, hogy addig nézze meg a helyiséget, amíg Corrine a fejébe nem veszi, hogy odamegy.

– Vagyis Lois most éppen ott van.

English abbahagyta a járkálást, és ránézett, meglepte a lány hangjának élessége.

– Igen. Harry is vele van. Lois nem bánja, akármilyen későig kell is dolgoznia. Meglepettnek látszol.

– Hát végül is már majdnem éjszaka fél kettő van. Nem

várhatott volna holnapig a dolog?

– Lehet, hogy Corrine odamegy – mondta English a homlokát ráncolva. Nem szerette, ha megkérdőjelezik az utasításait. – Tudni akarom, mire készült Roy.

– Azt hiszem, az a nő szerelmes beléd – mondta Julie, és úgy fordult, hogy háttal legyen a férfinak.

– Szerelmes? Belém? – szólt meglepetten English. – Kicsoda? Corrine?

– Lois. Úgy viselkedik, mintha a rabszolgád lenne. Egyetlen más lány sem tudna melletted dolgozni, Nick.

English nevetett.

– Csacsiság. Jól megfizetem. Különben sem az a fajta lány, aki bárkibe is beleszeret.

– Soha nem volt még lány, aki ne szeretett volna bele valakibe, ha lehetősége van rá – mondta Julie csendesen. – Azt hittem, több belátás van benned, mint hogy ilyet mondjál, Nick.

– Hagyjuk Loist – mondta kicsit türelmetlenül English. – Royról beszélgettünk. Elmentem Corrine-hoz az este.

– Derék dolog volt tőled. Én sose láttam őt. Milyen nő Corrine, Nick?

– Szőke, molett, és úgy látszik, buta is – mondta English, és leült a lány székének a karjára. – Azt mondta, én vagyok az oka Roy halálának, és kidobott.

– Nick! – nézett rá gyorsan Julie, de a férfi mosolya megnyugtatta.

– Azt hiszem, csak hisztizett, de a biztonság kedvéért kiugrattam Samet az ágyból, és elküldtem, hogy beszéljen vele. Óvatosnak kell lennem, nem bűzlik-e valami a körül a cég körül, Julie. Éppen nagy fába vágtam a fejszém. – Barna keze a lány vállára csúszott, és gyengéden simogatni kezdte a nyakát: – Néhány hét múlva a szenátor

kirukkol a hírrel, hogy én vagyok az új kórház mögött. A bizottság természetesen tudja, de a sajtó még nem. Az az elgondolás, hogy a kórházat rólam nevezik el.

– Rólad nevezik el? – ismételte meg Julie ámulva. – De hát miért, az isten szerelmére?

English kicsit szégyenlősen elvigyorodott. .

– Hülyén hangzik, ugye? De én szeretném így, Julie. Jobban szeretném, mint bármit a világon. – Fölállt, és elkezdett fel-alá járkálni. – Igazán sikeres életet éltem, Julie: a semmiből indultam, és ma senkinél sem vagyok kevesebb, ami a pénzt illeti, de a pénz nem minden. Ha ebben a pillanatban meghalok, Julie, egy hét múlva már senki sem fog emlékezni rám. A név számít, amelyet az emberek maguk után hagynak. Ha a kórházat rólam nevezik el… nos, akkor valószínűleg nem felejtenének el olyan könnyen. És van még valami: még fontosabb. Megígértem anyámnak, hogy nevet szerzek magamnak, és ő hitt nekem. Nem érhette meg, hogy megtudja: elindultam a felfelé vezető úton. Amikor meghalt, én még mindig az iránytűvel bajlódtam, és nem vittem vele semmire, de azt mondtam anyámnak, hogy igenis sikerülni fog, azt mondtam, hogy előre fogok jutni, és ő hitt nekem. Nagy öröm lett volna számára, ha megtudja, hogy a kórházat rólam fogják elnevezni, és vagyok olyan ütődött, hogy azt higgyem, még holtában is örülni fog neki.

Julie hipnotizált csendben hallgatta. Soha nem hitte volna, hogy English így gondolkodhat és így beszélhet. Nevetni lett volna kedve, de ösztönösen tudta, hogy ezzel csak magára haragítaná. Azt akarja, hogy róla nevezzenek el egy kórházat! És ez az egész érzelgés az anyjáról! Hihetetlen és teljesen idegen a jellemétől. Julie kicsit riadtan arra gondolt, hogy nem ismeri annyira a férfit,

mint amennyire eddig ismerni vélte. Mindeddig tökéletesen könyörtelen üzletembernek tartotta, akinek a pénz az istene. A férfinak ez az új oldala meghökkentette.

– Csak nevess, ha akarsz – mosolygott rá English. – Tudom, hogy mulatságos. Néha magam is nevetek magamon, de ez az, amire vágyom, és ez az, amit el is fogok érni. „English Emlék-Kórház”! Jól hangzik, nem?

Julie a férfi karjára tette a kezét.

– Ha te erre vágyol, Nick, erre vágyom én is.

– Azt hiszem, így van jól – mondta hirtelen elgondolkodva a férfi. – De ez a Roy-ügy véget vethet az egésznek.

– De miért?

– Akár hiszed, akár nem, Julie, átkozottul sok időmbe került, amíg rávettem a bizottságot: engedjék, hogy én finanszírozzam a kórházat. Ezt nem hitted volna, igaz?

– Miféle bizottság?

– A várostervezési bizottság – mondta türelmesen English. – Hihetetlen, milyen üresfejű társaság. Természetesen mind a legjobb családból valók, de egyikük se keresett még életében egy centet sem. Ami pénzük van, azt örökölték, és még azzal is átkozottul fukarkodnak. Noha fogadni mernék, hogy a magánéletük nem állna ki egy vizsgálatot, látszólag mind csupa szent. Nem értettek egyet velem. Ketten közülük még azt is mondták, hogy gengszter vagyok. A szenátornak elég határozottan kellett a lelkükre beszélnie, hogy rávegye őket: fogadják el a pénzem. És akkor még szóba se került, hogy a kórház esetleg az én nevem viselné. Ha most kiderül, hogy Roy csúnya zűrben volt, s hogy zsarolta az ügyfeleit, annak az esélye, hogy az én nevemet használják fel, olyan távolivá válik, mint a Mars a Földtől. És Morilli ezt tudja. Tudja a

rendőrfőnök is. Azt várják, gondolni fogok rájuk, hogy az ügyet eltussolják. De Corrine megnehezíti a dolgot. Lehet, hogy bármire képes, csak hogy az arcomba köphessen. Ha előáll azzal, hogy én nem akartam pénzelni Royt, és Roy ezért kényszerült arra, hogy zsarolással szerezzen pénzt: engem kigolyóznak. Egy ilyen botrány, és a bizottság fejre áll. – Bedobta a szivarját a tűzbe, és hirtelen harsány hangon folytatta: – Miért nem tudta az a tetű egy hónappal később agyonlőni magát, ha már ez volt a szándéka?

Julie fölállt.

– Feküdjünk le, Nick – mondta, és belékarolt a férfiba. – Ne gondoljunk erre többet ma éjjel.

English gyengéden megpaskolta a lány fenekét.

– Teli vagy jó ötletekkel, Julie – mondta. – Lefekszünk.

6.

A Keleti Negyvenötödik téren álló szerény, lift nélküli bérház mögött bokrokkal teli kert vezetett egy sikátorhoz, amelyet mindkét oldalán hat láb magas téglafal szegélyezett.

A nyári hónapokban a sikátor a szerelmespárok kedvenc tartózkodási helye volt, mivel nem voltak benne lámpák, s a gyalogosok a sötétség óráiban elkerülték.

Egy férfi várakozott már két órája a sikátorban, szemét a bérház harmadik emeletén lévő világos ablakra szegezve.

Közepes termetű, széles, erős vállú férfi volt. Széles karimájú, barna kalapját a szemébe húzta, és a hold halvány fényében csak keskeny ajka és szögletes álla látszott. Az arca többi részét eltakarta a karima sötét

árnyéka.

Drága ruhát viselt. Barna öltönyében, fehér selyemingével és pöttyös csokornyakkendőjével jómódú dandinek látszott, és amikor egy ízben fölemelte a karját, hogy megnézze arany karóráját, kilátszott vagy kéthüvelyknyi fehér kézelőjéből, meg a fehér selyemzsebkendő sarka, amelyet a zakója ujjába dugva viselt.

Nem mozdult, amíg a sikátorban várakozott. Rágógumit rágott, állkapcsa ritmikusan és folyamatosan mozgott. Két óra hosszat őrködött olyan türelmesen, mint egy egerére várakozó macska. – Éjfél után néhány perccel hirtelen kialudt a világosság a harmadik emeleti ablakban, s ezzel a bérház teljesen elsötétedett.

A barna öltönyös férfi még mindig nem mozdult. Széles vállán a téglafalnak vetve, kezét a nadrágzsebébe mélyesztve még várt egy félórát. Aztán megnézte az óráját, lenyúlt a sötétbe, és fölvette a lába mellett heverő tekercs vékony kötelet. A kötél végéhez gumival borított nehéz horog volt erősítve.

Átmászott a falon, és halkan, gyorsan végighaladt a salak-ösvényen, amely a gondozatlan kerten át a lakóház hátoldalához vezetett.

A vas tűzlépcső élesen rajzolódott ki a holdfényben az épület fehér vakolatán.

A barna öltönyös férfi megállt a tűzlépcső fölcsapott aljánál, amely mintegy öt lábra volt kinyújtott karja fölött. Letekerte a kötél végét, és feldobta a horgot. A horog beakadt a vaslépcsőbe, és rajta maradt. A férfi megmarkolta a kötelet, és meghúzta. A tűzlépcső alja lassan, halkan leereszkedett, és ledobbant a főidre.

Kiakasztotta a horgot, visszatekerte a kötelet, és

otthagyta az alsó lépcsőfokon, ahonnan visszajövet gyorsan felkaphatja.

Fölment a tűzlépcsőn, párosával vette a fokokat, tétovázás nélkül és anélkül, hogy hátranézett volna, nem figyeli-e véletlenül valaki. Elért a harmadik emeleti ablakhoz, amelyet két óra hosszat figyelt, és elégedetten látta, hogy az ablak alul hüvelyknyire nyitva van és a függöny be van húzva. Letérdelt, fülét az ablakkeret alatti réshez tartotta, és hallgatózott. Így maradt néhány percig, aztán az ablakkeret alá dugta az ujjait, és enyhén elkezdte felfelé nyomni. Az ablak lassan, zajtalanul emelkedett.

Amikor már teljesen nyitva volt, hátrafordult, és lenézett a sötét kertre meg a még sötétebb sikátorra. Semmi nem mozdult odalenn, és a saját szabályos lélegzetén kívül semmilyen hangot sem hallott.

A függöny szabadon lógott az ablak előtt. Úgy bújt be a szobába, hogy meg se mozdította. Óvatosan megfordult, és elkezdte lehúzni az ablakot megint csak lassan és megint csak zajtalanul. Amikor az ablak ismét úgy volt, ahogyan találta, kiegyenesedett, megfordult, és néhány ujjnyira szétválasztotta a függöny szárnyait. Benézett a sötétségbe. A púder, parfüm és egyéb kozmetikai szerek túl édes szagából tudta, hogy nem tévesztette el a szobát. Fülelt, s egy-két pillanat múlva gyors, könnyű lélegzést hallott nem messze onnan, ahol állt.

Ceruzalámpát vett elő, és ujjaival elernyőzve a körtét, meggyújtotta a lámpát. Ágyat, ruhákkal teli széket meg egy éjjeli-, szekrényt látott a halvány fényben, az éjjeliszekrényen ernyős kis lámpát, könyvet meg egy órát.

Az ágy háttal állt az ablaknak. Jól látta a takaró alatt fekvő alak körvonalait. Az ágy lábára selyempongyola volt dobva.

A barna öltönyös férfi vigyázva, hogy zseblámpája elernyőzött fényét távol tartsa az ágyban alvótól, előrenyúlt, és óvatosan húzni kezdte a pongyola selyemzsinórját, amíg csak ki nem szabadult a hurkaiból. Kipróbálta, elég erős-e a zsinór, megfelelőnek találta, majd előrenyomult, és elvette az éjjeliszekrényről a könyvet.

Bal kezében a pongyola zsinórjával meg a zseblámpával, a jobban meg a könyvvel visszalépett a függöny mögé, eloltotta és csebre tette a lámpát, aztán a függöny bal szárnyát félrehúzva feldobta a levegőbe a könyvet.

A könyv nagyot csattant a fényezett padlón, s a csattanást csak felerősítette az egész lakásban uralkodó csend.

A barna öltönyös férfi visszaengedte a függönyszárnyat, és várt, állkapcsa ritmikusan rugózott, amint a gumit rágta. Hallotta, hogy megreccsen az ágy, és egy női hang élesen azt kérdezi: – Ki az?

Mozdulatlanul várt, normálisan lélegzett, fejét kissé félrehajtva fülelt.

Az ágy mellett meggyulladt a lámpa, halvány világosság szűrődött át a függönyön. A férfi kissé széthúzta, hogy belásson a szobába.

A kék nylon hálóinges, karcsú, fekete lány fölült az ágyban. Az ajtó felé nézett, keze a takarót markolta, s a férfi hallotta gyors, riadt lélegzetét.

Halkan a jobb kezébe fogta a zsinór egyik végét, a balba a másikat. Oldalt fordult, hogy vállával eltolhassa a függönyt Figyelte a lányt, és várt.

A lány meglátta a padlón a könyvet, gyorsan az éjjeliszekrényre pillantott, majd ismét a könyvre. Aztán azt csinálta, amire a férfi számított. Ledobta magáról a

takarót, a padlóra lendítette a lábát, és a pongyolájáért nyúlt. Fölállt, és elkezdte a pongyola ujjába dugni a karját, háttal az ablaknak.

A barna öltönyös férfi félrelökte vállával a függönyt, és halkan belépett a szobába. Egyetlen, követhetetlenül gyors, mozdulattal a lány feje köré dobta a zsinórt, és megszorította a nyaka, körül. Felemelte és a lány hátának lökte a térdét, aki ettől négykézlábra esett. Rávetette magát, és lenyomta a padlóra. A zsinór megfeszült a lány nyakán, vad sikoltását vékony, alig hallható nyöszörgéssé változtatva. A férfi rátérdelt a vállára, és két kézzel megfeszítette a zsinórt. Így maradt, közben állandóan rágva, figyelte a lány testének vonaglását s kezének erőtlen rebbenéseit, ahogy a szőnyegen kaparászott. Nem alkalmazott túl sok erőszakot, de elég szorosan tartotta a zsinórt ahhoz, hogy megakadályozza a vér beáramlását a fejbe és a levegőét a tüdőbe. Nem esett nehezébe a földre nyomva tartani a lányt, és tárgyilagos érdeklődéssel szemlélte, hogy lesz mozdulataiban mind kevesebb a vonaglás, míg végül már csak az izmai rángatóztak az agónia reflexében.

Tovább térdelt a lányon, szorosan tartva a zsinórt még három vagy négy percig, azután mikor látta, hogy már nem mozdul, óvatosan levette a nyakáról a zsinórt, és a hátára fordította a lányt.

Elkomorult, amikor észrevette, hogy vér folyt a lány egyik orrlyukából, és foltot ejtett a szőnyegen. Ujját a lány szemgolyójára tette, és mivel az már nem rebbent meg, fölállt, leporolta nadrágja térdét, és gyorsan körülpillantott a szobában.

Az ággyal szemközti ajtóhoz lépett, kinyitotta, és benézett a kis fürdőszobába. Fejbólintással nyugtázta az

ajtó másik oldalába csavarozott erős kampót.

A következő mintegy tíz percet azzal töltötte, hogy berendezze a helyszínt, úgy, ahogy neki megfelel. Mozdulataiban nyoma sem volt sietségnek, kapkodásnak. Amikor befejezte tevékenységét, gyors, éles szemmel áttekintette a helyszínt, nem mulasztva el egyetlen részletet sem, nem nézve el semmit, ami esetleg nyomra vezethet.

Aztán eloltotta a lámpát, és az ablakhoz lépett. Kinyitotta, megfordult, elrendezte a függönyt, aztán kilépett a tűzlépcsőre, és lehúzta az ablakot, úgy hagyva, ahogyan találta. Majd gyorsan és csendben leereszkedett a tűzlépcsőn a kert sötétjébe.

MÁSODIK FEJEZET

1.

Reggel, néhány perccel fél tíz után Chuck Eagan ráfordult a Cadillackel a félkör alakú kocsifelhajtóra, amely a bérházhoz vezetett, ahol Julie lakott, és megállt a főbejárat előtt.

Mikor kiszállt a kocsiból, Nick English már jött is kifelé a forgóajtón.

Chuck a kedvenc fekete öltönyét viselte, fekete puhakalappal és fehér nyakkendővel. Ez a szerelés, amely Chuck véleménye szerint a legközelebb állt egy egyenruhához – amit utált viselni –, feldobta a külsejét, ahogyan néha egy jó keret is feldob egy érdektelen festményt. Szmokingban úgy festett, mint egy harmadosztályú pincér, de fekete öltönyében, hetykén fél szemére húzott puhakalapjával annak látszott, ami volt is: keménynek, szívósnak és veszedelmesnek.

– …reggelt, Chuck – mondta English, mikor beszállt a kocsiba. – Mizujs?

– Ott jártam, és beszéltem a kapussal, ahogy mondta – jelentette Chuck, a kocsi oldalának támaszkodva és Englisht nézve, amint az elhelyezkedett a kocsi ülésén. – Egy Tom Calhoun nevű pasas. Segítőkész pacáknak bizonyult, mihelyst megcsörgettem némi pénzt az orra előtt. Az ön öccsének csakugyan volt egy titkárnője. A neve Mary Savitt, és a Keleti Negyvenötödik téren lakik.

– Oké – mondta English. – Gyerünk oda. Kapcsolj rá, Chuck. Szeretném elkapni a lányt, mielőtt elmegy hazulról.

Chuck beszállt a Cadillacbe, és indított. Miközben sebesen haladt a csúcsforgalomban, English a magával hozott újságokba pillantott.

Valamennyi tekintélyes helyet szentelt Roy öngyilkosságának, összekapcsolva a nevét Nick nevével. De Sam Crail legalább jó munkát végzett, gondolta English; nem esett szó Corrine-ról. Úgy látszott, Morilli is megszolgálta a bérét. Azt mondta, hogy Roy túlságosan sokat dolgozott, és valószínűleg egy idegösszeroppanást követő depressziós rohamban lőtte főbe magát. A sztori kissé gyatrán hangzott, de English elégedett volt vele: megáll, gondolta, amíg föl nem bukkan valaki, hogy megcáfolja.

Mielőtt eljött Julie lakásából, English betelefonált az irodájába. Harry azt mondta, hogy riporterek várják, és English utasította, hogy foglalja el őket valamivel, amíg ő odaér.

Idegesen tűnődött, vajon nem csak az idejét vesztegeti-e azzal, hogy elmegy Mary Savitthez. Akadt tennivalója bőven. Föl kellett keresnie Henry Beaumont szenátort, hogy eloszlassa aggodalmait. Szót kellett váltania a rendőrfőnökkel. Beszélnie kellett Sam Crail-lel, meg aztán ott voltak a sajtósakálok is, akikkel foglalkoznia kell. De egészen biztos volt benne, hogy ha tudja valaki, miért ölte meg magát Roy, akkor ez a lány, Mary Savitt, az. Egy magántitkárnőnek mindenkinél több alkalma van rá, hogy megismerje munkaadója indítékait, és hacsak nem ostoba liba, kell valami fogalmának lennie arról, hogy mi volt a baj.

Chuck megszólalt: – Megérkeztünk, főnök. Az a ház ott a baloldalon.

– Ne a kapu előtt állj meg – mondta English. – Haladj a háztömb feléig, majd gyalog visszajövünk.

Chuck engedelmeskedett, aztán megállította a kocsit. A két férfi kiszállt.

– Gyere velem – mondta English, és hosszú, gyors léptekkel visszament a barna téglás lakóházhoz, amelyre Chuck mutatott.

Az előtérben, a lakók névkártyáival ellátott levélszekrények alapján English megállapította, hogy Mary Savitt lakása a harmadik emeleten van. A lakásokhoz vezető bejáratot ajtó őrizte, amelyhez csengősor tartozott. Chuck megnyomta a harmadik emeleti csengőt, és várta, hogy a zár kattanjon. Nem történt semmi. Miután harmadszor is megnyomta a csengőt, Englishre nézett.

– Azt hiszem, üres a fészek – mondta.

– Lehet, hogy a lány látta az újságokat, és bement az irodába – válaszolta gondterhelten English.

Ebben a pillanatban kinyílt a lépcsőhöz vezető ajtó, és egy lány lépett ki az előtérbe. Csinosan volt öltözve, és álmosnak-sápadtnak látszott a kemény reggeli fényben. Rábámult Englishre, és tágra nyílt a szeme. Ujja gyorsan a hajához kapott, és egy szalmaszínű tincset a kalapja alá dugott. English közönyösen nézte a lány reakcióját. Fényképe olyan gyakran jelent meg az újságokban, hogy hozzászokott már: idegenek is felismerik.

Megemelte a kalapját.

– Bocsásson meg, Miss Savittet keresem. Talán már elment?

– Ó, nem, nem ment el, Mr. English – mosolygott a lány. – Mert Mr. English, ugye?

– Az vagyok – felelte English, kezében a kalapjával. – Kedves, hogy felismert.

– Ajjaj! Ismerem én magát, Mr. English. Láttam múlt héten a „Magasan szárnyal a hold”-at. Szerintem nagyszerű műsor.

– Örvendek – mondta English, és valahogy sikerült is érzékeltetnie, hogy örvend, és hogy a lány véleménye jólesik neki. – Lehet, hogy Miss Savitt még alszik. Háromszor is fölcsöngettem hozzá.

Míg beszélt, Chuck leplezetlen érdeklődéssel tanulmányozta a lányt. Éles szeme megcsodálta hosszú, karcsú lábát, s hangtalan füttyre csücsörítette az ajkát.

– Talán rossz a csengő – mondta a lány, nem véve tudomást Chuck fürkésző tekintetéről. Ő csak Englisht látta. – Tudom, hogy még itthon van. A tej ott áll az ajtaja előtt, és ott az újság is. Amellett soha nem megy el tíz előtt.

– Akkor, azt hiszem, fölmegyek, és bekopogok hozzá – mondta English. – Köszönöm a segítségét.

– Nincs mit.

English meleg, barátságos mosolyt vetett a lányra, amitől az kicsit elkábult, és elindult a lány mellett a lépcső felé, Chuck szorosan a nyomában.

Miközben fölfelé mentek, Chuck sóváran megjegyezte: – Azannya! Ha egyszer elkaphatnék egy ilyen babát! Látta, hogy nézett magára? Akár az olvadó kocsonya! Csak pattintania kellett volna az ujjával, és máris…

– Hagyd abba! – mondta English kurtán.

– Igenis, főnök – mondta Chuck, és a szemét forgatta. Fölfelé menet tovább mozgott az ajka, mintha magában beszélne.

Egy üveg tej és egy összehajtogatott újság hevert Mary

Savitt ajtaja előtt.

English az ajtó felé bökött a fejével, és Chuck erősen megkopogtatta. Senki nem nyitott ajtót. Chuck ismét kopogott, s megint nem jelentkezett senki.

– Gondolod, hogy ki tudod nyitni az ajtót, Chuck? – kérdezte English halkan.

Chuck egy pillanatra meglepettnek látszott, aztán szemügyre vette a zárat.

– Semmi akadály, de mi lesz, ha zsarukért kiabál?

– Rajta, nyisd ki – mondta English.

Chuck kis fémszerkentyűt vett elő zsebéből, beledugta a zárba, babrált egy pillanatig, aztán belökte az ajtót.

English belépett az ápolt nappaliba: kicsi volt, rendesen bebútorozott és derűs a sok tavaszi virágtól.

– Van itt valaki? – kiáltotta jó hangosan English.

Csöndben várakozott, aztán átment a szobán, és megkopogtatta a szemközti ajtót.

Chuck is belépett, és halkan becsukta a bejárati ajtót.

English újra kopogott, aztán kinyitotta az ajtót, és benézett az elsötétített szobába. A függönyön át elegendő világosság szűrődött be ahhoz, hogy lássa: hálószoba. Az ágy felé nézett: üres volt, a takaró visszahajtva.

– Szerintem elment – mondta Chucknak.

– Talán fürdik – mondta Chuck. – Akarja, hogy megnézzem?

English mit sem törődve Chuck mohóságával, belépett a hálóba, és felgyújtotta a villanyt.

Azon nyomban megdermedt.

A hálószobába vezető ajtótól jobbra volt egy másik ajtó. Fehér selyemzsinóron – melyet átdobtak az ajtó felső széle felett, és hozzáerősítettek valamihez a túlsó oldalon – huszonegynéhány éves, fekete hajú lány holttteste függött.

Fehér selyempongyola volt rajta, kék nylon hálóing látszott ki alóla. Ami szép lehetett a lányon, azt tönkretette viaszos arcszíne és duzzadt nyelve, amely kilógott nyitott szájából. Alvadt piros vércsík húzódott az orrától az álláig.

Chuck nagyot lélegzett.

– Szent Habakukk! Miért tehette ezt? – kérdezte feszült halk hangon.

English odament a lányhoz, és megfogta a kezét.

– Azt hiszem, körülbelül hét órája halott lehet – mondta. – Az ügy egyre bonyolultabb lesz, Chuck.

Chuck odajött, és megállt mellette, szemével felbecsülte a halott lányt.

– Az biztos – mondta, majd így folytatta: – Ez pontosan olyan hálóing, amilyet a barátnőmmel szeretnék hordatni, de ő csak pizsamát hajlandó viselni.

English nem figyelt rá. Állt, bámulta a halott lányt, és járt az agya.

– Jobb lenne eltűnnünk innen, főnök – mondta Chuck hosszú szünet után.

– Hallgass, jó? – szólt rá English, és járkálni kezdett a szobában.

Chuck az ajtóhoz ment, és szúrós kis szemét Englishre szegezte.

– A kandallópárkányon, főnök – szólalt meg hirtelen.

English a kandallópárkányra nézett. A szokásos holmi közt, amit a kandallópárkányon tartanak az emberek, ezüstkeretben ott állt öccsének, Roynak a fényképe.

Levette.

A fénykép alsó részén fehér tintával, öccse nagy, hanyag betűivel ott állt az ajánlás: *Nézz rám néha, drágám, és ne feledd, mik leszünk majd egymásnak. Roy.*

English káromkodott egyet magában.

– Hát persze hogy bele kellett szeretnie! – Ránézett Chuck-ra. – Hát persze hogy dedikálnia kellett neki! Az effélék mindig ezt csinálják. Csipkedd magad, és nézz körül, hátha találsz leveleket.

Chuck puhán, gyorsan, profi alapossággal munkához látott.

English félreállt, és nézte, hogyan vizsgálja végig a szobában a fiókokat és szekrényeket. Chuck igen rövid idő múlva előkerített egy kék szalaggal átkötött levélköteget, és átadta Englishnek, majd folytatta a kutatást.

English átfutotta a leveleket, felismerte rajtuk öccse kézírását. Csak kettőt-hármat kellett elolvasnia, s már tudta, hogy Roy és Mary szenvedélyesen szerették egymást, és Roy azt tervezte, hogy elhagyja Corrine-t, és megszökik Maryvel.

Savanyú mosollyal zsebre tette a leveleket. Chuck becsukta az utolsó fiókot.

– Itt ez volt minden, főnök.

– Nézz körül a másik szobában is – mondta English, és amikor Chuck kiment a hálószobából, fölkapta öccse bekeretezett fényképét, és a zsebébe süllyesztette.

Öt perc múlva English és Chuck elhagyta a lakást, lement a lépcsőn, és a kocsihoz gyalogolt.

– Az irodába, de kapcsolj rá – mondta English, miközben beszállt a kocsiba. – És erről tartsd a szád, Chuck.

Chuck bólintott, beült a volán mögé, és kilőtt a Cadillackel.

2.

English óriási mahagóni íróasztalán megszólalt a házitelefon. Előrehajolt, és lenyomta a gombot.

– Mr. Crail van itt, Mr. English. – jelentette Lois.

– Küldje be, és ha elment, jöjjön be maga – mondta English, és hátralökte a székét.

A következő pillanatban már nyílt is az ajtó, és belépett Sam Crail.

Crail csaknem ugyanolyan magas volt, mint English, és iszonyúan kövér. A haja fekete és erős szálú, enyhén olajos. Bőre fakó, szeme éles és gyöngyszerű. Lágy, párnás állkapcsa kék volt az állandó borotválkozástól, pufók kézfeje szőrös, körme makulátlanul ápolt.

Noha megjelenése nem volt valami megnyerő, ő volt a város legügyesebb ügyvédje, és ő intézte English minden jogi ügyét, amióta English megindult fölfelé.

– Helló, Nick – mondta, miközben széket húzott magának. – Ez csúnya egy ügy.

English mordult egyet, áttolta a szivardobozt az íróasztalon, és töprengve nézett Crail szemébe.

– Mi van Corrine-nal? – kérdezte egyből.

Crail vágott egy grimaszt. Kiválasztott egy szivart, kiszúrta egy aranytűvel, meggyújtotta, és a mennyezet felé fújta a füstöt.

– Nehéz eset, Nick, a nő bajt fog csinálni.

– Nem, nem fog – mondta kurtán English. – Mit gondolsz, miért kapod a fizetésed? A te dolgod megakadályozni, hogy bajt csináljon.

– És te mit gondolsz, mit csinálok azóta is, amióta odamentem az éjjel? – kérdezte Crail kicsit dühösen. – De

nem akar együttműködni. Az ő sztorija az, hogy Roy eladósodott. Hozzád fordult pénzért, és te kidobtad.

English felhorkant.

– Hat hónappal ezelőtt fordult hozzám kölcsönért utoljára. – mondta. – Ez nem valami nagy sztori. Miért nem lőtte akkor hamarább főbe magát?

– A nő azt állítja, hogy Roy tegnapelőtt járt nálad.

– Akkor hazudik.

– Roy mondta neki, hogy nálad járt.

– Akkor ő hazudott.

Crail elgondolkodva vizsgálgatta a szivart.

– Nehezen lehet bebizonyítani, Nick. A sajtó csak azt várja, hogy kiderüljön valami. Corrine azt mondja, hogy mivel te nem akartál segíteni rajta, Roy kénytelen volt elmenni néhány régi ügyfeléhez, hogy segítsen magán. Egyikük felhívta a rendőrséget. Az asszony azt mondja, te szóltál a rendőrfőnöknek, hogy vonják be Roy működési engedélyét. Az ő sztorija közvetlenül téged tesz felelőssé Roy haláláért.

English a homlokát ráncolta.

– Ezt Roy mondta neki, vagy ő találta ki?

– Azt mondja, Roy mondta neki, és ő ezt a sztorit fogja előadni a halottkémnek. A vizsgálat egy óra múlva lesz, Nick.

– Igen. – English fölállt, és az ablakhoz lépett. – Corrine nem kedvel engem, ugye?

– Azt hiszem, nem. Azt mondta, az ő élete tönkre van téve, és nem látja be, miért nem mehetne tönkre a tied is.

– Őrült! Miért gondolja, hogy az én életem tönkremegy egy ilyen mesétől? – kérdezte English, visszafordulva az ablaktól. – Hogy vehetett ilyet abba az üres fejébe?

Crail vállat vont.

– Nem tesz tönkre téged, Nick, de bűzt csinálhat. Az emberek azt hiszik, a bőröd alatt is pénz van. Nehéz a közvéleménnyel szembeszállni. Corrine azt mondja, Roy négyezret kért tőled, hogy kimásszon a szarból. Négyezer nem rendített volna meg téged. Corrine tálalhatja ezt úgy, hogy te zsugorinak tűnj, Nick.

– Roy tízezret akart, és nem akarta elárulni, hogy mire kell neki – mondta English. – Azért utasítottam vissza, mert úgy véltem, itt az ideje, hogy ne fejjen tovább engem. Újra meg újra csak ezt csinálta volna, ha nem mutatom meg neki, hogy nem jöhet hozzám, valahányszor kifogy a pénzből. Nézd meg, hogyan élt. Meg se próbált takarékoskodni. Mi az ördögért tartottam volna el őt feleségestül?

– Igazad van – mondta Crail –, de most főbe lőtte magát, és övé a részvét. Erre rámehet a kórházügy, Nick. Csak valami ürügyre várnak, hogy kikészítsenek.

– Tudom. – English visszatért az íróasztalához. – Ide figyelj: a sztori az, hogy Roy agyondolgozta magát. Az üzlete csalódást okozott. Megpróbálta összetartani, de ez túl nagy feladat volt neki. Ahelyett hogy hozzám jött volna, megpróbálta maga elintézni, összeroppant a súly alatt, és agyonlőtte magát. Ez az a sztori, amelyet ma reggel leadtam a sajtónak, és ez az a sztori, amelyet te fogsz leadni a halottkémnek. Corrine egyetért veled, és rámondja az ámen t.

Crail meglepettnek látszott.

– Nem mondja rá. Én beszéltem vele, én tudom. Elhatározta, hogy nehézséget okoz.

– Rá fogja mondani – válaszolta megkeményedett hangon English. – Ha nem tetszik neki ez a sztori, adok én a sajtónak egy másikat, amely sokkal kevésbé fog tetszeni

neki. Roynak volt egy titkárnője, egy Mary Savitt nevű lány. Viszonyuk volt. Azt tervezték, hogy együtt megszöknek, és itt hagyják Corrine-t a pácban. Valami nem sikerült; talán Roy nem tudott elég pénzt szerezni ahhoz, hogy elmenjenek. Amilyen gyönge legény volt, agyonlőtte magát. A lány nyilván bement az irodába, és megtalálta. Hazament, és fölakasztotta magát.

Crail rábámult.

– Fölakasztotta magát?

– Igen. Ma reggel odamentem, hogy beszéljek vele, és holtan találtam. Még senki sem tudja. Előbb-utóbb rátalálnak, de remélem, addigra már vége lesz a vizsgálatnak.

– Látott ott valaki? – kérdezte aggodalmasan Crail.

– Látták, hogy fölmegyek a lépcsőn. Az a sztorim, hogy csengettem, és mivel senki nem nyitott ajtót, gondoltam, már bement az irodába.

– Biztos vagy benne, hogy viszonyuk volt?

English kihúzta a fiókot, kivette a fényképet, amelyet Mary Savitt hálószobájában talált, és átlökte az íróasztalon. A levélköteget Crail ölébe dobta.

– Itt van minden bizonyíték. Ha Corrine azt hiszi, bele tud köpni a levesembe azzal, hogy ilyen dajkamesét karattyol, kap egyéb gondolkodnivalót. Mondd meg neki, hogy álljon kötélnek, különben ez a gané megy a sajtóhoz.

Crail hallgatott, míg két-három levelet elolvasott, aztán a fényképpel együtt betette őket az aktatáskájába.

– Ez nagy sokk lesz a számára, Nick – mondta lassan. – Bolondult Royért.

English rátekintett, szeme szigorú volt.

– Nem kell megtudnia. Rajtad múlik. Vedd rá, hogy álljon kötélnek, ha ennyire kímélni akarod az érzéseit.

– Az hiszem, ahhoz látnia kell ezeket a leveleket – mondta Crail. – Mindegy, akkor se szívesen teszem.

– Nem muszáj megtartanod ezt az állást – mondta English. – Mindig tudok másik ügyvédet találni magamnak, Sam.

Crail megvonta húsos vállát.

– Ó, megcsinálom – mondta. – Csak nem szeretek olyan kemény lenni, mint te, Nick.

– Hagyjuk az érzelmeket. Hagyott hátra Roy végrendeletet?

– Igen. Mindent Corrine-ra hagyott. Amennyire én látom, ez a minden egy rakás adósság. Volt egy széfje, nálam van a kulcsa. Még nem volt időm átnézni, de nem hinném, hogy találok benne valamit.

– Tudasd velem, hogyan áll a hagyatéka, mielőtt Corrine-nal beszélsz – mondta English. – El lehet intézni, hogy egy biztosítási kötvényt találjunk a széfjében. Intézd úgy, hogy az asszonynak legyen heti kétszáza a megélhetésre. Én fizetem.

Crail vigyorgott.

– Most melyikünk a lágyszívű? – kérdezte, és fölállt.

– Menj át a halottkém hivatalába – mondta kurtán English –, és tedd hihetővé a sztorit.

– Hihetővé teszem – mondta Crail, bólintott, és az ajtóhoz lépett. – Mihelyt vége, felhívlak.

3.

Alig egy perccel azután, hogy Crail elment, fölállt az íróasztalától, átment a szobán English irodájának az

ajtajához, kopogott és benyitott.

English hűvös, töprengő tekintettel bámulta a szivarját. Fölnézett, és a lány felé biccentett.

– Jöjjön be, és üljön le – mondta, és hatalmas vállát meggörbítve előrehajolt. – Mikor került ágyba ma hajnalban?

Lois széket húzott az íróasztalhoz, leült, és elmosolyodott.

– Négy óra után, de nincs szükségem túl sok alvásra.

– Csacsiság. Természetesen szüksége van. Menjen haza ebéd után, és feküdjön le.

– De tényleg, Mr. English… – kezdte Lois.

– Ez parancs – vágott a szavába kurtán a férfi. – A munka megvárja. Maga örökké dolgozik. Intézze el Harry, amit kell.

– Harry is későig maradt fenn – emlékeztette a lány csendesen. – Semmi baj, Mr. English. Csöppet se vagyok fáradt. A mérkőzés mérlegén dolgozunk.

English végigsimított sötét haján, és elkomorult.

– A fenébe is! Egészen megfeledkeztem a mérkőzésről. Mennyi volt a bevétel?

– Harry félórán belül behozza önnek az adatokat.

– Rendben. És most térjünk vissza az éjszakára. Mi a véleménye az ottani helyzetről?

– Nem sokat tudok mondani, Mr. English. Átnéztem minden iratot. Augusztus óta nem volt új ügyük.

English a homlokát ráncolta.

– Biztos ebben? Nézzük csak: ugye, márciusban vettem meg neki a céget?

– Igen, Mr. English. Július harmincegyedikén kelt levelezést még találtam, de azóta semmit.

– Mit csinált akkor Roy az utóbbi kilenc hónapban?

Lois a fejét rázta.

– Akár be is zárhatta volna a boltot. Semmi nem érkezett be, és ki se ment. Legalábbis nem találtunk levélmásolatokat.

English elgondolkodva dörzsölte az állát.

– És az ügyei? Vezetett róluk feljegyzéseket?

– Áprilistól július végéig tizennyolc üggyel foglalkozott. Közülük tizenkettő válási ügy, három ügy eltűnt személlyel kapcsolatos, és három férj-, illetve feleség-megfigyelés. De július vége után semmi nyoma, hogy ügyei lettek volna.

– És az üzleti könyvei?

– Van belőlük egy csomó a páncélszekrényben. Másolatokat készítettem a részletekről áprilistól július végéig. Gondoltam, a rendőrségnek nem tetszene, ha elhoznám az üzleti könyveket. Nálam vannak a másolatok, ha látni óhajtja őket.

– Mennyi volt az átlag nettóbevétele?

– Heti hetvenöt körül.

English vágott egy grimaszt.

– Az semmi. És július után kimutatnak valamit a könyvek?

Lois megrázta a fejét.

– Akkor hogy a csudába sikerült olyan házat fenntartania heti hetvenöt dollárból? – kérdezte English értetlenül. – Azt mondja, hogy augusztus óta egy centet sem jövedelmezett az üzlet?

– Lehet, hogy volt másik könyvelése is, Mr. English, de annak az alapján, amit megtaláltam, semmi se folyt be augusztus óta.

English vállat vont.

– Oké. És még mit talált?

– Volt egy kartotékdoboz az íróasztal egyik fiókjában.

Néhány üres karton volt csak benne. Azt hiszem, hogy a használatban lévő kartonokat eltüntették.

English érdeklődő tekintettel nézett a lányra.

– Ezt mire alapozza?

– Arra, ahogy a doboz kinéz. Az alja nagyon poros, és a porban maradt nyomokból igencsak nyilvánvaló, hogy előzőleg jó sok kartoték volt még a dobozban. Csak találgatok, de az a benyomásom, hogy nemrég vihettek el onnan egy csomó kartotékot.

– Lehet, hogy az előző tulajdonosé volt a doboz.

– Én újnak láttam, Mr. English.

English hátralökte a székét, és fölállt. Járkálni kezdett az irodában, szemöldöke ráncba szaladt a töprengéstől.

– Ez átkozottul fura, nem? – kérdezte hosszú szünet után. – Tehát a múlt augusztustól egészen mostanáig egyáltalán semmiféle üzlet nem zajlott le az irodájában. Így van?

– Igen, hacsak nem vitték el az ebből az időszakból való levélmásolatokat és dossziékat.

– Semmi nem mutat arra, hogy papírokat égettek volna el az irodában?

– Nem.

– Rendben van, Lois, nagyon köszönöm. Sajnálom, hogy olyan későig nem fekhetett le. Legyen jó kislány, és ebéd után menjen haza. Milyen fontos dolgom van ma?

– Két beszélgetése lesz délután, Miss Nankinnel és Miss Bursteinnel. Fél kettőkor a szenátorral ebédel. Több levél és szerződés vár aláírásra, és Harry szeretné megmutatni a mérkőzés mérlegét és adatait.

– Vegyük először a leveleket. Aztán küldje be Harryt. – English az órájára pillantott. – Még van másfél órám a szenátorig.

– Igenis, Mr. English.

Lois kiment, és szinte azonnal vissza is jött a postával. Diktáláshoz készenlétbe helyezett jegyzetfüzettel ült le az íróasztal elé.

English a szokásos gyorsaságával intézte el a levelezést s nézett át néhány szerződést, amelyet Crail már láttamozott. Aláírta őket, aztán Loishoz tolta a papírköteget.

– Most pedig jöhet Harry – mondta.

Harry Vince kicsit húzta a lábát, mikor bejött. Sápadtnak látszott, karikás volt a szeme.

English gyorsan rápillantott, aztán elmosolyodott.

– A késői fennmaradás nem tesz jót magának, Harry – mondta. – Úgy néz ki, mint aki másnapos.

– Úgy is érzem magam – mondta halvány mosollyal Harry.

– Itt vannak az adatok. Kétszázhetvenötezer a nettó bevételünk.

– Nem túl rossz. Fogadott Joeyra, Harry?

Harry a fejét rázta.

– Elfelejtettem.

English éles pillantást vetett rá.

– Mi a baj magával? Nem akar potyapénzhez jutni? Mondtam, hogy nem fizethet rá.

– Gondoltam rá, Mr. English – mondta elvörösödve Harry. – De a nagy sietségben kiment a fejemből.

– Chuck ezer dollárt keresett. Lois se fogadott Joeyra?

– Azt hiszem, ő se.

– Maguk mindketten reménytelenek – mondta lemondó sóhajjal English. – Nos, a maga baja. Én nem tehetek egyebet, mint hogy szólok: itt az alkalom maguk előtt némi pénzszerzésre. Erről jut eszembe. Morilli benéz valamikor

ma délelőtt. Adjon neki háromszázat a saját számlámról. Állítólag fogadott, és nyert a mérkőzésen.

– Meglesz, Mr. English.

English elnyomta a szivarját.

– Nem gondolt még rá, hogy megnősüljön, Harry? – kérdezte hirtelen.

Harry megmerevedett. Tekintetét elfordította Englishről.

– Nem. Még nem.

– Van egyáltalában lány az életében? – kérdezte mosolyogva English.

– Egyszerűen nem volt még rá időm, hogy lányokkal foglalkozzam – mondta halk, színtelen hangon Harry.

– De hát az isten szerelmére! Maga már… hány éves is? Harminckettő vagy – három?

– Harminckettő.

– Dobja fel magát egy kicsit – mondta English, és nevetett. – Amikor én feleannyi idős voltam, mint maga, tele voltam lányokkal.

– Igen, Mr. English.

– Talán túl keményen megdolgoztatom. Ez a baj?

– Ó, nem, Mr. English. Semmi efféle.

English értetlenül rábámult, aztán megvonta a vállát.

– Nos, a maga élete. A mérlegösszesítést küldje át Asprey-nek, és hitelesíttesse vele. Sajnos nekem a szenátorral kell ebédelnem.

Amikor Harry az ajtó felé indult, az íróasztalon felbúgott a házitelefon. English lenyomta a gombot.

– Morilli hadnagy van itt, Mr. English – mondta Lois. – Néhány szót szeretne váltani.

– Majd Harry fogadja – mondta English. – Én már megyek ebédelni.

– Kifejezetten önnel akar beszélni, Mr. English. Azt mondja, fontos és sürgős.

English gondterhelten töprengett.

– Oké, küldje be. Még van tíz percem. Szóljon Chucknak, hogy álljon készen a kocsival. – Amint elengedte a gombot, odaszólt Harrynak: – Készítse ki Morilli pénzét, és amikor elmegy, adja át neki.

– Igen, Mr. English – mondta Harry, kinyitotta az ajtót, és félreállt, hogy Morilli beléphessen az irodába.

– Rosszkor jött – mondta English, miután Harry becsukta maga után az ajtót. – Öt perc múlva el kell mennem. Mi van a tarsolyában?

– Úgy gondoltam, beszélnem kell magával – mondta Morilli, és az íróasztalához lépett. – Megtaláltuk a fivére titkárnőjét: egy Mary Savitt nevű lányt.

English ránézett, sötét, napbarnított arcán nem látszott semmiféle kifejezés.

– Na és?

– Meghalt.

English a homlokát ráncolta, és Morillira bámult, az meg vissza rá.

– Meghalt? Mi… öngyilkosság?

Morilli megvonta a vállát.

– Ez az, amiért beszélnem kellett önnel. Lehet, hogy gyilkosság.

4.

English egy hosszú másodpercig Morillira bámult, azután egy szék felé intett.

– Üljön le, és beszéljen.

Morilli leült.

– Ma reggel felhívtam Mrs. Englisht – mondta –, hogy megkérdezzem, volt-e Mr. Englishnek titkárnője. Ő adta meg nekem a lány nevét és címét. Odamentem egy őrmesterrel. A lány a Keleti Negyvenötödik téren lakik. – Elhallgatott, és szúrósan nézett Englishre.

– Tudom – mondta English, végszónak véve Morilli tekintetét. – Magam is jártam ott ma reggel. Nem nyitottak ajtót. Gondoltam, nyilván bement már az irodába.

Morilli bólintott.

– Stimmel – mondta. – Miss Hopper, aki Miss Savitt fölött lakik, mondta, hogy látta magát.

– Folytassa – mondta English kurtán. – Mi történt?

– Nem jelentkezett senki, mikor felcsöngettünk. Egy tejesüveg meg egy újság volt az ajtó előtt, és ettől gyanút fogtam. Bementünk egy álkulccsal, és rátaláltunk a lányra, a fürdőszobaajtóra volt felakasztva.

English kivett magának egy szivart, aztán áttolta az asztallapon a dobozt.

– Vegyen – mondta. – És mi ebben a gyilkosság?

– Első pillantásra öngyilkosságnak látszott – mondta Morilli. – A rendőrségi orvos is azt mondta, tipikus öngyilkosság. – Megdörgölte csontos orrát, és halkan hozzátette. – És még mindig úgy véli, hogy öngyilkosság. – Aztán folytatta: – Miután elvitték a holttestet, körülnéztem a szobában. Egyedül voltam, Mr. English, és felfedeztem valamit. Az ágy közelében egy nedves foltot a szőnyegen. Mintha nemrég mosták volna föl. Amikor alaposabban megvizsgáltam, egy kis pecsétet találtam. Benzidintesztnek vetettem alá. Vérfolt volt.

English kivette a szivart a szájából, és komoran nézte

parázsló végét.

– Nyilván nem vagyok olyan okos, mint maga, hadnagy, de sehogy se értem, hogy ettől hogyan lesz gyilkosság az öngyilkosság.

Morilli mosolygott.

– Egy álöngyilkosságot gyakran nehéz felismerni, Mr. English – mondta. – Az a gyakorlatunk, hogy áruló jelet keresünk. Az a folt a szőnyegen tökéletes áruló jel. Ugyanis mikor levágtam a lányt, észrevettem, hogy vérzett az orra. A hálóingén, nem voltak vérnyomok, arra számítottam hát, hogy valahol a ruháján találok egy-két csepp vért. Aztán megtaláltam a foltot a padlón. Ebből tudom, hogy a lány a padlón halt meg, és nem az ajtón függve.

– Úgy érti, hogy a padlón fojtották meg?

– Pontosan. Ha valaki meglepte, a nyakába dobta a pongyola zsinórját, és megszorította, a lány nagyon hamar elveszthette az eszméletét. Arccal a szőnyegre zuhanhatott, és miközben a gyilkos megfeszítette a zsinórt, a lánynak eleredhetett az orra vére, és foltot ejtett a szőnyegen. Miután megölte, a gyilkosnak egyszerű lehetett fölkötöznie őt a fürdőszoba-ajtóra, hogy öngyilkosság látszatát keltse.

English elgondolkodott a dolgon, aztán bólintott.

– Azt hiszem, igaza van. Szóval, gondolja, hogy gyilkosság történt?

– Nem esküdnék meg rá, de hogyan került volna másként vérfolt a szőnyegre?

– Biztos benne, hogy vér?

– Semmi kétség felőle.

English a karórájára pillantott. Már négy percet késett a találkozóról.

– Nos, köszönöm, hogy elmondta, hadnagy – mondta. –

Ez váratlan. Nem tudom hova tenni a dolgot. Talán majd később beszélhetünk róla. Most találkozóm van a szenátorral. – Fölállt. – Sietnem kell.

Morilli nem mozdult. Csak ült, és nézett Englishre, olyan furcsa kifejezéssel a tekintetében, amely nem tetszett Englishnek.

– Min töri a fejét? – kérdezte English kurtán.

– Magán múlik, Mr. English, de azt hittem, nyomban el akarja intézni a dolgot. Még nem tettem meg a jelentésemet, de félórán belül meg kell tennem.

English a homlokát ráncolta.

– És mi közöm nekem a maga jelentéséhez?

– Azt magának kell tudnia – válaszolta óvatosan Morilli. – Szeretnék segíteni magának, ahol csak tudok, Mr. English. Maga mindig nagyon rendes volt hozzám.

English hirtelen ráeszmélt, hogy valami nagyon baljós dolog rejlik Morilli látogatása mögött.

Előrehajolt, és benyomta a házitelefon gombját.

– Lois? Keresse meg a szenátort, és mondja meg neki, hogy késni fogok. Nem leszek ott kettőnél előbb.

– Igenis, Mr. English.

English elengedte a gombot, és újra leült.

– Folytassa, hadnagy, beszéljen – mondta, a hangja kemény volt és nyugodt.

Morilli előrehúzta a székét, és egyenesen English arcába nézett: – Magának nem kell mondanom, miként vélekedik Beaumont szenátorról az ügyész. Esküdt ellenségek, amióta csak a szenátor hivatalba lépett. Ha az ügyész bármivel lejárathatja a szenátort, nem fog habozni. Mindenki tudja, hogy a szenátor mögött maga áll. Ha az ügyész megnehezíti a maga dolgát, ezt abban a reményben teszi, hogy végső fokon a szenátoron üt egyet. Ha

beránthatja magát egy botrányba, nem lesz különösebben válogatós az eszközeiben.

– Ahhoz képest, hogy maga a gyilkossági csoport hadnagya, figyelemreméltóan tájékozott a politikában – mondta English. – Rendben van, ezt tudomásul vesszük. Mi köze a dolognak Mary Savitthez?

– Nagyon is sok köze lehet – felelte Morilli. – Richards doki azt mondta nekem, hogy a maga fivére tegnap este kilenc és fél tizenegy között halt meg. Ennél jobban nem tudta behatárolni. És azt mondja, hogy Mary Savitt fél tíz és éjfél között halt meg. Miss Hopper azt állítja, hogy látta, mikor a maga öccse tegnap este háromnegyed tízkor kijött Mary Savitt lakásából. Az ügyész igen hamar arra a következtetésre jut majd, hogy ezek ketten megállapodtak az öngyilkosságban; hogy a maga öccse meggyilkolta a lányt, aztán bement az irodájába, és főbe lőtte magát. És ha erre a következtetésre jut, a sajtó kiszagolja, és így magán keresztül feltétlenül eljutnak a szenátorhoz.

English egy hosszú pillanatig némán ült, gránitkemény tekintettel nézte Morillit.

– Miért mondja el nekem mindezt, hadnagy? – kérdezte végül.

Morilli megvonta a vállát; sötét kis szemét elfordította English arcáról.

– Rajtam kívül senki sem tudja, hogy gyilkosság történt, Mr. English. Richards doki azt mondja, hogy öngyilkosság, de hát ő nem látta azt a foltot a szőnyegen. Ha tudna róla, megváltoztatná a véleményét, de nem tud. Se ő, se az ügyész.

– De tudni fog, ha maga megteszi a jelentését – mondta English.

– Azt hiszem, igen, hacsak el nem felejtem megemlíteni

a vérfoltot.

English Morilli sápadt, kifejezéstelen arcát tanulmányozta.

– Ott van Miss Hopper bizonyítéka is – mondta. – Maga szerint a lány látta, mikor Roy kijött a lakásból. Ha ő beszélni kezd, az ügyész nyomozni fog. Még a foltot is megtalálhatja.

Morilli mosolygott.

– Miss Hopper miatt nem kell aggódnia – mondta. – Gondom volt rá. Történetesen tudom, mivel foglalkozik a szabad idejében. Nem akar majd belemászni a slamasztikába, és bizonyítékkal szolgálni. Valami ügyes ügyvéd, mint például Sam Crail, jobb belátásra térítheti. Ezt meg is említettem neki. Nem fog beszélni.

English előrehajolt, hogy leverje a szivarját.

– Ugye, maga tisztában van vele, hogy száz az egyhez az esélye annak, hogy Roy ölte meg a lányt? – kérdezte csendesen. – Ha meggyilkolták, és nem Roy volt a gyilkos, akkor valaki megússza a dolgot.

Morilli megvonta a vállát.

– A maga öccse lesz az, aki meggyilkolta, ha az ügyész értesül a foltról, Mr. English. Erre mérget vehet. A gyilkos mindenképpen megússza. – Kis gesztust tett a kezével. – Magán múlik. Ha úgy gondolja, belevehetem a foltot a jelentésembe, de mivel maga a múltban rendes volt hozzám, gondoltam, úgy volna rendjén, ha adnék magának egy sanszot, ha már a véletlen lehetővé tette számomra.

English ránézett.

– Ez nagyon szép magától, hadnagy. Nem fogom elfelejteni. Talán jobb lenne megfeledkezni arról a foltról.

– Ahogy óhajtja – mondta Morilli, és fölállt. – Nagyon

örülök, hogy a segítségére lehetek, Mr. English.

– Nézzük csak – mondta szórakozottan English. – Magának, ugye, van egy felvenni való nyeresége? Mennyiről is van szó, hadnagy?

Morilli végighúzta hüvelykujja körmét keskeny, fekete bajszán, mielőtt válaszolt. – Ötezerről, Mr. English.

English elmosolyodott.

– Ilyen sokról?

– Azt hiszem, ennyi volt az összeg – válaszolta kifejezéstelen arccal Morilli.

– Ez esetben kifizetem magának. Mindig is híve voltam az adósságok megfizetésének.

– Szerintem így a helyes; én pedig mindig híve voltam annak, hogy megfelelő értéket nyújtsak a pénzért.

– Gondolom, szívesebben venné, ha készpénzben kapná meg?

– Célszerűbb volna.

English előrehajolt, és megnyomta a házitelefon gombját.

– Harry? Ne legyen gondja arra az apróságra, amit az előbb említettem magának. Majd én elintézem Mr. Morillivel.

– Igenis, Mr. English.

English elengedte a gombot, fölállt, és a fali széfhez ment.

– Kitűnően meg vannak szervezve magánál a dolgok, Mr. English – mondta Morilli.

– Örülök az elismerésének – mondta szárazon English. Kinyitotta a széfet, kivett belőle két köteg bankjegyet, és az íróasztalra dobta. – Nyugtát nem kérek.

– Nem lesz szüksége rá – válaszolta Morilli, fölvette a két köteget, ujjaival végigpörgetve gyorsan megszámolta,

azután felöltője zsebébe süllyesztette a pénzt.

– Természetesen elképzelhető, hogy az ügyész nem hisz a maga jelentésének – mondta English, miközben visszament az íróasztalához és leült. – Odaküldheti egy emberét, hogy vizsgálja át a szobát, és az megtalálhatja a foltot.

Morilli mosolygott.

– Szeretek azzal hízelegni magamnak, Mr. English, hogy kifogástalanul végzem az önnek tett szolgálatokat. A folt már nem létezik. Elintéztem. – Az ajtóhoz indult. – Nos, azt hiszem, nem tartom fel tovább. Inkább megyek vissza a főkapitányságra, és megírom a jelentésemet.

– Viszlát, hadnagy – mondta English. Amikor Morilli elment, mély lélegzetet vett. – Na, meg vagyok én áldva! – mondta. – A zsaroló gazember!

5.

English már az étterem ajtajából észrevette a szenátort. Egyedül ült egy sarokasztalnál, sovány manóarca gyűrött volt a türelmetlenségtől és az ingerültségtől.

Henry Beaumont szenátor hatvanöt éves volt, alacsony, izmos, de sovány. Arca ráncos, színe, mint az öreg állat bőre, szeme acélszürke, tekintete éles.

Kielégíthetetlen becsvágyú férfiú volt; végső célja, hogy elnök legyen. Úgy kezdte, hogy palackokat mosogatott egy *drugstore*-ban, és erre rendkívül büszke volt. Az első világháború meghozta a lehetőséget, amelyre várt, vezetésre alkalmasnak bizonyult, és őrnagyi rangban szerelt le, két kisebb kitüntetéssel. A véletlen úgy hozta,

hogy a Chicagót akkoriban irányító demokrata párti gépezet főnöke alkalmazta, és háborús szolgálatainak elismeréseképp az autópályák felügyeletével bízták meg. Ebben a beosztásában ismerte meg Nick Englisht, aki akkoriban keresett az olajfúró-iránytűjéhez anyagi támogatót. Beaumont bemutatta őt jómódú üzletemberekből álló baráti körének. Beaumont kapcsolatainak volt köszönhető, hogy English iránytűje finanszírozóra talált.

Amikor English végül is Essex Cityben telepedett le, eszébe jutott Beaumont, írt neki, és fölajánlotta anyagi támogatását, amennyiben a megyei bíró posztjára pályázna. Beaumont kapott az ajánlaton, és – English pénzével a háta mögött – meg is választották.

English hamarosan rájött, hogy üzlete terebélyesedésével, királysága növekedésével egyre fontosabb, hogy befolyásos barátja legyen a politikai gépezetben. Noha Beaumont nem volt nagy koponya, English iránti elkötelezettségének nagyon is tudatában volt, és hajlandó volt úgy táncolni, ahogyan English fütyül.

A következő lépés – döntötte el English – Beaumont szenátorrá való választatása volt. Az ellenzék merev volt, de Beaumontból – megint csak English pénzével és a saját könyörtelen elszántságával – így is szenátor lett. Most állt újraválasztás előtt, további hathónapi időtartamra, és English tudta, hogy Beaumont nyugtalankodik az eredmény miatt.

English megállt az ajtóban, a *maître d'hôtel* hozzásietett, és az asztalok közt tiszteletteljesen a szenátor asztalához vezette. Miközben a *maître d'hôtel* mögött lépkedett, English tudatában volt, hogy a luxusétteremben mindenki abbahagyta a beszélgetést, és kíváncsi

tekintettel őt nézi. Fivére öngyilkosságának a híre szenzációt keltett, és máris suttogni kezdtek, mi lehet az öngyilkosság oka.

A szenátor félig felemelkedett a székről, mikor English az asztalához ért.

– Már azt hittem, nem is jön – mondta éles, zsémbes hangon.

English kemény, hideg tekintetet vetett rá, és leült.

– Föltartottak – mondta tömören. – Mit eszünk?

Mialatt a szenátor az étlapot tanulmányozta, a *maître d'hôtel* egy borítékot nyújtott át Englishnek.

– Körülbelül tíz perce érkezett önnek, Mr. English – suttogta.

English bólintott, véresre sült bélszínt rendelt zöldbabbal és fél palack bordóit, aztán föltépte a borítékot, és rápillantott a kézzel firkált levélre.

Minden rendben. Corrine remekül szerepelt. Döntés: öngyilkosság, idegösszeroppanás miatt. Kenőpénz nem kell. Sam.

English zsebre dugta a levelet, arca kemény kis mosolyra derült.

– Mi ez, amit az öccséről hallok? – kérdezte a szenátor, mihelyt a *maître d'hôtel* elment. – Mi az ördög ütött belé?

English meglepett kifejezéssel az arcán nézett rá.

– Roy már hetek óta a legjobb úton volt az idegösszeroppanás felé – mondta nyugodtan. – Figyelmeztettem is, hogy túlságosan sokat dolgozik. Túl nagy súly nehezedett rá, és a könnyebbik kiutat választotta.

A szenátor felhorkant. Cserzett bőre sötétvörös lett.

– Engem ugyan ne etessen ezzel a süket dumával! – mondta indulatosan, hangját letompítva. – Roy a büdös

életben nem dolgozott igazán egyetlen napot sem. Mi van avval a zsarolással?

English vállat vont.

– Természetes, hogy mindenféléket pletykálnak – mondta közönyösen. – Sokan szeretnék, ha valami bűzt keverhetnének az ügy körül. Ne izgassa fel magát. Roy azért lőtte főbe magát, mert az üzletével voltak gondjai. Ennyi az egész.

– Ennyi? – kérdezte Beaumont, és előrehajolt, hogy English szemébe nézzen. – Az a szóbeszéd járja, hogy megpróbált megzsarolni valami nőt, és hogy a közeljövőben bevonták volna a működési engedélyét. Mi igaz ebből?

– Minden szó – mondta English –, de ezt senki nem fogja kimondani, hacsak nem akarja, hogy rágalmazásért bepereljem.

Beaumont pislogott, és hátradőlt.

– Szóval így vagyunk – mondta, és csodálattal telt meg a tekintete.

English bólintott.

– A rendőrfőnök kezdte. Beszéltem vele. Nem folytatja. Nincs miért aggódnia, Beaumont.

A pincér meghozta a sülteket. Miután elment, Beaumont megszólalt: – Az lehet, hogy nekem nincs miért aggódnom, de magának van. Ez kicsinálja a kórházügyet.

English belevágott a sültjébe, aztán fölpillantott.

– Honnan veszi? Ha a bizottság azt hiszi, hogy kikészíthet, korábban kell fölkelnie.

– Ide figyeljen, Nick, gondolkodjék értelmesen – mondta aggodalmasan Beaumont. – Ezt nem ússza meg: a pletyka szájról szájra jár, és istentelenül ronda pletyka. Tudja, milyen a bizottság. Beintenek, ha elmondom nekik, hogy

maga azt akarja, hogy magáról nevezzék el a kórházat.

– Akkor ne mondja el nekik, amíg a dolog le nem csillapodik. Néhány hét, és lecsillapodik.

– Csakhogy az ülést, amelyen nevet választanak a kórháznak, a jövő hétre hívták össze.

– Akkor halasszák el az ülést – mondta English, és a boros-poharáért nyúlt. – Marha jó ez a bordói. Megpróbálhatná maga is, ahelyett hogy scotchot iszik minden étkezéshez.

– Hagyja a csudába a bordóit – izgett-mozgott a székén nyugtalanul Beaumont. – Az ülést nem lehet elhalasztani. Ezt maga ugyanolyan jól tudja, mint én.

– El fogják halasztani – mondta English. – Ki építtette a kórházat? Ki finanszírozta? Mi az, hogy nem lehet elhalasztani az ülést? Én azt mondom, hogy el fogják halasztani, és maga megmondhatja nekik, hogy ezt én mondtam!

Beaumont a gallérja és a nyaka közé dugta az ujját.

– Ide figyeljen, Nick, így nem bánhat a bizottsággal. Az ülést összehívták, és maga ez ellen nem tehet semmit. Nem kezelheti úgy őket, mint egy csapat iskolás gyereket. A fenébe is: ők a város legfontosabb és legbefolyásosabb emberei.

English elvigyorodott.

– Igazán? Ez aztán vicces. Akkor miért nem tudták finanszírozni a kórházat? Miért kellett hozzám fordulniok? Fontosak? Ne nevettessen! Egy csapat hájfejű. Ide figyeljen, Beaumont, maga fölkeresi Reest, és megmondja neki, hogy fújja le az ülést. Mondja meg neki, hogy én mondtam. Ha kapálózni próbál, mondja meg, hogy megvonom a támogatást. Majd meglátja, mit szól hozzá. Nyakig van benne, ő is meg a többiek is. El vannak

kötelezve másfél millió dollárral. Honnan jön a pénz az én kezességem nélkül? Hadd rágódjanak el ezen. Gondolja, hogy a bankok megelőlegezik ezt a tömérdek dohányt arra a biztosítékra, amit azok a seggfejek föl tudnak ajánlani? Szó sincs róla! Az ülést el fogják halasztani, amíg én azt nem mondom, hogy mehet. Érti?

A szenátor mondani akart valamit, de észrevette English tekintetét. Reménytelenül vonta meg a vállát.

– Hát jó, majd meglátom, mit tudok csinálni, de figyelmeztetem, Nick, hogy nem fog tetszeni nekik.

English nevetett.

– Gondolja, hogy érdekel, mi tetszik, vagy nem tetszik azoknak a tökfejeknek? A pokolba velük!

– Nézze, Nick – hajolt előre Beaumont –, én tudom, hogy maga nagyravágyó, és csodálom is érte. Magam is nagyravágyó vagyok. Tudom, hogy nem fogja leállítani ezt a kórházdolgot. Más elképzelései is vannak. Azt akarja, hogy Essex City emlékezzék magára. Már régóta figyelem magát, és kezdem kiismerni a módszereit. Maga a Westside-híd tervén is rajta tartja a szemét, és ha jól emlékszem, egy operaház építésére is gondol. Nos, oké: egy kórház, egy híd meg egy operaház csinos kis eredmény egyetlen ember esetében, de a bizottság tagjainak nem fog tetszeni. Valamivel régebben élnek itt, mint maga. Az apáik, a nagyapáik meg a dédapáik jóval az előtt itt voltak, mint ahogy magát kigondolták a szülei. A pénz nem minden. Ebben a gőgös városban a jó hírnév fontosabb, mint a pénz; és a botrány halálos, akár a mérges gáz, mindenkire, aki reflektorfénybe kerül. Maga mostanáig megúszta, de vigyázzon. Rees, az ügyész, meg a bizottság rühelli magát. Ha valamit magára tudnak kenni, megteszik. És akkor lőttek a kórháznak, a hídjának meg

az operaházának.

English félretolta a tányérját, és elővette a szivartárcáját. Megkínálta Beaumontot.

– Miattam ne fájjon a feje, Beaumont – mondta nyugodtan. – Elég nagy vagyok már, hogy tudjak vigyázni magamra.

– Az lehet, de én össze vagyok kapcsolva magával, és ha magával bármi történik, az automatikusan velem is történik – mondta Beaumont ünnepélyesen. – Nem engedhetem meg magamnak, hogy kockáztassam a nyakam, még akkor sem, ha maga megengedheti magának.

– Mi az, berezelt?

Beaumont vállat vont.

– Nevezze, ahogy akarja. Óvatosnak kell lennem. Biztos benne, hogy elintézte ezt az öngyilkosság-ügyet?

– Az az ügy rendben van, de van egy másik, amely holnap szintén az újságok címoldalára kerülhet. Roynak volt egy titkárnője; egy Mary Savitt nevű lány. Ő is öngyilkos lett az éjjel.

Beaumont szeme kidülledt.

– Jóságos ég! Miért?

English zordan elmosolyodott.

– Talán ő is agyondolgozta magát.

– Gondolja, hogy valaki ezt elhiszi? Mi közük volt egymáshoz? Megegyeztek, hogy öngyilkosok lesznek?

– Így is lehet nevezni, de nincs rá bizonyíték. Ha mázlink van, senki sem kapcsolja össze a lányt Royjal. Morilli mellettem áll az ügyben. Öt rongyomba került az a fickó ma délelőtt.

Beaumont görcsösen nyelt egyet. Ádámcsutkája akkorát ugrott, mint béka a forró kályhán.

– Ötezret adott Morillinak? És ha elmondja a rendőrfőnöknek? Ez csapda is lehetett, Nick. Rendőrtisztet megvesztegetni, ez komoly vád. Az a fajta vád, amit boldogan varrnának a nyakába. Kikészíthetik vele.

– Ne legyen már ilyen drámai – mondta English kurtán. – Morilli rendben van. Ambíciói vannak, és tudja, hogy ha mellettem áll, reménye lehet rá, hogy viszi valamire. Különben se tudná bizonyítani, hogy kapott valamit tőlem. Készpénzben fizettem neki, és a bankókat nem lehet nyomon követni. – Hátratolta a székét. – Nos, vissza kell mennem az irodámba. Ne aggódjon ez ügyben. El lesz boronálva.

Beaumont fölállt.

– De mi késztette rá őket, hogy öngyilkosok legyenek? – kérdezte. – Csak kell valami okának lennie.

English aláírta a számlát, amelyet a pincér az asztalra tett, és bőséges borravalót hagyott.

– Persze hogy van oka – válaszolta. – És szándékomban is áll kideríteni, hogy mi az.

6.

Ugyanaznap este néhány perccel hat után, s az után, hogy English befejezte az aznapi utolsó levél lediktálását, Lois dugta be a fejét az ajtón, hogy közölje: Sam Crail vár odakinn, és beszélni szeretne Englishsel.

English a homlokát ráncolva pillantott a karórájára. Megígérte Julie-nek, hogy moziba mennek, utána meg elviszi kocsin az Eden Club kerthelyiségébe, ahol a lány esténként énekelt. Azt ígérte, hogy fél hétre megy érte.

– Küldje be – mondta –, maga meg menjen haza. Már régen haza kellett volna mennie.

– Igenis, Mr. English – mondta Lois, és megfordult, hogy intsen Crailnek, aki türelmetlenül várakozott a korlát mögött.

– Gyere, gyere, Sam – mondta English, ahogy meglátta. – Legjobb lenne, ha beülnél velem a kocsiba. Megígértem Julie-nek, hogy ma este moziba viszem, és nem szeretnék elkésni.

– Nem hinném, hogy kedved lesz moziba menni, ha meghallod, amit mondani fogok – mondta Crail, miközben belezöttyent egy karosszékbe. – Sajnálom, Nick, de alighanem még Julie-t is felhívod, és lemondod a találkozót.

English rábámult.

– Ahhoz nagyon fontos dolognak kell lennie. A héten már másodszor állítanám falhoz Julie-t. Miről van szó?

– Kinyitottam Roy széfjét – mondta Crail. – Húszezer dollár van benne. Készpénzben.

English eltátotta a száját.

– Húszezer?

– Ühüm. Százasokban. Na, mit szólsz hozzá?

– Az isten szerelmére! Honnan szerezte?

Crail a fejét rázta.

– Tudja a fene. Gondoltam, hogy mindjárt ezt fogod kérdezni.

– Hát persze. – English a szőnyegre bámulva állt, a tarkóját dörzsölte, tekintete elkomorult. Aztán vállat vont, a telefonhoz lépett, fölemelte a kagylót, és beleszólt: – Legyen szíves, Lois, hívja fel nekem Miss Clair lakását.

Crail előrenyúlt, és kivett magának egy szivart.

– Nem bánnám, ha kaphatnék egy italt, ha van valahol

a közelben – mondta. – Nehéz napom volt.

English a falnál álló nagy bárszekrényre mutatott.

– Szolgáld ki magad. – Majd újra a telefonba beszélt. – Julie? Itt Nick. Megint közbejött valami. Igen, nagyon sajnálom, de nem tudok elmenni a moziba. Ez van. Épp most jött meg Sam bizonyos hírekkel Royról. Majd elmesélem. Sajnálom, Julie, úgy látszik, mindig becsaplak. Mit fogsz csinálni? Ide figyelj, nem akarod, hogy Harry veled menjen? Még mindig itt van az irodában, és el lesz bűvölve. – Hallgatott egy pillanatig, összeráncolta a homlokát, majd folytatta: – Jó, rendben van. Gondoltam, talán szeretnél egy kis társaságot. Kilenckor találkozunk a klubban. Addig is, szia. – Egy kis grimasszal letette a kagylót.

Crail whiskyt nyújtott át neki, szódával.

– A te dolgod, Nick – mondta – de én itt süllyedjek el, ha egy olyan csinos lányt, mint Julie, moziba engednék Harry Vince-szel. Túlságosan jóképű fiú ahhoz, hogy ilyen kockázatot vállalj.

English csodálkozva nézett rá.

– Miért? Egy kis változatosság lenne Julie-nek. – Aztán elmosolyodott. – Csak nem képzeled, hogy Julie elhagyna egy ilyen kölyökért, mint Harry? Az a baj veled, Sam, hogy mocskos a fantáziád.

– Lehetséges – ismerte be Crail, és nevetett. – Hosszú távon kifizetődik. Elmegy vele Julie?

– Semmi közöd hozzá – válaszolta English, és leült –, de hogy megnyugtassalak, nem megy el. Inkább megvárja, amíg én vihetem el.

– Szerencsés fickó vagy – mondta irigyen Crail. – Valahányszor elviszek valahova egy lányt, előbb egy bundát kell ajándékoznom neki.

– Le kellene adnod valamit abból a sok hájból – mondta kegyetlenül English. – Nem vagy álomlovag. Mit találtál még a széfben?

Crail meggyújtotta a szivarját, és gondosan ráfújt a parázsló végére.

– Úgy néz ki, mintha Roy meg akart volna lógni – mondta. – Két Los Angelesbe szóló repülőjegy volt a széfben, a pénz, a végrendelete, meg egy arany és platina jegygyűrű.

– Hogy a fenébe sikerült Roynak szert tennie ilyen rengeteg pénzre? – kérdezte English, komoran nézve hófehér itatósmappáját.

– Mi a fenéért lett öngyilkos? – mondta Crail. – Ez a kérdés a fontos.

English bólintott. Csendben ült néhány pillanatig, aztán hirtelen megkérdezte: – Hogyan reagált Corrine?

Crail vágott egy grimaszt.

– Szíven találta, de végül is kötélnek állt. Sajnálom azt a nőt. Ostoba, az igaz, de azért nem szívesen mondtam el neki azt a dolgot Royról. Olyan volt, mint nagykalapáccsal csapni agyon egy egeret. Nem akarta elhinni, amíg meg nem mutattam neki néhányat azokból a levelekből, de akkor aztán összeomlott. Azt hiszem, nem nagyon rajong érted. Jó lesz, ha rajta tartod a szemed. Ha kiszúrhat veled – megteszi.

English fölvonta széles vállát.

– Ő is, meg még vagy húszezren. És akkor mi van? Rendben találta a dolgot a halottkém?

– Persze, de az olyan hülye, hogy azt se tudja, fiú-e vagy lány. Csak megfelelő okot akart, és én szolgáltam vele: túlfeszített munka által okozott ideges depresszió.

English előrenyúlt, és kivett egy szivart. Rágyújtott, és

a gyufát a papírkosárba dobta.

– Mary Savittet meggyilkolták, Sam.

Crail megmerevedett.

– Ezt meg honnan veszed?

– Meglátogatott Morilli hadnagy. Ismered Morillit?

Crail megmondta, hogy ismeri.

– Ő jött rá, hogy gyilkosság történt – mondta English, és elmesélte Crailnek a szőnyegen talált vérfoltot.

– Roy ölte meg? – kérdezte rémült arccal Crail.

– Ezt meg miért mondod?

– Nem is tudom – felelte Crail. – Automatikusan ötlött ez az agyamba. Nézzük csak: ezek szerették egymást. Szökni készültek. Lehet, hogy a lány hirtelen rájött, hogy ez mégse lesz jó. Roy nős. Elhagyhatja őt, és ő ott marad egyedül. Az utolsó pillanatban bejelentette, hogy nem megy. Roy elvesztette a fejét, és megfojtotta a lányt, aztán öngyilkosságnak tüntette fel a dolgot. Bement az irodájába, berezelt, és főbe lőtte magát.

English mosolygott, de a tekintete fagyos volt.

– Ezt jó gyorsan kiagyaltad.

– És ugyanígy kiagyalja majd az ügyész is – mondta Crail józanul. – Ez baj, Nick.

– Nem akkora, mint amekkorának látszik. Morilli belement, hogy tartja a száját. Ötezret adtam neki, hogy megnyugtassa a lelkiismeretét.

Crail füttyentett egyet.

– Jó ötletei vannak annak a zsernyáknak.

– Akinek csak egy kis gógyija van, akadhatnak jó ötletei. Nem sajnálom tőle a pénzt. Ronda slamasztikából húzott ki.

– Gondolod, hogy Roy volt a gyilkos?

English a fejét rázta.

– Nem létezik. Ki van zárva. Roy nem ölt volna meg senkit. Úgy ismertem őt, akárcsak magamat. És még valami: Roy önmagát se ölte volna meg. – Fölállt, és elkezdett föl-alá járkálni. – Ha Mary Savittet meggyilkolták, akkor Royt is meggyilkolták. Mit szólsz ehhez?

– Áh, ez hülyeség! A rendőrség azt mondja, hogy Roy lőtte agyon magát. *Az* ő ujjlenyomatai…

– Ne légy már gyerek, Sam. Valaki megrendezte, hogy Mary Savitt öngyilkos lett. Hogy Roy öngyilkos lett, azt is megrendezte valaki. Nem volt nehéz. Semmi mást nem kellett csinálni, mint megszerezni Roy pisztolyát, agyonlőni vele Royt, aztán a halott ujjait a pisztoly agyára nyomni, és kisétálni.

– Ki akarta volna megölni Royt?

English széttárta a kezét.

– Sokan, Sam. Roy nem volt valami szeretetreméltó ember.

– Rendben van, de ki akarta volna megölni őt is meg a lányt is. A lányt miért?

– Nem tudom. Lehet, hogy Roy zsarolt valakit. Lehet, hogy Mary Savitt ismerte a részleteket. Együtt dolgoztak az irodában. Lehet, hogy a gyilkos biztonságban akart lenni, és kinyírta mindkettejüket. Lehetséges, Sam.

Crail meghúzta a whiskyjét. – És ha Corrine? – kérdezte. – A dühödt feleség? Ha mindkettejüket meggyilkolták, ő az, akinek volt rá indítéka.

English a fejét rázta.

– Nem. Corrine-ban nem lett volna annyi erő, hogy fölhúzza a lányt a fürdőszobaajtóra. Ez nem olyan munka, amivel egy nő meg tudna birkózni.

– Hátha kerített valakit, aki megtegye?

English ismét a fejét rázta.

– Megfeledkezel a húszezerről. Az csak zsarolt pénz lehet, Sam. Tegyük fel, hogy Roy nagy tétben zsarolt valakit, és úgy döntött, csinál egy utolsó húzást, mielőtt lelép. Tegyük fel, hogy elvetette a sulykot. Tegyük fel, hogy a pasas, akit zsarolt, úgy döntött, hogy egyszer és mindenkorra megállítja Royt, és ha már benne van, megállítja Mary Savittet is. Ha már elméletet keresel, próbáld meg ezt.

Crail megvakarta vastag nyakát gondosan manikűrözött ujjaival.

– Fogsz erről beszélni Morillival?

– Nem. Gondolod, hogy szeretném, ha zsarolóként bélyegeznék meg az öcsémet?

Crail vállat vont.

– Lehet, hogy a gyilkos épp ezért gondolta úgy, hogy a dolog el lesz tussolva. Ha így gondolta, jól számított.

English szomorúan elmosolyodott, kivillantotta a fogait.

– Nem lepne meg. Beszéltél Corrine-nak a pénzről, Sam?

Crail a fejét rázta.

– Gondoltam, előbb veled beszélek róla.

– Jól tetted. Ülj egy darabig azon a pénzen. Tartsd a széfben. És közben valósítsd meg azt a biztosítási ötletemet. Gondoskodj róla, hogy Corrine legyen ellátva, és tudasd velem, mennyivel tartozom neked. Ha kiderül, hogy az a pénz zsarolásból származik, nem szabad, hogy Corrine-nak köze legyen hozzá.

– Oké. Elintézem – mondta Crail. – Még valami, Nick. Ajánlatot kaptam Roy cégére. Négyezer, készpénzben. Akarod, hogy eladjam?

English abbahagyta a járkálást, és megfordult.

– Ki volna a vevő?

Crail vállat vont.

– Hurston át jött az ajánlat. Nem akarja elárulni az ügyfele nevét.

– Hurst ügyvéd, ugye?

– Annak nevezi magát. Én másképp hívnám.

– Négyezret kínálnak?

– Annyit. Corrine szeretné eladni.

– Ő honnan tud róla előbb, mint én?

– Hurst egyenesen őhozzá fordult. Ma reggel kilenckor fölhívta. Nem akart velem tárgyalni. Szerencsére Corrine még mindig sírdogált. Hozzám irányította. Én azt mondtam az asszonynak, várjon még néhány napot. Azt mondtam, bizonyára kapunk jobb ajánlatot is.

– Ki az, aki meg akar venni egy ilyen céget négyezerért, anélkül hogy megkérné: hadd nézhessen bele az üzleti könyvekbe?

– A világ tele van bolond emberekkel. Már rég nem csodálkozom rajtuk.

– Hát én még igen – mondta komoran English. – Ha valaki ekkora összeget ajánl fel egy olyan üzletért, amelynek kilenc hónapja nem volt egyetlen ügyfele sem, akkor szerintem az illető többet tud az üzletről, mint én. Mondd meg Hurstnak: az üzlet nem eladó. Tudok én rá neked vevőt hétezerért. Mondd meg Corrine-nak, és add a magad csekkjét neki. Holnap reggel ez legyen az első dolgod.

– Ki a vevő? – bámult Crail.

– A neve Ed Leon. Majd holnap valamikor fölhív téged, átadja a csekkjét, és megad minden részletet, amit csak kívánsz – mondta English. – És ne feledd, Sam: én nem ismerem Leont, és ő sem ismer engem. Érted?

– Na, várj egy percig, Nick; ne hagyj sötétségben. Tulajdonképpen mit tervezel?

English odament, és megállt Crail előtt.

– Valaki megölte Royt. Valaki sürgősen meg akarja vásárolni Roy üzletét. Ki szeretném deríteni, nem egy és ugyanaz a személy-e a gyilkos és a vevő. Ezt hívják sejtelemnek. Ed Leon lesz az, aki kideríti nekem. Ezt tervezem.

– Nos, te tudod. De mit tudsz csinálni, ha kideríted, ki ölte meg Royt?

English hideg, töprengő tekintetét egy hosszú percig nem vette le Crailről.

– Az az én dolgom. Valaki megölte az öcsémet. Ez nem tetszik nekem. Ha a rendőrség nem törődik vele, majd törődöm én. Majd én elintézem. Ezt tudom csinálni.

Crail fölállt.

– Vigyázz, Nick – mondta komolyan. – Az efféle beszéd veszedelmes. Ha adhatok egy tanácsot, hagyd az egészet a csudába. Túl sok az elkötelezettséged ahhoz, hogy egy ilyen vállalkozásba kezdj. Legyünk őszinték. Roy nem jelentett neked semmit. Ha elkezded fölásni a múltját, olyasmit is előkaparhatsz, amit nem tudsz visszatemetni. Tegyük fel, hogy zsaroló volt. Nem okosabb elfeledkezni róla? Neked a magad karrierjére kell gondolnod.

English rácsapott Crail széles hátára.

– Tudom, hogy jót akarsz, Sam, de még ha Roy tetű ember volt is, akkor is a testvérem volt. Senki nem úszhatja meg, akárki gyilkolta meg. Magam dolgozom majd rajta, személyes, mondhatnám, magántermészetű ügy lesz köztem és a gyilkos közt. Te gondoskodj Corrineról, én meg gondoskodom Roy gyilkosáról.

Amikor Crail már elment, English kiment a külső

irodahelyiségbe. Lois még ott volt az üres íróasztalok közt, a kapcsolótáblánál ült, és buzgón jegyezgetett English határidőnaplójába a kezében tartott levélkötegből.

– Az isten szerelmére! Hát nem azt mondtam már órákkal ezelőtt, hogy menjen haza? – ment oda hozzá English.

– Valóban azt mondta, de gondolom, maradok, amíg maga is nem megy.

– Nem is tudom, mit csinálnék maga nélkül, Lois – állt meg mellette English, lenézve fényes, sötét hajára. – Ha most kijövök, és nem találom itt magát, azt hiszem, úgy éreztem volna, mintha nem lenne karom.

Lois elégedetten mosolygott.

– Annyira azért nem lenne vészes, Mr. English. Van valami, amit még elintézhetnék?

– Próbálja meg telefonon elérni Ed Leont. Valahol Chicagóban van. A számát nem tudom.

– Megkerítem Mr. Leont – mondta Lois, és fürgén a kapcsolótábla felé fordult.

English visszament az irodájába, és becsukta az ajtót. Elgondolkodó arccal kezdett fel-alá járkálni. Tíz perc múlva megszólalt a telefonja. Fölvette a kagylót.

– Mr. Leon máris a vonalban van, Mr. English – jelentette Lois.

– Derék kislány. Kapcsolja be, legyen szíves!

Kattanás hallatszott, s English megszólalt: – Te vagy az, Ed?

– Hacsak nem egy másik szélhámos hordja a ruhámat – mondta egy hang. – Megzavartad az értekezletemet egy kis szőkével. Két kemény hónapomba került, amíg rávettem, hogy jöjjön föl és nézze meg a bélyeggyűjteményemet, és erre te berobbansz a lélektanilag döntő pillanatban. Mit

akarsz?

– Szükségem van rád – mondta English. – Holnap reggel ülj föl az első gépre. Van egy melóm a számodra, ami éppen neked való.

– Nem kell semmiféle meló. Azt akarom, hogy hagyjanak békén – mondta rémült hangon Leon. – Ha csak ezt akartad, leteszem, még mielőtt a kis szőke fejszével tör ki a lakásból.

– Azt mondtam, hogy szükségem van rád – csattant fel English. – Nagy melóról van szó, Ed. Pontosan neked való, különben nem hívtalak volna fel. Mihelyst a városba érsz, azonnal hívj fel. Valahol találkozunk. De nem szeretném, ha bárki is megtudná, hogy te meg én együtt dolgozunk. Érted?

– Egy szavadat se – sóhajtott fel Leon. – De ha így van, azt hiszem, vállalnom kell. Van valami pénz benne a számomra?

– Öt rongy – mondta English.

Leon hosszan, halkan füttyentett egyet.

– A zúgás, amit hallasz, a helikopteremé, amely most száll le a háztetődre – mondta izgatottan, és letette a kagylót.

HARMADIK FEJEZET

1.

Julie már régen megtanulta, hogy nem szabad megvárakoztatnia Englisht, így hát felöltözve, indulásra készen állt, amikor a férfi fölhívta és lemondta a mozit.

Mikor English befejezte, Julie lassan letette a kagylót, és hosszan elnézte a kandallópárkány feletti tükörben önnön képmását. Szórakozottan megállapította, hogy kitűnően néz ki, a nyaka köré kötött zöld sál hatásosabban emeli ki szemét és rézszínű haját, mint gondolta.

Azzal is elégedett volt, ahogyan teveszőr kabátja kihangsúlyozta válla szélességét, majd lenézett, és megállapította, hogy négerbarna borjúbőr cipőjében még a valóságosnál is kisebbnek látszik a lábfeje.

English azt mondta, kilenckor vacsoráznak együtt a klubban. Karórájára nézett. Negyed hét volt. Majdnem három órája volt még a találkozóig.

Fölvette a kagylót, és feltárcsázta English irodáját.

Lois vette fel a kagylót, és Julie elhúzta a száját. Ki nem állhatta Loist. Mindenki láthatta, hogy szerelmes Englishbe, kivéve magát Englisht, de hát ő ilyesmit soha nem vesz észre. Julie-t dühítette a mód, ahogyan Lois megengedte Englishnek, hogy engedelmes rabszolgájává tegye. Amellett Julie tudta, hogy Lois se állhatja ki őt. Bizonyos volt benne, hogy Lois nem tartja őt elég jónak

English számára, és valahányszor találkoztak, Lois mindig el tudta érni, hogy Julie kényelmetlenül érezze magát. Hűvös, nyugodt tekintete mintha ezt mondta volna: – Nincs mire büszkének lenned. Te csak hálsz vele, és ezt bármelyik jó külsejű, ostoba nő megteheti, én azonban vele dolgozom, segítek neki, és sokkal, de sokkal régebben ismerem, mint te.

– Á, Lois, itt Julie – mondta élénken Julie. – Ott van Harry? Néhány jegyet szeretnék a *show*-ra.

– Igen, itt van – válaszolta hűvös hangon Lois. – Tartsa egy pillanatig, Miss Clair.

Mindig csak „Miss Clair”, noha Julie ismételten megkérte Loist, hogy szólítsa a keresztnevén.

Kattanás hallatszott, majd Harry hangja: – Helló, Julie. Épp menni akartam. Mit parancsol?

– Két jegyet szeretnék a szombati *show*-ra, Harry – mondta Julie, és próbált nyugodtan beszélni. – Nicket akartam megkérni, hogy hozza magával a jegyeket, de a randevúnk elmarad. Este kilencig nem ér rá, és én előbb találkozom az illetőkkel. Le tudná adni a jegyeket Nick klubjában? Értük mennék.

– Természetesen, nagyon szívesen. Éppen indulok haza. Beleteszem a jegyeket egy borítékba; a nevére.

– Nagyon köszönöm, Harry – mondta Julie, és letette a kagylót.

Sietősen fölkapta a retiküljét, a kesztyűjét, és elhagyta a lakását. Lement a lifttel, és megkérte az éjszakai portást, hogy hívjon neki egy taxit. Várakozás közben cigarettára gyújtott, és bosszankodva vette észre, hogy reszket a keze.

– Hová, hölgyem? – kérdezte az éjszakai portás, mikor visszajött a hallba.

– Az *Athletic* klubba.

A portás kinyitotta a taxi ajtaját, karját megfogva besegítette a kocsiba, és megmondta a sofőrnek, hová menjen.

A taxi gyorsan haladt az esti forgalomban, és amikor a sofőr rá akart fordulni a Western Avenue-ra, Julie előrehajolt, is így szólt: – Meggondoltam magam. Vigyen az Ötödik és a Huszonhetedik utca sarkára.

– Oké, miss – mondta a sofőr, és vigyorogva visszanézett rá a válla fölött. – Az öregem mindig azt mondta, a hölgyek azért tisztábbak nálunk, férfiaknál, mert gyakrabban váltogatják az elhatározásaikat.

– Talán igaza volt – nevetett Julie.

Tízpercnyi autózás után a sofőr lassított, majd lefékezett.

– Megérkeztünk, miss.

Julie kifizette, köszönetet mondott, és fürgén elindult a csendes, homályosan megvilágított utcán, amely a folyó felé vezetett. Minduntalan hátranézett, de az utca üres volt, nem látott senkit. Hirtelen lelassította lépteit, megállt és megfordult.

Gyorsan jobbra-balra nézett, majd föl a szemközti sötét épületre. Megnyugodva, hogy senki se figyeli, végigment a keskeny, alig világított sikátoron, amely a vízpartra vitt.

Könnyű fehér köd szállt fel a folyóról, és ahogy Julie a sötét sikátorban haladt, egy vontatóhajó kürtje búgott fel szomorúan a folyó túlsó partja felől.

Újra megállt, újra körülnézett, aztán belépett egy magas, keskeny épület kapuján a sötét hallba. Határozottan haladt át a sötétségen, mint aki gyakran járt már itt, és pontosan tudja, merre kell menni.

Ajtónyitást hallott a közelben.

– Julie?

– Igen.

Belépett egy sötét szobába, és az ajtó becsukódott mögötte. Aztán kigyulladt a villany, és Julie mosolyogva megfordult, mikor Harry Vince megölelte.

– Ezt a szerencsét, drágám! – mondta Vince. – Már beletörődtem, hogy egy unalmas estém lesz. Azt hittem, moziba visz.

Julie átkarolta a nyakát, és arcát az arcához szorította.

– Az utolsó pillanatban beállított hozzá Sam – mondta. – Jaj, Harry, olyan régnek tűnik, hogy együtt voltunk. Csókolj meg.

Harry megcsókolta és magához szorította, a szíve szinte hangosan dobogott.

– Nagyon kevés időnk van, kedvesem – húzódott el és nézett föl rá Julie. – Ne beszélgessünk most. Ne vesztegessünk egyetlen percet se.

– Én is türelmetlenül vártam ezt a pillanatot – mondta Harry. – Hadd vegyem le a kabátod. Ég a tűz a másik szobában. Menjünk be.

A lány kibújt a kabátjából, és előrement. Belépett a kényelmes hálószobába, ahol lobogó tűz köszöntötte. A szobát csak a meleg narancsszínű lángok világították meg, az imbolygó árnyékok és a tűz fénye azzal a bensőséges légkörrel töltötték meg a szobát, amelyet Julie egyre jobban megszeretett.

– Ne gyújts villanyt, Harry.

Vince becsukta az ajtót, és nekidőlt, úgy nézte Julie-t. Megbűvölte a gyorsaság, amellyel a lány kibújt a ruháiból. Itt is, ott is lehúzott egy-egy cipzárat, s egy pillanat múlva ott állt előtte meztelenül.

– Julie, te vagy a leggyönyörűbb teremtés a világon – mondta Vince megbicsakló hangon.

A lány letérdelt a kandalló elé, háttal Vince-nek, s kezét a lángok felé tartotta.

– Ezt csak te mondhatod nekem, Harry, és csak te tudod elhitetni velem.

Harry odament hozzá, melléje térdelt, átkarolta, megfordította és magához húzta.

– Csak ezekért a pillanatokért élek – mondta. – Olyan, mintha a világ megszűnt volna, és csak te meg én maradtunk volna életben.

A lány fölnézett rá, karját a fiú nyaka köré fonta, magához húzta a fejét, és száját a szájára szorította.

Nyolcat ütött az óra a kandallópárkányon, és Julie félig fölült.

– Ne mozdulj, drágám – mondta Harry a sötétségből, és átkarolta. – Még van egy órád.

– Nem, csak egy fél. Nem szabad megvárakoztatnom.

– Julie, ez így nem mehet tovább – mondta Harry, arcát a lány arcára fektetve. – Nem beszélhetnél vele? Nem mondhatnád meg neki, hogy nem tudod tovább folytatni vele?

Érezte, hogy a lány megmerevedik, és a riadalmat is érezte a hangjában, mikor válaszolt: – Jaj, Harry, miket beszélsz? Nick sohasem menne bele. Ezt te is tudod. Meg aztán: miből élnénk? Ne kezdjük ezt a témát újra. Tudod, hogy sohase lyukadunk ki semmire.

– De hát ez veszedelmes. Ha egyszer rájön…

– Nem fog rájönni – mondta Julie.

– De rájöhet. Nem bolond. Amennyire tudjuk, máris gyanakszik ránk.

– Szó sincs róla. Épp ma este javasolta, hogy vigyél el te a moziba.

– Jóságos ég! Mit mondtál neki?

– Azt, hogy senki mással nem akarok moziba menni, csak vele.

Harry hallgatott egy pillanatig. A szoba túlsó felén égő tűzbe bámult, a lángok táncoló árnyékokat vetettek a mennyezetre.

– Ha egyszer rájön – adott hangot a félelemnek, amely hetek óta nem hagyta nyugton –, mindkettőnket megöl. Pillanatnyi habozás nélkül. Először mindkettőnket megöl, aztán Crail-lel elintézteti.

– Jaj, kedvesem, butaságokat beszélsz – érintette meg az arcát Julie. – Nick nem csinálna ilyet. Sokkal jobban izgatja a saját karrierje, semhogy megkockáztatná, hogy tönkretegye. Elmondta nekem, hogy azt akarja: róla nevezzék el a kórházat. Természetesen nem ölne meg.

Harryt nem győzte meg.

– Nem vagyok biztos benne. Ha rajtakap bennünket…

– De nem kap rajta. Kérlek, ne butáskodj, Harry. Nem fog rájönni. Most már nem.

Harry félig fölült.

– Hogy érted azt, hogy most már nem?

– Roy már meghalt.

– Mi köze volt Roynak hozzánk?

A lány tétovázott, aztán sietve, mintha erőszakkal kényszerítené ki magából a szavakat, így szólt:

– Roy tudott rólunk. Hat hónapja zsarolt.

Harry megmerevedett, szívét hideg félelem szorította össze. Rádöbbent, mennyire fél Englishtől, és mennyire iszonyodik tőle, hogy English rájön: Julie a szeretője.

Kikelt az ágyból, belebújt a köntösébe, és meggyújtott egy ernyős lámpát.

– Roy tudott rólunk? – ismételte meg, és Julie a lámpa

fényében látta, hogy elfehéredett.

A lány az oldalára fordult, kezével eltakarta mellét.

– Igen, tudott. Most, hogy már halott, elmondhatom.

Harry úgy érezte, rosszul van.

– Miért nem mondtad el eddig? – kérdezte, és megbicsaklott a hangja.

– Féltem, hogy elveszítelek. Tudtam, mit érzel Nick iránt. Megértettem. Ha gondoltad volna, hogy Roy tud rólunk, esetleg nem akartál volna többé találkozni velem, és én azt nem tudtam volna elviselni, Harry.

Harry a bárszekrényhez ment, és töltött magának egy whiskyt, tisztán. Bizonytalan volt a keze.

– Iszol egyet? – kérdezte, mert hirtelen ráébredt, hogy meg kellett volna kérdeznie a lányt, még mielőtt önmagának töltött.

– Nem, kedvesem. Ne nézz így! Most már minden rendben van, hogy Roy halott.

Harry kiitta a whiskyt, aztán rágyújtott egy cigarettára, visszajött, és leült az ágyra. Cigarettával kínálta Julie-t, és mivel nem bízott a saját kezében, odadobta a lánynak az öngyújtót.

– Mikor történt? Azt mondod, hogy zsarolt?

Julie bólintott, miközben rágyújtott.

– Pokoli volt, Harry. Azt hittem, megőrülök. Egyik nap beállított Roy. Ennek hat vagy hét hónapja lehet. Nem értettem, miért jött. Tudod, hogy alig ismertem. Nem sokat kerülgette a dolgot. Azt mondta: „Minden pénteken bejössz az irodámba kétszáz dollárral, Julie! Természetesen nem kényszeríthetlek rá, de elmondhatom Nicknek, hogy viszonyod van Harry Vince-szel. Fizetsz, vagy mondjam el Nicknek?” Úgy megijedtem, hogy meg se kérdeztem tőle, honnan tudta meg. Azt mondtam, fizetek, és azóta minden

pénteken fizettem.

– A tetű! – mondta Harry dühösen ökölbe szorított kézzel. – Szóval igaz. Azt mondják, zsaroló volt. A mocskos rohadt tetű!

– El se tudod képzelni, mennyire megkönnyebbültem, amikor Nick elmondta, hogy Roy főbe lőtte magát – mondta Julie. – Valóságos lidércnyomás volt az utolsó néhány hónap. Bejárni abba a förtelmes kis irodába, és átadni neki a pénzt, miközben ott ül az íróasztalnál és rám vigyorog. Még az a fekete, olcsó kis dög nő, az is vigyorgott rám.

Harry alig figyelt. Gondolatai rémülten kavarogtak.

– Gondolod, hogy elmondta Corrine-nak? – kérdezte. – Lehetséges, hogy Corrine elmegy Nickhez?

– Miért mondta volna el? – kérdezte Julie kicsit türelmetlenül. – Semmi nem volt a dologban, amire büszke lehetett volna. Különben Corrine már elmondta volna Nicknek, ha Roy elmesélte volna neki. Biztos vagyok benne, hogy csak Roy tudta, meg az a lány nála, és most mind a ketten halottak. Ebben biztos vagyok, Harry. Nem meséltem volna el neked; de ha tudnád, milyen megkönnyebbülést jelent elmesélni valakinek.

– Szegény drágám – szólt Harry, és a karjaiba vette. – Hamarabb el kellett volna mondanod. Mindegy, vissza fogom fizetni neked. Mennyit szedett ki belőled?

– Kérlek, Harry, ne beszéljünk róla. Megoldottam azzal a pénzzel, amit keresek. Felejtsük el. – Kiszállt az ágyból. – Öltöznöm kell.

– De nem hagyhatom, hogy annyi pénzed elvesszen – tiltakozott Harry.

– Ne beszéljünk róla – mondta Julie. – Ki van fizetve, és én már el is felejtettem. Kérlek, Harry…

Harry elkezdett fel-alá járkálni.

– Julie, nem szökhetnénk meg? – kérdezte hirtelen. – Muszáj továbbra is ilyen kockázatot vállalnunk? Hiszen nem vagytok házasok.

A lány, fél lábán harisnyával, a másik harisnyával a kezében, óvatos tekintettel megállt.

– Mi lenne velünk? Nicknek nagy a hatalma. Én sohase kapnék többé szerződést, te se kapnál sehol állást. Gondoskodna róla. Könyörtelen és hatalmaskodó. Ránk találna, és megkeserítené hátralévő napjainkat. Legyünk türelmesek, Harry. Legyünk hálásak, ha néha láthatjuk egymást. Valami történhet. Ne csináljunk semmi butaságot, semmit, ami veszélyes.

– De hát így veszélyesebb! – mondta Harry. – Így megcsaljuk, viszont ha együtt megszökünk, nem vádolhat bennünket ezzel.

– Megtalálna minket, Harry. Soha nem engedne el engem.

– De hát ő nem isten – szólt Harry. – Tudom, hogy nagy a hatalma, de ott egye a fene! Nem akadályozhatja meg, hogy megkeressem a kenyerem. Ez csacsiság, Julie.

Julie a ruhájába bújt, fölhúzta a cipőjét, és az öltözőasztalhoz ment. Leült, és elkezdte kikészíteni az arcát.

– Mondj valamit, Julie – kérte aggodalmasan Harry. – Nem látod be, hogy ez még veszedelmesebb, mint megszökni?

A lány szembefordult vele.

– Rendben van, Harry. Megmondom neked az igazat. Hetek óta tudom, hogy meg kellene mondanunk Nicknek, és elmennünk együtt, de nem tudom rászánni magam. Képtelen vagyok föladni mindazt, ami olyan sokat jelent

nekem. Azt hiszem, soha nem gondoltad végig, mit jelent nekem, hogy Nick áll mögöttem. Ha Nick nem lenne, nem énekelnék a város legjobb mulatójában. Nem volna ez a szép tetőlakásom, és nem volnának a ruháim. Nem lenne hitelem az összes nagy áruházban. Nem tudnám megvenni, amihez csak kedvem van, anélkül, hogy gondolkodnék rajta, honnan jön a pénz. Nem sündörögne körülöttem az a sok fontos ember, amerre csak járok. Nem lenne kocsim. Ha elhagynám Nicket, egy más életbe lépnék, és ehhez semmi kedvem.

Harry összerezzent, és leült. A tűzbe bámult, jobb öklével a bal tenyerét ütögette.

– Értem – mondta színtelen, fáradt hangon. – Nem, ezt tényleg nem gondoltam így végig, Julie.

– Nekem kell a tortám, és meg is akarom enni – mondta Julie, és nem nézett rá. – Szeretlek, Harry, jobban, mint bármelyik férfit a világon. Néha azt kívánom, hogy bárcsak ne találkoztam volna veled. Bárcsak sohase szerettem volna beléd. Rengeteg fájdalomtól, aggodalomtól és csalódástól kíméltem volna meg magam. De találkoztam veled, beléd szerettem, és most ez van. El kell fogadnod, ahogyan vagyok, vagy el kell hagynod engem. Most tudod az igazat, Harry, és jobb, ha megmondod, ha nem akarsz látni többé. Nem vádolnálak, ha most megutálnál, mint ahogy én is utálom magamat. Tudom, hogy önző vagyok, mohó és becstelen. A legrosszabb fajta ringyó vagyok, de nem tehetek róla. Mindent megtennék érted, csak azt az életet nem adom fel, amelyet Nick biztosít nekem. Nem valószínű, hogy elhiszed, de így van: még távol is tartanám magam tőled, ha ezt kívánnád, pedig minden közül, amit megtennék érted, ez lenne a legnehezebb.

Harry fölállt, és odament hozzá; lehajolt, fölemelte és

megcsókolta az arcát.

– Nem fogok lemondani rólad, Julie. Ahhoz túlságosan sokat jelentesz nekem. Rendben van, drágám, folytatjuk, ahogy eddig. Talán egyszer történik majd valami, és együtt maradhatunk örökre. – Erőltetetten felnevetett. – Ki tudja? Egyszer még én is lehetek olyan gazdag és hatalmas, mint English. Ha ő képes volt rá, én mért ne lehetnék?

Julie felállt, és hozzásimult.

– Harry drágám, nagyon szeretlek, és megpróbállak boldoggá tenni. Légy türelmes. Biztos vagyok benne, hogy a végén minden jóra fordul. Most pedig mennem kell, drágám. Mihelyt tudok, újra jövök. Hozd a kabátom, jó? Ha nem sietek, elkésem.

Néhány perc múlva Julie nyugodtan indult a sikátor szája felé, és gyorsan körülpillantott. Az utca kihalt volt. Fürgén indult tovább, taxit keresett.

Egy sötét kapualjban hátát a falnak vetve barna öltönyös, barna puhakalapos fiatal férfi állt, nézte Julie-t, és az állkapcsa lassan rugózott, ahogy rágott. Amíg kívül nem került a lány látókörén, ott maradt az árnyékban, aztán kijött a kapu alól, és gyorsan a folyó felé indult, ajkát néma füttyre csücsörítve.

2.

Ed Leon két nappal azután, hogy English odarendelte Chicagóból, birtokába vette a „Riadó” Ügynökséget.

Leon magas volt és karcsú, csupa kar és láb, olyan megtévesztő külsővel, hogy a legtöbben ártalmatlan tökfejnek nézték volna. Kellemes, napbarnított arca volt,

és első látásra nem nagyon jómódú parasztnak vélte volna az ember, aki feljött egy napra várost látni. Ruhái, mintha csak bennük aludt volna nem is egy, hanem sok-sok éjszakán, és az volt a szokása, hogy ócska, ütött-kopott puhakalapját hátratolta a tarkójára. Természettől rendetlen növésű haja a maga módján állt, mivel meg sem kísérelte, hogy rendbe tegye, azon kívül, hogy ritka alkalmakkor levágatta, és végigfuttatott rajta egy fésűt, valahányszor fésűt talált, ami elég ritkán fordult elő.

Senki se hitte volna róla, hogy ő az ország egyik legügyesebb magánnyomozója. Pályáját bűnügyi riporterként kezdte, és olyan tehetségesnek mutatkozott a politikusok és környezetük bűnöző tevékenységéről szóló értesülések fölkutatásában, hogy a kerületi ügyész úgy látta: kevesebb kellemetlenséget okoz, ha az ő hivatalában dolgozik, mint egy újságnál. Rávette Leont: legyen különleges nyomozó az ő hivatalában, és Leon egy ideig kiváló munkát is végzett, a kerületi ügyész megelégedésére, de kevés haszonnal önmaga számára.

Leon röviddel az után ismerkedett meg Englishsel, hogy az eladta pörgettyűs iránytűjét, és jó barátok lettek. Leon javasolta, hogy English finanszírozza őt, hogy saját ügynökséget nyithasson. English ismerte Leon hírnevét, és úgy vélte, a befektetés üdvösnek bizonyulhat. Támogatta Leont, és Leon már két év múlva kifizethette Englisht, és mindketten csinos hasznot is húztak. Leon ügynöksége most a legsikeresebbek egyike volt Chicagóban, és még három év se telt bele, Leon már négy nyomozót alkalmazott, meg három lábmunkát végző embert és egy csapat ügyes fiatal nőt.

Miközben a piszkos kis irodában, Roy English egykori tulajdonában járkált, Leon nem volt túlságosan elbűvölve

attól, hogy vállalta Nick English megbízását. A pénz természetesen jól jött, de chicagói fényűző, légkondicionált irodája után nem volt ínyére, hogy túl sok időt töltsön ebben a két szobában.

Járkálás közben elgondolkodva húzogatta hosszú orrát, tekintete semmi fölött sem siklott át. A következő két órát azzal töltötte, hogy végignézte az iratokat, szemügyre vette a fiókokat és polcokat, mindezt azzal a módszeres alapossággal, amelyre több éves tapasztalata során tett szert, és amely megtanította, hogy semmi nincs, ami ne lenne fontos, hogy mindennek oka van, és ha az ember szívósan keres, előbb-utóbb talál valamit, ami érdekes.

Semmiféle érdemes felfedezést nem tett, amíg meg nem vizsgálta a kandallót. Apró tárgyat talált a kéménybe függesztve, amelytől bozontos szemöldöke fölszaladt, s ceruzavékonyságú zseblámpát vett elő a zsebéből. Rávetítette fénysugarát a tárgyra, és látta, hogy egy kicsi, de érzékeny mikrofon az. A hozzácsatlakozó drótok a kémény egy repedésén át a külső irodába vezettek. Kibaktatott a külső irodába, és hosszas kutatás után ott is megtalálta a drótokat, ügyesen a padló deszkái alá voltak rejtve. Követte őket a szobán keresztül, a folyosóra vezető ajtóig.

Visszatért az irodájába, lemosta a kezéről a kormot és a piszkot, s közben halkan, elégedetten fütyörészett.

Kezdetnek nem rossz, állapította meg. Valaki érdekelve volt abban, hogy minden beszélgetést kihallgasson, amely ebben az irodában folyik. A mikrofon külsejéből úgy ítélte, hogy jó régen szerelték már be. Valaki tehát kíváncsi volt rá, hogy mit csinál Roy English, mit mond, és mit mondanak neki.

Leon szerette volna tudni, él-e még a mikrofon, és hogy

azt a valakit érdekelnék-e az ő beszélgetései is. Elhatározta, hogy alkalmasabb időpontban – amikor az épület éjszakára zárva van – megkísérli tovább követni a drótok útját. De nem a hivatali idő alatt.

English elmondta neki, hogy a kapus, Tom Calhoun segítőkésznek látszik, és Leon úgy gondolta, nem lenne rossz ötlet lemenni hozzá beszélgetni, mielőtt nekikezd napi munkájának az irodában.

Elhagyta az irodát, kulcsra zárta az ajtót, és a lifttel lement a földszintre.

Tom Calhount a kazánházban találta, puhafából csónak-modellt faragott, egy félelmetesnek látszó zsebkéssel.

Calhoun magas volt és kövér, sűrű bajsza száraz tengeri-moszatcsomóra emlékeztette Leont. Golyófején poros zsokésapkát viselt, s ételpecsétek díszítették a mellényét, amelyet kigombolva viselt és nehéz arany óralánccal tartott össze. Csekély érdeklődéssel nézett Leonra, és kurtán biccentett.

– ’Reggelt – mondta. – Miben lehetek szolgálatára?

Leon ódahúzott egy széket, és leült.

– Gyomorfekélyem van – mondta. – Minden délben whiskyvel kezdem. A baj csak az, hogy nem szeretek egyedül inni. Ha az ember rászokik a zugivászatra, akár bele is feküdhet a koporsójába, és rátetetheti a fedelét. Gondoltam, hátha kedve van velem tartani. De ha nem ivó ember, csak egy szavába kerül, és már itt se vagyok.

Calhoun letette a csónakot.

– A megfelelő emberhez jött, miszter, de nem hinném, hogy a whisky túlságosan jót tenne a gyomorfekélyének.

Leon fél flaska Johnny Walkert vett elő, és meglengette a levegőben.

– Az ember mutassa meg, hogy független – mondta. – Ha azt adom a fekélyemnek, ami jó neki, egész életemre velem marad. A whisky nekem tesz jót, tehát megiszom. Van pohara? Kettő még jobb lenne.

Calhoun két papírpoharat vett le egy polcról.

– Jobb nincs – mentegetődzött, miután lefújta róluk a port. Nézte, hogy tölt Leon két bőséges adagot, mohón elvette az egyik poharat, és beleszagolt. – Jó whisky, miszter. Egészségére! – Azzal hosszan meghúzta, sóhajtott, megnyalta az ajkát, keze fejével megtörülte a száját, és letette a poharat.

Leon alig kóstolta meg a magáét, de előrehajolt, hogy újratöltse Calhoun poharát.

– Én vagyok az új bérlője – mondta. – A nevem Ed Leon. Én vettem át a Riadó Ügynökséget.

Calhoun meglepettnek látszott.

– Örülök, hogy megismertem. Tom Calhoun vagyok. A Riadó Ügynökséget? Ez aztán gyorsan ment.

– Gyors asszony volt az anyám – mondta könnyedén Leon. – A gyorsaság családi vonás nálunk. – Elkomorult, megrázta a fejét, majd így folytatta: – Elég gyengén megyeget ma délelőtt az üzlet. Senki nem tette be hozzám a lábát.

– Majd beindul – biztatta Calhoun, és ismét kortyolt egyet. – Az az English, biztos vagyok benne, tudta, mit csinál. Mindig rengeteg volt a dolga. Hogy miért lőtte meg magát, fel nem foghatom. Persze lehet, hogy az a lövés kicsit árt a maga üzletének, de nem sokáig.

Leon két cigarettát vett elő, az egyiket átgurította az asztalon, a másikra rágyújtott.

– Már azon kezdtem tűnődni, nem csaptak-e be. Ezzel a pofával úgy kezelnek az emberek, akár egy sintért. –

Komoran rázta meg a fejét. – Ember! Ha tudná, miket próbáltak már rám lőcsölni némelyek! Komolyan azt hiszi, hogy jó ez az üzlet?

– Biztos vagyok benne – mondta Calhoun. – És nem ok nélkül. Elég volt látni, hányan jártak föl oda: némelyik napon legalább harmincan. Ha nem marha jó az az üzlet, megeszem a kalapom.

Leon szívélyes mosollyal nézett rá.

– Látja ezeket? – mondta, levéve a kalapját, és hosszú ujjaival a rajta lévő szellőzőlyukakra mutatva. – Azért rakattam bele őket, hogy egyesek jobban hallják a szavam. Mármint a süketek. Az efféle ötletek vagyont hozhatnak.

– Biztosan így van – mondta Calhoun, és kicsit kábának látszott.

– Bizony, bizony – folytatta Leon, és fölrakta lábát az asztalra. – Nem zavarja, ha egy kis vért futtatok a fejembe? Ha nem csinálnám ezt napjában többször, alighanem elájulnék. Az anyám ugyanilyen volt. Ami azt illeti, az apámnak se volt sok a fejében. Szóval: úgy néz ki, hogy jó üzletbe szálltam be? Kik voltak azok, akik Englishhez jártak?

Calhoun fölvonta nagy, vaskos vállát.

– Tudom is én. Némelyikük minden héten jött. Némelyikük csóró volt, de a legtöbbjüknek, úgy látszott, zsákszámra van dohánya.

– Maga az épületben volt, amikor English kinyírta magát? – vetette oda mellékesen Leon, és előrehajolt, hogy ismét teletöltse Calhoun poharát.

– Persze – mondta Calhoun. – Csak mértékkel azt a piát, miszter. Nagy ereje van ám.

– Ne mondja nekem, hogy egy olyan nagyfiú, mint maga, nem tud meginni egy kis scotchot – mondta Leon. –

Nekem azt mondták, kilenc és fél tizenegy között lőtte főbe magát. Fölkereste valaki ebben az időpontban?

– Hárman mentek fel a hatodikra. De azt nem tudom, hogy őhozzá mentek-e. Miért?

– Szeretek kérdezősködni – hunyta be a szemét Leon. – Szeretem hallani a hangomat. Mije van Sinatrának, ami nekem nincs? Látnia kéne, amint a pipik eldobják magukat, mikor a fülükbe suttogok. Nem is kell énekelni ahhoz, hogy egy pipi lázba jöjjön. – Kinyitotta a szemét, és Calhounra bámult.

– Ki volt az a három ember?

– Két pasas meg egy nő – mondta Calhoun. – Magam vittem fel őket a hatodikra. A nőt már előzőleg is láttam, de a két pasast nem.

– Ki van még a hatodikon?

– Nos, ott van az Egyesült Hírügynökség! Talán hallotta már a telexeiket zörögni. Csuda nagy forgalmat bonyolítanak le. Aztán ott van a maga irodája, és ott van Miss Windsor.

– Ő mivel foglalkozik?

– Úgy nevezik, hogy sziluettművész – mondta Calhoun. – Kivágja papírból az ember sziluettjét, fölkasírozza és bekeretezi. Hogy mi egyebet csinál még, nem kérdezem, de tudom, hogy csak férfiügyfelei vannak.

Leon a fülét hegyezte, tekintete érdeklődésről árulkodott.

– Tényleg? – kérdezte. – És ő a közvetlen szomszédom. Na jó, talán megyek, és megnézetem vele a sziluettemet. Hátha ő is megmutatja az övét.

– Csinos csaj – mondta Calhoun –, de szigorúan csak készpénzért. Én ugyan szívesebben költöm lovakra a pénzem, de hát sokféle ember van a világon.

– Ne legyen már ilyen filozofikus – mondta Leon. – Inkább térjünk vissza arra a két pasira meg a nőre. Mehettek akár Miss Windsorhoz, akár a hírügynökséghez, akár Englishhez, igaz?

– A nő Englishhez ment – mondta Calhoun. – Sokszor láttam már előzőleg.

– Hogy néz ki?

Calhoun belekortyolt a scotchába, és kételkedve nézett Leonra.

– Maga borzasztóan sokat kérdez, miszter. Miért érdekli annyira?

– Nézze, beszélgessünk csak. Megkapta a scotchát, cserébe próbálja meg hasznossá tenni magát.

Calhoun vállat vont: – Hát oké, nem az én dolgom. A nőnek olyan világosbarna haja van, jó az alakja, és csinos, akár egy filmsztár.

– Micsoda személyleírás! Tisztában van vele, hogy ennek az istenverte városnak a harminc mérföldes körzetében legalább kétmillió pipi néz ki pontosan ugyanígy? Milyen ruha volt rajta?

– Nagyon csinos – forgatta a szemét Calhoun, mintha megpróbálna képet alkotni magában a nőről. – Fekete kosztümöt viselt széles fehér hajtókával, fekete-fehér hosszú szárú kesztyűt, és kalap helyett valami fekete-fehér sapkaszerűséget a feje búbján. És egy olyan csingilingi karkötő volt rajta. Tudja, olyan aranylánc, amelyen kis mütyürkék lógnak.

Leon elismerően bólintott.

– Ez már beszéd. Kitűnő. Magából még detektív lesz. És a két pasas?

– Az egyik még zöldfülű volt: tizennyolcéves-forma srác. Bőrzeke volt rajta meg flanellnadrág. Csomagot vitt a hóna

alatt. Gondolom, ő a hírügynökséghez ment, de a másik, az jól állt pénz dolgában. Elég fiatal fickó volt, úgy huszonhét-huszonnyolc éves, barna öltönyben, barna puhakalapban. És észrevettem, hogy zsebkendőt visel a kabátujjában, csuda elegáns dolog. Ha egyszer szert tehetnék egy tiszta zsebkendőre, én is ott hordanám. Rágógumit rágott, és úgy gondoltam, ezzel lejáratja magát. Ha egy pasas megengedheti magának, hogy így öltözködjék, ne rágjon gumit.

Leon felsóhajtott.

– Magának könyvet kellene írnia az illemszabályokról. Nagy a kereslet olyan könyvekben, amelyekből meg lehet tudni, hogy barna öltönyben nem illik gumit rágni. Csak a pontosság kedvéért: mikor jöttek ezek? Ki jött elsőnek?

– A nő. Aztán a bőrzekés fickó, aztán a barnaöltönyös.

– Hánykor érkezett a nő?

– Tíz perccel tíz előtt – mondta Calhoun. – Tudom, mert megkérdezte, hány óra.

– És a másik kettő?

– A bőrzekés hapsi már várt, amikor leérkeztem, miután fölvittem a nőt. A barna öltönyös fickó kábé tizenöt perc múlva jött.

– Látta elmenni őket?

Calhoun a fejét rázta.

– Én vittem fel őket, de lehozni nem én hoztam le egyiküket sem. Elvégre volt lábuk.

– Látja, ez igaz – állt föl Leon. – Az automata lift nem működött?

– Azt hétkor lezárom. Szeretem tudni, ki jön be hét után az épületbe.

Leon ismét bólintott.

– Hát ez nagyon érdekes. Tartsa csak meg, ami az

üvegben még van. Ha felviszem, csak kísértésnek teszem ki magam. Azt hiszem, legokosabb, ha megyek, és meglátogatom Miss Windsort. Csak a jószomszédság kedvéért. Ki tudja? Hátha magányos.

– Ha az a nő valaha is magányos, akkor én vagyok a Judy Garland mamája – mondta Calhoun. – És vigyázzon. Szigorúan csak készpénzért kapható.

Leon az ajtó felé indult.

– De nem nekem, testvér – állt meg az ajtóban. – Meg fogom neki magyarázni a kölcsönbérlet alapelveit – mondta, és a lift felé indult.

3.

Leon kilépett a liftből, és meglátott egy alacsony, kopottas emberkét, gyűrött felöltőben, poros szürke kalapban, amint éppen az irodája ajtaján kopogtat.

Mikor a liftajtó csukódását meghallotta, a kopottas emberke gyorsan hátrapillantott. Hatvan körüli férfi volt, az arca szürke és fáradt, bozontos bajsza ősz. Nyugtalanul nézte Leont, amint az elindult a folyosón, aztán újra az ajtón kaparászott, és megfordította a kilincset. Mikor zárva találta az ajtót, nyilvánvalóan meglepődve hátralépett, töprengve, hogy mit tegyen.

– Helló, haver – szólította meg Leon, mikor a kopottas emberke mellé ért. – Engem keres?

A kopottas emberke ijedt pillantást vetett Leonra, és a lépcsőkorlátig hátrált.

– Nem – mondta. – Nem magát keresem. Mr. Englishsel akartam beszélni. Nem érdekes. Majd eljövök máskor. Úgy

látszik, nincs itt.

– Talán én is tehetek valamit – mondta Leon. – Jelenleg én intézem Mr. English ügyeit. – Elővette a kulcsát, és a zárba dugta. – Fáradjon be.

– Nem érdekes – válaszolta a kopott kis ember, és fáradt, véreres szeme megtelt riadalommal. – Mr. Englishsel akartam beszélni. Személyes ügyben. De azért köszönöm. – Sarkon fordult, és gyorsan a lépcső felé indult.

Leon utána akart menni, de megállt, mert eszébe jutott az elrejtett mikrofon az irodájában. Az a szoba nem alkalmas rá, hogy szóra bírjon benne valakit. Megfordult, a lifthez sietett, és lement vele a földszintre.

A hallba érve hallotta, hogy a kopottas emberke lefelé siet a lépcsőn. Még egy emeletet kellett lejönnie, hogy a hallba érjen. Leon kisietett az utcára, és az egyik szomszédos üzlet ajtajában helyezkedett el.

Látta, hogy a kopottas emberke kilép a tavaszi napsütésbe, és elindul az utcán. Lassan járt, húzta a lábát.

Leon utánament, vigyázva, hogy az emberke ne vegye észre. Látta, hogy megáll egy kávéház előtt, tétovázik, majd belép.

Leon a kávéház előtt elhaladva bepillantott. Csak hárman vagy négyen voltak odabenn, és látta, hogy a kopottas emberke a helyiség túlsó végében ül egy asztalnál.

Leon várt néhány pillanatig, aztán benyitott és bement.

A kopottas emberke fölnézett, de úgy látszott, nem ismeri meg Leont. Céltalanul kavargatta kávéját, arca gondterhelt volt, a tekintete nyugtalan.

Leon szemügyre vette a többi vendéget a kávéházban.

Az ajtó melletti asztalnál két férfi ült, a pult melletti asztalnál egy lány puha fedelű könyvet olvasott, a helyiség másik végében pedig, a kopottas emberrel szemközt egy férfi az újságjába temetkezett.

Leon leült a kopottas emberke asztalához. Az fölnézett, és rábámult. Szemében megjelent a fölismerés, az arca szürkésfehér lett. Félig felemelkedett, aztán visszatottyant a székére, majdnem felborította a kávéját.

– Nyugi – mosolygott Leon. – Nem harapok. – Megfordult, és intett a pult mögött álló lánynak. – Hozzon nekem egy csésze jávait, drágám, de tegyen egy kis kávét is a vízbe, jó?

A lány kitöltötte a kávét, odapenderült, és lecsapta Leon elé a csészét.

– Közlöm magával, hogy mi szolgáljuk fel a legjobb kávét az utcában mondta. – Ha nem ízlik, mehet máshova.

– Köszönöm. drágám – mosolygott rá lusta mosolyával Leon. – Lehet, hogy csak kezet mosok benne.

A lány fölkapta a fejét, és visszament a pulthoz, onnan nézte dühös tekintettel Leont.

– Nincs semmi humorérzéke – szólt oda Leon a kopottas emberkének. – Hiába, az ember nem várhatja, hogy mindenkit megnevettet. Milyen ügyben akart beszélni Englishsel?

A kopottas emberke megnyalta száraz ajkát.

– Ide figyeljen, miszter – mondta erőtlen hevességgel. – Nincs joga követni engem. Mr. Englishnek és nekem magánügyünk van. Se magának, se másnak semmi köze hozzá.

– Nekem van – monda Leon. – Én vettem át a céget. English már nincs nálunk.

A kopottas emberke rábámult.

– Velem nem közölték – motyogta. – Semmi beszélnivalóm nincs magával.

– Most közlöm – kavargatta a kávéját Leon. – Már én intézem az ügyeket. Halljam, miről van szó?

– Úgy érti, hogy ezentúl maga veszi át a pénzt?

– Hát nem egyre azt magyarázom – felelte gorombán Leon. – Mit akar: öntsem dalba, és énekeljem el?

– Hol van Mr. English?

– Elment melegebb éghajlatra. Hajlandó velem tárgyalni, vagy azt akarja, hogy goromba legyek?

– Jó, jó – mondta gyorsan a kopottas emberke. – Csak nem tudtam. – Piszkos borítékot vett elő, és Leon elé tolta az asztalon. – Tessék. Most mennem kell.

– Üljön nyugton! – förmedt rá Leon, és fölvette a borítékot. Ez volt ráfirkálva:

John Hennesseytől. 10 dollár.

– Maga Hennessey? – kérdezte.

A kopottas emberke bólintott.

Leon feltépte a borítékot, és két ötdollárost vett ki belőle. Hosszú másodpercekig tanulmányozta Hennesseyt.

– Mi célt szolgál ez? – kérdezte aztán.

– Hogy érti ezt? Rendben van, nem?

– Talán. Nem tudhatom. Miért adja ezt nekem?

Hennessey arcát kezdte kiverni a veríték.

– Adja vissza a pénzt! – mondta lehalkított hangon. – Tudtam, hogy csaló. Adja vissza!

Leon odatolta a pénzt.

– Ne féljen. Nekem nem kell – nyugtatta meg. – Csak kíváncsi volnék, miért adja ezt a dohányt. A külsejéből ítélve alig hiszem, hogy van kidobni való tíz dolcsija.

– Persze hogy nincs – keseregte Hennessey. Rábámult az előtte fekvő két bankjegyre, de nem nyúlt hozzájuk. –

Nem fogok beszélni magának! Azt se tudom, kicsoda – kezdte hátratolni a székét.

– Nyugi – mondta Leon, és az asztalra lökte a névjegyét. – Ez vagyok, barátocskám, és ha engedi, segíthetek magán.

– Hekus! – szólt Hennessey, mikor a névjegyre nézett. Szeme elsötétült ijedtében. – Nem, köszönöm. Nincs miben segítenie, miszter. Mennem kell.

– Üljön nyugton! – folytatta előredőlve Leon. – English halott. Három napja főbe lőtte magát. Maga nem olvas újságot?

Hennessey megmerevedett, keze ökölbe szorult, száját eltátotta.

– Nem hiszem!

– Nem tehetek róla. Benne volt a lapokban – mondta Leon, és székét félig elfordítva egy halom újságot pillantott meg az egyik asztalon. – Lehet, hogy valamelyikben benne van a tudósítás. – Fölállt, odalépett az újságokhoz, átfutotta őket, megtalálta, amit keresett, és odahozta az asztalhoz. Ledobta Hennessey elé, és újra leült.

Hennessey elolvasta a tudósítást, sípolva lélegzett az orrán keresztül. Amikor befejezte, ledobta az újságot a padlóra, és hosszan, mélyet lélegzett. Szeméből eltűnt a félelem, mint a világosság egy ablakból, ha lehúzzák a redőnyt.

– Szóval csakugyan meghalt – motyogta alig hallhatóan. – Nem hittem volna. Túl szépen hangzik ahhoz, hogy igaz legyen.

– Pedig meghalt – mondta Leon. – És most ide figyeljen: én nyomozok a halála ügyében. Maga segíthet nekem. Miért fizetett neki?

Hennessey tétovázott, aztán megrázta a fejét.

– Ahhoz magának semmi köze, miszter – mondta. – Minél kevesebbet beszél az ember, annál jobb. Azt hiszem, most már mennem kell.

– Egy pillanat – szólt Leon, és a hangja keményebb lett. – Azt akarja, hogy bevigyem a rendőrségre? Ott tarthatják, mint fontos tanút. Okosabb, ha beszél, méghozzá gyorsan. Englisht meggyilkolták!

Hennessey ismét elsápadt.

– Itt az áll, hogy agyonlőtte magát.

– Ne törődjék vele, mi áll ott. Én azt mondom magának, hogy meggyilkolták. Miért fizetett neki?

– Zsarolt – tört ki Hennesseyből. – Tizenegy hónapja fizetek neki heti tíz dollárt, és ha nem halt volna meg, fizettem volna tovább is.

– Mit tudott magáról?

Hennessey habozott, majd így szólt: – Valamit, amit évekkel ezelőtt követtem el. Valami rosszat. Megmondta volna a feleségemnek.

– A többieket is zsarolta, akik Englishhez jártak, azok is fizettek neki? – kérdezte Leon.

– Azt hiszem. Soha nem beszéltem egyikükkel se, de mindig ugyanazokat az arcokat láttam, valahányszor az irodában jártam. Mi másért álltak volna szóba egy olyan patkánnyal, mint English?!

Leon két cigarettát vett elő, és az egyiket átgurította az asztalon. Meggyújtotta a magáét, és odatartotta a gyufát Hennesseynek, hogy az is rágyújthasson.

Ennek a hírnek Nick nem fog örülni, gondolta Leon, miközben elpöccintette a gyufát.

– Ismert közülük valakit? – kérdezte.

– Van egy lány, aki az én utcámban lakik. Láttam, amikor kijött English irodájából.

– Mi a neve és a címe?

– Nem tudom, megmondjam-e magának. Nem szeretném bajba keverni.

– Nem fog bajba kerülni. Csak ellenőrizni akarom a maga sztoriját. Meg kell mondania, Hennessey. Már túl messzire ment ahhoz, hogy abbahagyhassa a beszédet.

– Nem tudom, mit ért ezen! – hangoskodott Hennessey. – Ne számítson rá, hogy többet is mondok.

– Ne áltassa magát – mondta csendesen Leon. – Englisht meggyilkolták. Magának volt indítéka rá, hogy megölje. Vagy nekem beszél, vagy a rendőrségnek: választhat.

Hennessey megtörülte verítékező arcát.

– A lány neve May Mitchell. Az Eastern Street 23/a-ban lakik.

– Na, most már kezdünk kilyukadni valahova – mondta Leon. – Hogyan lépett magával kapcsolatba English?

– Egy pasas jött be a boltomba. Azt mondta, tudja, mit csináltam, és ha nem fizetek minden héten tíz dollárt, elmondja a feleségemnek. Azt mondta, vigyem a pénzt csütörtökönként a Riadó Ügynökséghez, és én szót fogadtam.

– Nem English volt az illető?

Hennessey a fejét rázta.

– Nem, de a pénzt English vette el. Az a másik pasas az ügynöke volt. Azt hiszem, English volt a főnök.

– Hogy nézett ki az a pasas?

– Nagydarab, durva külsejű alak volt. Csúnya heg húzódott a jobb fülétől a szájáig, és kancsalított a bal szemére. Magas volt és erős: nem az a fajta, akivel vitatkozni lehet.

– Adja meg a saját címét – mondta Leon. – Lehet, hogy

még egyszer beszélnem kell magával.

– Eastern Street 27.

– Oké, haver, akkor most nyugodjék meg. Nincs miért aggódnia. English halott. Menjen haza, és felejtse el őt is, meg a zsarolást is. Felejtse el, hogy valaha is megtörtént.

– Úgy érti, hogy nem kell többet fizetnem?

Leon előrenyúlt, és megveregette a karját.

– Úgy. Ha az a durva pasas megjelenne, tartsa fel, és szóljon nekem. Elintézem, és tisztázni fogom magát. Ígérem.

Hennessey lassan fölállt. Hirtelen öt évvel fiatalabbnak látszott.

– Nem is tudja, mit jelent ez nekem – mondta megkönnyebbült hangon. – Ez a tíz dollár nagyon hiányzott. Még egy moziba se mehettem el az asszonnyal, és folyton hazudnom kellett neki, hogy milyen rosszul megy az üzlet.

– Tekintse elintézettnek a dolgot – mondta Leon. – Azért vagyok itt, hogy segítsek magának, ha segítségre van szüksége. És idefigyeljen: nem ígérek semmit, de lehet, hogy a pénze egy részét visszafizethetem. Tíz dollár hetenkint, tizenegy hónapon át: így volt?

Hennessey úgy bámult rá, mint aki nem hisz a fülének.

– Így, így – szólt rekedten.

– Ne vegye biztosra – mondta Leon –, de meglátom, mit tehetek.

Fölállt, a pulthoz ment, és kifizette a két kávét.

– Nem itta meg a magáét – mutatott oda a lány, miközben elvette az odanyújtott dollárt.

– Nem bírja a gyomorfekélyem – válaszolta Leon, és megérintette a kalapját. – De köszönöm a széket. Majd ha pihentetni akarom a lábam, megint ide jövök.

Kiment az utcára, Hennesseyvel a nyomában.

Az az ember, aki a Hennessey közelében lévő asztalnál ült, s akit eddig elrejtett az újságja, leeresztette az újságot, és Leon után nézett, állkapcsa ritmikusan mozgott, ahogy rágott. Letette az újságot, fölállt, a pulthoz ment, és átadott néhány fémpénzt a lánynak.

Az kacéran rámosolygott, a férfi hibátlan szabású barna öltönye meg a zakó ujjába gyűrt zsebkendő mély benyomást tett rá.

A férfi visszanézett rá, és a lány mosolya lehervadt. Sohasem látott még ilyen szemet. Borostyánkőszínű volt, apró pupillákkal, szeme fehérje, mint a kékesfehér porcelán. Olyan lenyűgözően kifejezéstelen volt ez a szem, mint egy bagolyé, és a lánynak hideg futott végig a hátán, mikor belenézett.

A férfi macskaszerű érdeklődéssel figyelte a lány reakcióját, aztán megfordult, és az ajtóhoz sietett.

Állt, és nézte, hogy Leon és Hennessey együtt megy tovább az utcán. Aztán átszaladt az utca másik oldalára, ahol egy piszkos, kopott Packard parkolt. Beszállt a kocsiba, beindította a motort, és várt.

Látta, hogy Hennessey és Leon megáll egy pillanatra a sarkon. Leon kezet rázott Hennesseyvel, aztán elindult a belváros felé. Hennessey az ellenkező irányba indult.

A barna öltönyös férfi sebességre kapcsolt, és lassan Hennessey után gurult.

Hennessey könnyedén lépkedett. Mihamarabb vissza akart érni a boltjába. Nem volt valami nagy üzlet, de rendes megélhetést biztosított neki meg a feleségének, noha annyit nem hozott, hogy alkalmazottat is tarthattak volna.

Hennessey feleségének rossz volt a szíve, és a férfi ezért

is sietett vissza, hogy felválthassa, és az asszony egy kicsit leülhessen. Kilépett, lengette kurta karját, agyában Leon szavai kavarogtak.

Nem ígérek semmit, de lehet, hogy a pénze egy részét visszafizethetem.

Még ha csak negyedét kapja is vissza, és nem kell tovább fizetnie a heti tíz dollárt, megengedhet magának egy segédet, s ezzel kicsit könnyíthet a feleségén.

A barna öltönyös férfi a járda mellett hajtott, Hennessey hátára szegezte borostyánkőszínű szemét, állkapcsa mozgott, ahogy a gumit rágta. Türelmesen vezetett, kitért a gyorsabb járművek elől, és időnként a házszámokat nézte, mintha egy bizonyos számot keresne, azért mászna olyan lassan.

Az utca keskeny sikátorban végződött, magas raktárépületek szegélyezték és sötétítették el még nappal is a sikátort. Kevesen jártak benne, de Hennessey, hogy az útját megrövidítse, mindig erre járt haza.

A barna öltönyös férfi tudta ezt, és kissé gyorsított, amikor látta, hogy Hennessey átmegy az utcán és befordul a sikátorba.

Mikor Hennessey elindult a hosszú, keskeny sikátorban, kocsizajt hallott maga mögött, és hátrapillantva meglátta a sikátorba behajtó Packardot.

Autók soha nem jártak erre. A sikátor túlságosan keskeny volt. A kocsi két oldalán csak épp egy lábnyi térség maradt. Hennessey rádöbbent, hogy a kocsi őutána jön, és félelem szorította görcsbe a szívét, egy pillanatra szinte megbénította.

Megállt a sikátor közepén, tétovázott, kétségbeesetten nézett jobbra-balra. Úgy kétszáz lépésnyire előtte volt egy boltíves átjáró, amely egy udvarba vezetett. Az átjáró túl

keskeny volt egy autónak, de neki menedéket jelentett.

Futni kezdett az átjáró felé, ócska kék felöltője csapkodott körülötte, szíve a torkában dobogott. Túlságosan öreg és merev volt már ahhoz, hogy szaladjon, de megtette, amit tehetett.

A barna öltönyös férfi beletaposott a gázpedálba, és felgyorsította a Packardot. Csak néhány másodpercig tűnt úgy. mintha a botladozva szaladó férfi meg a gyorsan mozgó autó közt nem változna a távolság. Hennessey hátranézett. Látta, hogy a kocsi feléje rohan. Felkiáltott félelmében és kétségbeesésében, s rémülten próbálta elérni az átjárót. Alig volt tíz-yardnyira tőle, amikor a kocsi elütötte.

Úgy ütötte el, ahogy a rohamozó bika a matadort. Magasra és előre dobta a levegőben úgy, hogy a hátára esett vissza, néhány yardnyira a kocsi előtt.

A barna öltönyös férfi beletaposott a fékbe, és közvetlenül Hennessey mellett megállt. Hennessey hátrafordította a fejét, hogy a kocsira nézzen, de csak a két kereket és a poros hűtőt látta. Szájából vékony vérpatak szivárgott, és iszonyú fájdalmat érzett a mellkasában.

A barna öltönyös férfi belenézett a visszapillantó tükörbe. Jól látta a sikátor mögötte húzódó félhomályos szakaszát. Üres volt és csendes. Sebességre kapcsolt, visszatolatott, és körülbelül húsz-harminc lábnyira állt le onnan, ahol Hennessey feküdt, azután kettesbe állította a sebességet, kiengedte a kuplungot, és lassan elindította a kocsit, kihajolva az ablakon, hogy lássa, mit csinál.

Hennessey vadul felordított, mikor a kocsi feléje közeledett. Megpróbálta elvonszolni magát az útból, de nem volt hozzá elég ereje.

A barna öltönyös férfi egy kicsit elfordította a kormánykereket. Jól kihajolt a kocsiból. Hennessey fölnézett a nagy, borostyánkőszínű szemekbe, amelyek olyan közönyösek és kifejezéstelenek voltak, akárcsak a kocsi fényszórói. Az első kerék Hennessey fölfelé fordított arcán ment keresztül. A barna öltönyös férfi továbbhaladva érezte, amint a hátsó kerék föl-és lebillen, és elégedetten bólintott.

Kissé gyorsított, elért a sikátor végéhez, ráfordult a főutcára, és elindult a belváros felé.

4.

Nick English a háta mögött összekulcsolt kézzel, leszegett állal járkált föl s alá az irodájában, kemény és kedvetlen volt az arca.

Hat perccel múlt hét óra. Már mindenki hazament, még Lois is, csak ő meg Ed Leon maradt az irodában.

Növekvő riadalommal hallgatta Leon jelentését, bár ezt nem mutatta ki.

Leon egy karosszékben nyúlt el, hosszú ujjaival átkulcsolta a térdét, kalapja hátra volt tolva a fején, s halkan, a tényeket világosan kifejtve beszélt.

– Nos, azt hiszem, ez minden – fejezte be. – Holnap elmegyek ahhoz a Mitchell lányhoz. Talán tud egy-két dolgot mondani nekem. Nem tudom, hogyan érzel Hennessey iránt, Nick, de céloztam rá, hogy esetleg valamennyit visszakaphat a pénzéből. Majdnem ötszáz dollárt szedtek ki belőle.

– Írok egy csekket – mondta English, és az

íróasztalához lépett. – Tudd meg, mennyit kellett a Mitchell lánynak fizetnie. Őt is kártalanítom.

– Ez drága üzlet lehet – figyelmeztette Leon. – Calhoun szerint volt nap, hogy harminc ember is járt Roynál.

– Még mindig nem tudom elhinni! – ült le English. – Szervezett zsarolás! Már az is elég rossz volt, amikor azt hittük, csak néhány volt ügyfelére gyakorolt nyomást, de napi harminc ember! Ki az a sebhelyes fickó?

– Nem tudom, de ha akarod, kiderítem. Abból ítélve, amit Hennessey mondott, csak Roy strómanja volt.

– Ezt se hiszem el. Royban nem volt annyi gógyi, hogy egy ilyen bulit megszervezzen. Ha valaki stróman volt itt, hát csak ő lehetett az.

Leon nem szólt semmit. Elővett egy cigarettát, óvatosan meggyújtotta, és a bronz hamutartóba tette a gyufát.

– Ha ez kiderül, nekem végem, Ed – folytatta English. – Azokat az embereket meg kell találni, és kártalanítani kell. A sebhelyes fickót ki kell kapcsolni az ügyből. Lehet, hogy ő lőtte agyon Royt.

– Utánanéztem a dolognak – mondta Leon. – Hárman mentek fel a hatodik emeletre az idő tájt, amikor Roy állítólag agyonlőtte magát. Két pasas meg egy nő: a nő az egyetlen, akiről Calhoun biztosan tudja, hogy Englishhez ment. A másik kettő a hírügynökséget kereste fel. Utánanéztem. A fiatal az Associated Press kifutója. A másik pasas arról akart felvilágosítást kapni, milyen szolgáltatásokat nyújt az ügynökség.

English összevonta a szemöldökét.

– Különös időpont a tájékozódásra, nem?

– Ezt gondoltam én is, de a hírügynökség vezetője szerint ők sohase zárnak, és minden időpontban járnak hozzájuk. Ennek a pasasnak mégis érdemes volna

utánanézni. Lehet, hogy előbb a hírügynökséghez ment, aztán Royhoz, és agyonlőtte. Alibit biztosított volna neki, ha Calhoun jelenti Morilli-nak, hogy a hírügynökségnél járt.

– Lehetséges volna, hogy a gyilkos a liftet használta? – kérdezte English. – Kétlem, hogy a pasas, vagy a nő lőtte volna agyon Royt. A gyilkos aligha akarta volna, hogy meglássák. Belopódzott volna az épületbe, és fölment volna a lépcsőn.

– Lehetséges – mondta Leon. – Ugyanakkor lehetett óvatos duhaj is, és számíthatott rá, hogy az emberek ezt fogják gondolni. Esetleg úgy okoskodott, hogy aligha fogják gyanúsítani, ha lifttel megy fel, és megmutatja magát Calhounnak, amennyiben bizonyítani tudja, hogy a hírügynökségnél járt.

– Igen, ez elég logikus okoskodásnak látszik. Van róla személyleírásod?

– Van, méghozzá elég jó. Körülbelül huszonhét vagy huszonnyolc éves, barna öltönyt és barna kalapot visel. Zakója ujjába dugva hordja a selyem zsebkendőjét, és rágógumit rág. De így se lesz könnyű megtalálni.

– Gondolod? – kérdezte English. – Azt hiszem, megmondhatom neked a nevét, és azt is, hogy hol lakik. Ha nem tévedek, Roger Shermannek hívják, és a Crown Courtban lakik.

Leon rábámult.

– A barátod?

English a fejét rázta.

– Nem, még csak nem is beszéltem vele, de elég gyakran láttam már. Ugyanazon az emeleten van a lakása, ahol az enyém. A leírás úgy illik rá, akár egy kesztyű.

– Mi a foglalkozása?

– Nem tudom. Amennyire látom, semmi. Az, amit úgy szoktak nevezni, hogy művészetbarát. A festészet és a zene érdekli. Mindig ott található a divatos képtárak tárlatmegnyitóin, és saját páholya van a Sheldon Hallban, ahol minden fontos koncerten jelen van. Esetleg magam is beszélhetek vele. El se tudom képzelni, hogy ismerte egyáltalában Royt, még kevésbé, hogy agyonlőtte, de láthatott valakit a lépcsőházban, vagy hallhatta a lövést. Igen, azt hiszem, őt rám bízhatod. Te beszélj a Mitchell lánnyal.

Leon bólintott, lassan fölkászálódott, és kinyújtózott.

– Na, azt hiszem, megyek. Próbálok valami helyet találni, ahol alhatom. A szálloda, ahol lakom, rémisztő. A szobám olyan kicsi, hogy összehajtható fogkefét kell használnom.

– És mi van azzal a nővel, aki Roynál járt? Róla még nem beszéltél – szólt English.

– Calhoun szerint olyan csinos, akár egy filmsztár – nyomta el a cigarettáját Leon. – Azt mondja, fekete-fehér sapkát viselt a feje búbján, fekete kosztümöt, széles fehér hajtókával, fekete-fehér hosszú szárú kesztyűt és mütyürkés karkötőt.

English abbahagyta a járkálást, és élesen Leonra nézett.

– Mütyürkés karkötőt?

– Igen: aranyláncot, amelyen apró mütyürök lógnak.

– A szentségit neki! – szólt félhangosan English, és végigsimított a haján.

– Nehogy azt mondd, hogy őt is ismered!

– Nem tudom. Lehet. Majd közlöm veled, Ed. Oké, gyere el hozzám, ha már beszéltél a Mitchell lánnyal. Hé, várj egy percig, hadd írok egy csekket Hennesseynek. Váltsd be

te, és add oda neki a pénzt, de ne mondd meg, honnan kapja.

– Rendben.

Leon megvárta, amíg English kitölti a csekket, a zsebébe csúsztatta, és az ajtó felé indult.

– Azt hiszem, visszamegyek az irodába, és megnézem, hátha rájövök, hová vezetnek a mikrofon drótjai – mondta. – Ha valami meglepő felfedezést teszek, fölhívlak. Hol találllak meg?

– Hívj fel éjfél után a lakásomon – mondta English, és az órájára nézett. – Vagy talán inkább hagyjuk holnap reggelre.

– Úgy lesz – mondta Leon. – Akkor viszlát.

Miután vendége elment, English eloltotta a villanyt, felvette a felöltőjét, és lement. Chuck már várta a kocsival.

– Miss Clair lakásához – vetette oda kurtán English.

– Kéri az esti lapot, főnök? – kínálta oda az újságot Chuck.

– Kösz – felelte English, beszállt a kocsiba, és felgyújtotta az olvasólámpát. Míg Chuck a Riverside Drive-ra hajtott, végignézte az újságot. Apró híren akadt meg a szeme. Homlokát ráncolva olvasta el, még egyszer elolvasta, majd így szólt: – Gyorsan vigyél egy telefonhoz, Chuck.

– Itt van egy éppen előttünk – mondta Chuck, a járda széléhez hajtott, és megállt egy *drugstore* előtt.

English kiszállt a kocsiból, és átsietett a járdán egy telefonfülke-sorhoz. A Riadó Ügynökséget hívta fel.

Leon vette föl a kagylót.

– Épp ebben a pillanatban érkeztem – mondta meglepődve, hogy ilyen hamar hallja English hangját.

– Annak az öreg pacáknak, akiről beszéltél, *Joe*

Hennessey volt a neve?

– Igen. Miért?

– Eastern Street 27?

– Igen.

– Meghalt. Benne van az újságban. Cserbenhagyásos gázolás áldozata lett egy sikátorban, ahová tilos behajtani.

– Jóságos isten!

– Ide figyelj, Ed, nekem ez nem tetszik. Véletlen is lehet, de nem hiszem, hogy az. Azt hiszem, láttak benneteket együtt, és valaki úgy találta, hogy Hennessey túl sokat beszélt. Szeretném, ha azonnal mennél, és előkerítenéd a Mitchell lányt. Lehet, hogy ugyanaz a pasas azt is hallotta, hogy Hennessey beszélt neked róla. Hozd el a lányt a lakásomra. Tartsd ott, amíg haza nem érek. Két órán belül otthon leszek.

– Oké, azonnal indulok – mondta Leon. – Hol hívhatlak fel, ha valami baj van?

– Miss Clairnél leszek – mondta English, és megadta Julie számát. – Menj azonnal a lányért. – Letette a kagylót.

Tíz perc múlva benyitott Julie lakásába, ahol sötét volt. Homlokát ráncolva állt meg az előszobában.

– Julie?

Semmi válasz. Kabátját, kalapját levéve bement a nappaliba. A hálószobához ment, kinyitotta az ajtót, és fölgyújtotta a villanyt.

Körülnézett a szobában, majd a nagy beépített szekrényhez lépett, kinyitotta az ajtaját, és belenézett. A rendben sorakozó köpenyek, kosztümök és kabátok között megtalálta a fekete kosztümöt a széles fehér kihajtókkal. Fölötte a polcon fekete-fehér hosszú szárú kesztyű hevert meg egy kis fekete-fehér sapka.

Becsukta a szekrényajtót, elgondolkodva megdörzsölte

az állát, és visszatért a nappaliba. Megpiszkálta a tüzet, a bárszekrényhez ment, és töltött magának egy whiskyt szódával. Aztán leült a kandalló elé, cigarettára gyújtott, s komor, hideg tekintettel várakozni kezdett.

Körülbelül tíz perc múlva hallotta, hogy belép Julie.

– Ó, Nick! – kiáltott fel, mikor benyitott a nappaliba. – Régóta vársz? Próbám volt, és ott ült néhány fafej, akinek semmi sem tetszett. Sajnálom, hogy késtem.

English fölállt, és mosolyogva megcsókolta.

– Semmi baj. Ami azt illeti, kicsit korábban jöttem. Hogy vagy, Julie? Nagyszerűen nézel ki.

– Jól vagyok, csak fáradt – mondta Julie, levetette teveszőr kabátját, és belesüppedt egy karosszékbe. – Meghalok egy italért. Készítenél nekem egy martinit?

A férfi keverni kezdte a martinit, s időnként kutató pillantást vetett a lányra. Úgy látta, hogy csakugyan fáradt, és a szeme se csillog úgy, ahogy szokott.

– Veled mi történt? – kérdezte Julie, hátradőlve és behunyva a szemét. – Jó napod volt?

– Igen, minden rendben – lépett hozzá English, és adta oda neki a martinit. – Remélem, nem túl száraz.

– Tökéletes – mondta Julie, megitta a martini felét, sóhajtott, és letette a poharat. – Mit csinálsz ma este?

– Sajnos, találkozóm van egy óra múlva – mondta English. – Fontos. Sajnálom, Julie.

– Ó, semmi baj. Csak fél tizenegyre kell a klubban lennem. Megfürdöm, és szundítok egyet. Nincs kedvem vacsorázni. Majd eszem valamit, ha hazajöttem.

English cigarettával kínálta, tüzet adott neki, aztán lassan a kandallóhoz lépett.

– Julie, miért jártál Roynál a halála estéjén? – kérdezte csendesen.

Látta, hogy a lány megmerevedik és olyan fehér lesz, mint a frissen esett hó. Ránézett a férfira, szeme tágra nyílt. Englisht megdöbbentette a szemében tükröződő totális félelem.

– Ide figyelj, Julie – folytatta –, nem kell félned tőlem. Tudom, hogy ott jártál, és tudni akarom, hogy miért, de ez nem jelenti azt, hogy meg kell ijedned.

– Nem, én… azt hiszem, nem – mondta Julie rekedten, és erőlködött, hogy uralkodni tudjon magán. Mennyit tud vajon Nick? – töprengett, és jeges félelem ülte meg az agyát. Tud-e Harryról? Vajon ez csak a nyitó lépés volt? – Megleptél, Nick. Nem gondoltam, hogy valaki tud róla.

A férfi mosolygott.

– Senki se tud róla rajtam kívül. Zsarolt téged Roy?

Julie egy pillanatig úgy érezte, elájul.

– Ma délután tudtam meg, hogy Roy egy csomó embert zsarolt – folytatta English. – Látták, hogy fölmentél a hatodik emeletre, és ráismertem a kosztümödre a leírás alapján. Arra a fekete-fehérre, amelyet úgy szeretek. Tudni akartam, te is fizettél-e Roynak.

Vajon ez minden, amit tud? – töprengett a lány, megnyalva száraz ajkát.

– Igen, engem is zsarolt – mondta, és próbált kitalálni valamit, amit a másik elhisz.

– Az isten szerelmére! – kiáltotta English. – Miért nem mondtad el nekem? Kitekertem volna a nyakát!

– Nem akartam elmondani. Túlságosan szégyelltem magam.

– De drága kislányom, nem kellett volna elmondanod, hogy miért zsarolt. Most se kérem, hogy elmondd. Csak a tény érdekel, hogy téged is zsarolt.

Julie elernyedt. Nem tudja! Akkora volt a

megkönnyebbülése, hogy ujjongani lett volna kedve.

– Hat hónapon át zsarolt – mondta. – Föl kellett mennem az irodájába, és kétszáz dollárt fizetnem neki minden héten.

– El kellett volna mondanod nekem – mondta kemény arccal English. – A nyavalyás patkány. Tudtam, hogy gyenge jellem és lusta, de azt sose képzeltem, hogy ilyen mélyre süllyedt. Julie, az ég szerelmére, ilyesmiket ne titkolj el előlem máskor. Egy pillanat alatt elintézhettem volna Royt.

– Nem tudtam elmondani – felelte Julie. – De most el szeretném mondani.

Tisztában volt vele, hogy mesélnie kell a férfinak valamit. Ha nem teszi, előbb-utóbb gyanakodni kezd. Még figyeltetheti is. Nem áltatta magát azzal, hogy jelenlegi együttérzése örökké fog tartani. Sokkal jobban ismerte Englisht. Eszébe jutott egy lány, akivel évekkel ezelőtt közös szobában lakott Bostonban. Eszébe jutott, ami azzal a lánnyal történt, s mivel képtelen volt egy meggyőző történetet kitalálni, úgy döntött, hogy kölcsönveszi a lány történetét.

– Nem kell semmit mondanod – szólt English, odament Julie-hez, és leült a széke karfájára. Átkarolta a lány vállát. – Van valami, amiben segíthetnék?

– Már nem, régi história – mondta Julie. – Akkor történt, amikor Bostonban éltem: évekkel ezelőtt. Tizenhét éves voltam, és nehezen éltem. Nem sikerült elérnem, hogy meghallgassanak. Aztán váratlanul alkalom adódott, épp amikor már azt gondoltam, hogy föl kell adnom és haza kell térnem. Nem volt tisztességes ruhám. Tudtam, hogy ha úgy megyek, ahogy vagyok, nem kapom meg azt a munkát. A nő, akié a panzió volt, mindig tartott odahaza

pénzt. Elloptam. Azt hittem, vissza tudom majd tenni, még mielőtt észreveszi, de rajtakapott. Rendőrt hívott, és egy hétre lecsuktak.

English megveregette a lány vállát.

– Nem kellett volna elmondanod, Julie. És akkor mi van? A legtöbben csináltunk egyszer olyasmit, amiért börtön járt volna, ha elkapnak. Pechedvolt. Azt akarod mondani, hogy Roy ezzel zsarolt?

– Azzal fenyegetett, hogy elmondja a sajtónak. Elvesztettem volna a munkámat, és rajtam keresztül eljutottak volna hozzád, Nick.

English tekintete megkeményedett.

– Azt hiszem, igazad van. Tud még valaki erről?

A lány a fejét rázta.

– Akkor elfelejtjük. Mennyit fizettél Roynak?

– Nem akarok erről beszélni – mondta gyorsan Julie.

– Csacsiság! Vissza szeretném adni neked a pénzt. Mennyi volt?

– Kérlek, Nick, nem akarom, hogy visszaadd.

– Mennyi volt: ötezer?

– Igen, körülbelül, de nem fogadom el. Komolyan. Hozzád semmi köze a dolognak. Kifizettem, és már meg is feledkeztem róla.

– Majd meglátjuk – mondta English, és fölállt. – Julie, amikor felmentél oda, Roy még élt?

A lány bólintott.

– Igen, élt.

– Ugye, tisztában vagy vele, hogy néhány perccel azután, hogy eljöttél, meghalt?

A lány ismét bólintott, és ökölbe szorult a keze.

– Szerinted olyannak látszott, mint aki öngyilkosságra készül?

– Ó, dehogy. Mosolygott és viccelődött. Még… közeledni is megpróbált. Akkor fordult elő először, hogy egyedül voltam vele az irodában. Rendszerint ott volt az a lány is.

English ajka megfeszült.

– Mi történt?

– Megpróbált megcsókolni, de kitértem előle. Odaadtam neki a pénzt, és eljöttem.

– Odaadtad a pénzt? Kétszáz dollárt?

– Igen.

– Bizonyos vagy ebben, Julie? Fontos!

– Igen, odaadtam neki.

– Nem került elő. Csak négy dollár volt nála. Lois nagyon alaposan átnézte az irodát. Sehol semmi pénzt nem talált.

– Pedig én odaadtam neki. Az íróasztalára tette, és rátett egy levélnehezéket.

English töprengő tekintettel simogatta az állát.

– Azt hiszem, ez nagyjából bizonyossá teszi a dolgot – mondta félig önmagának. – Royt meggyilkolták.

Julie behunyta a szemét.

– Nem láttál valakit, vagy hallottál valamit, amikor nála voltál? – folytatta English, a lányt nézve.

– Nem, semmit. Csak a hírügynökség gépei zakatoltak a folyosó végén. Nagy zajt csaptak.

– Tehát valaki agyonlőtte, és elvitte a pénzt – mondta English. – A pénz nem sétált ki magától az ajtón. Valaki elvitte.

– Mi fog történni, Nick? – kérdezte elgyötört tekintettel a lány.

– Egy emberem dolgozik az ügyön – mondta English, és a tűzbe hajította a cigarettáját. – Nincs miért aggódnod, Julie. Senki sem tudja, hogy te jártál ott, és nem is fogja

megtudni. Elfelejtheted a dolgot.

– De ha Royt valaki meggyilkolta, nem kellene ezt a rendőrséggel közölni?

– Ha kiderül, hogy Roy zsarolási üzelmeket folytatott, nekem végem – mondta csendesen English. – Semmit sem közlök a rendőrséggel. Az ő dolguk, jöjjenek rá maguktól. Lehet, hogy az emberem megtalálja a gyilkost, és ha megtalálja, majd eldöntjük, mit csináljunk vele. Semmiképp sincs miért aggódnod. – A lányhoz lépett, és megfogta a kezét. – Most sietnem kell, Julie. Pihenj egyet, és felejtsd el az egészet. Viszlát holnap. Talán eljutunk abba a moziba is.

– Igen, Nick.

A lány fölállt, és kiment vele az előszobába. Míg fölsegítette a férfi kabátját, ott állt mellette, figyelő tekintettel, nyugtalan szemekkel.

– Nick, nem lenne jobb, ha magad is elfelejtenéd az egészet? Muszáj utána vetned magad annak az embernek? Ha rátalálsz, sem adhatod át a rendőrségnek. Beszélhet, és Royra vallhat.

– Ne törd emiatt a kis fejed. Először meg kell az illetőt találnom. Lehet, hogy Roy tetű volt, és patkány volt, de senki nem ölheti meg a családom egyik tagját, és nem úszhatja meg szárazon. Majd gondolkodom, hogy intézzem el az illetőt, ha megtaláltam. Most szia. – Megcsókolta a lányt, és megveregette a derekát. – Ne aggódj.

Lement. Chuck türelmesen várta.

– Vigyél haza – szólt English, és beszállt a kocsiba.

Miközben Chuck végighajtott a sötét utcákon, English némán ült, elgondolkodó arccal, agya lázasan dolgozott.

Egyenesen fölment a lakásába, és odaadta a kabátját Ushu-nak, a filippinó inasának.

– Vár rám valaki? – kérdezte.

– Nem, uram.

– Telefon?

– Semmi, uram.

English bólintott, és bement fényűzően berendezett dolgozószobájába. Leült az íróasztalához, és szivarért nyúlt.

Meggyújtotta, s gondolkozott még néhány percig. Aztán fölvette a telefonkagylót.

– Kérem O'Brien századost a bostoni rendőrfőkapitányságról – mondta a központos lánynak. – Amilyen gyorsan csak lehet.

– Igenis, Mr. English.

Letette a kagylót, felállt, és elkezdett lassan föl-alá járkálni. A telefon csengője hamarosan megszólalt. Fölvette a kagylót.

– Helló, Mr. English. Ezer éve nem láttam – hallatszott O'Brien hangja a drót másik végéről.

– Helló, Tom. Hogy van?

– Én jól. Hát maga?

– Élek. Vártam a mérkőzésre. Miért nem jött el?

– Tudja, hogy van. Egy csomó gyilkossági ügyön dolgozom most is. Örülök, hogy a maga embere győzött. Jó bunyósnak látszik.

– Sikerült neki. Ide figyeljen, Tom, egy szívességet szeretnék kérni magától. Sürgős.

– Amit csak óhajt, Mr. English.

– Kábé nyolc évvel ezelőtt letartóztattak egy Julie Clair nevű lányt, mert pénzt lopott a szállásadónőjétől. Egy hetet nyomott le a börtönben. Utána tudna nézni?

– Persze – válaszolta O'Brien. – Három percet kérek.

English az íróasztal szélén ült, a lábát lóbálta, tűnődő

tekintettel, arca előtt szivarfüst úszkált.

Nem telt bele három perc, O'Brien ismét a vonalban volt.

– Senki ilyen nevű lányt nem tartóztattak le, Mr. English. Nincs nyilvántartva nálunk a hölgy.

Nick arca megkeményedett.

– Semmilyen lány nincs nyilvántartva abból az időből, aki pénzt lopott a szállásadónőjétől?

– Megnézem – mondta O'Brien, és hosszabb szünet következeit. Majd megszólalt: – Egy Doris Caspary nevű lány egy hetet kapott, mert bolti lopáson érték az előző hónapban.

English emlékezett rá, hogy Julie egyszer említette: egy Doris Caspary nevű lánnyal közösen bérelt szobát. Ha English egyszer hallott egy nevet, soha többé nem felejtette el.

– Julie Clair a védelem tanúja volt – folytatta O'Brien. – De nem ő volt a vádlott.

– Köszönöm, O'Brien, nyilván összekevertem az adatokat – válaszolta English. – Ne felejtsen el értesíteni, ha a városba jön. Minden jót.

Letette a kagylót, és komoran bámulta a szőnyeget. Már akkor az volt az érzése, hogy Julie hazudik, amikor a lány mesélni kezdte a lopás történetét.

– Kíváncsi vagyok, miben sántikálsz, Julie – mondta félhangosan. Lecsúszott az íróasztalról, és folytatta a nyugtalan járkálást.

NEGYEDIK FEJEZET

1.

Ed Leon kisietett az utcára, és odaintett egy cirkáló taxit.

– Eastern Street 23/a – mondta, kirántva az ajtót és csapjon a lovak közé.

– Oké, cimbora – mondta a sofőr, becsapta az ajtót, és olyan hirtelen indított, hogy Leon a taxi padlójára csücsült.

– A fenébe is, nem azt mondtam, hogy törje ki a nyakam! – ordította Leon mérgesen, és felmászott az ülésre.

– Ha az utas azt mondja, csapjak a lovak közé, hát én közéjük csapok – mondta a sofőr, és versenyzőként száguldott a sötét utcákon a tragacsával.

Leonnak tíz percig a torkában dobogott a szíve, és már bánta, hogy úgy viselkedett, mint akinek sürgős. De mikor a Huszonkettedik kerületbe értek, a szűk utcák, gyümölcsösbódék meg az utcákat elárasztó tömegek szinte vánszorgásra kényszerítették a taxit.

– Ha nagyon siet – szólalt meg hirtelen a sofőr – van itt egy sikátor, közvetlenül előttünk, az Eastern Streetre vezet. Hamarább odaér, ha itt kiszáll, és gyalog megy.

– Mit gondol, miért béreltem ezt a járgányt, ha gyalogolni akarok? – felelte Leon, ugyanis eszébe jutott, hogy Englishtől úgy hallotta, ez az a sikátor, ahol Hennesseyt megölték. – Menjen csak, és ne üssön el

senkit.

– Pedig szívesen elütnék néhányat ezek közül a jabrancok közül – morgott a sofőr, és bőgetni kezdte a kürtjét.

Leon cigarettára gyújtott. English részéről igen rendes volt, hogy azt mondta neki, kerítse elő a Mitchell lányt, és vigye a lakására, de ezt könnyebb volt mondani, mint megtenni. Lehetséges, hogy a lány azt hiszi majd, el akarja őt rabolni, és rendőrért kiabál.

Leon vágott egy grimaszt, és tűkön ült az ülés peremén.

– Mennyit kell még mennünk?

– Itt van az orra előtt.

– Oké, álljon meg a sarkon.

A sofőr megállította a kocsit, Leon kifizette, és bőséges borravalót adott.

– Ne várjam meg? Aligha kap taxit visszafelé. Ebben a kerületben nemigen taxiznak.

– Oké – szólt Leon. – De eltarthat egy darabig. Ha félórán belül nem kerülök elő, elhúzhatja a csíkot.

– Kerítek magamnak valami kaját – mondta a sofőr, és kikászálódott a kocsiból. – Itt várom.

Az Eastern Street alig volt különb egy nyomornegyednél. Mindkét oldalon bérházak szegélyezték; kormos-szennyes homlokzatukon rozsdás tűzlépcsők és erkélyek. A járdák mentén szeméttartályok sorakoztak. Az utcalámpák piszkosak voltak, homályos fénytócsákat vetettek a mocskos járdára. Lépten-nyomon férfiak lebzseltek a kapualjakban, s támasztották a vasrácsokat, baljós légkörrel töltve meg az utcát.

Elhaladt a 27-es szám előtt, megállt, és megnézte az üzletet. A cégtáblán ez állt; *Joe Hennessey vegyeskereskedése.* Az üzlet sötét volt, és mikor Leon

elhaladt előtte, megcsóválta a fejét.

Alacsony bérházhoz ért, és látta, hogy az a 23-as szám. Ismét megállt. Közben fekete kocsi tűnt elő a sötétségből, és néhány lábnyira tőle lelassított.

– Hé, maga! – kiáltotta egy hang.

Leon megfordult.

Egy férfi intett feléje a kocsiból.

– Nem tudja, hol a 23/a? – kérdezte.

Leon a kocsihoz ment. A volán mögött ülő férfi árnyékban volt, de előrehajolt, hogy felnézzen Leonra, s az utcai lámpa fénye az arcába világított.

Leon nyomban tudta, kicsoda. A vékony fehér heg, mely jobb fülétől a szájáig húzódott, a bandzsa bal szem és a kegyetlen vonású arc félreismerhetetlen volt. Ez az ember kereste fel és zsarolta meg Hennesseyt.

Leon megdöbbent, de ritkán engedte meg magának, hogy zavarba jöjjön, és semmi jelét nem árulta el, hogy felismerte a férfit.

– A 23/a? – ismételte meg. – Úgy hiszem, az utca másik végén kell, hogy legyen. Ez itt a kétszázhuszonhárom.

A sebhelyes férfi morgott valamit, sebességet váltott, és gyorsan nekivágott az utcának. Mikor a kocsi elindult, Leon meglátott a hátsó ülésen egy másik férfit összekuporodva, mélyen a szemébe húzott puhakalappal.

Ez a két ember csak egyetlen okból kereshette az Eastern Street 23/a-t. English jól számított. Elhallgattatták Hennesseyt: most mennek elhallgattatni May Mitchellt.

Leon nem bánta volna, ha fegyver van nála. Megpördült, visszaszaladt az épülethez, és föl, a kapuhoz vezető lépcsőn Az ajtó mellett névtáblák sorakoztak, minden rekeszt betű jelölt: A. B. C. D. E., és minden

betűnél egy-egy lakó neve állt.

Egy gyors pillantás, és már tudta, hogy May Mitchell a legfelső emeleten lakik. Végignézett az utcán. A kocsi mintegy kétszáz yardnyira állt meg, a sebhelyes férfi a járdán állt, és őt nézte.

Leon belökte a bejárati ajtót, és belépett a gyengén világított hallba, ahol olyan szag volt, mint egy tyúkfarmon. Szemközt vele ősöreg automata lift volt, alig fért bele három ember.

Eltolta a rácsajtót, belépett a fülkébe, behúzta a rácsot, és megnyomta a gombot. A lift vibrálni kezdett, mintha életre kelne, és megkezdte lassú, gyötrelmes kúszását fölfelé.

Leon észrevette, hogy kissé izzad. Tudta, hogy csak három-percnyi előnye lehet, és a sebhelyes férfi meg a barátja rátalál az épületre. Talán öt percükbe kerül, amíg följutnak a legfelső emeletre, és neki ezalatt kell a lányt a liftbe és a lifttel a földszintre vinni. Remélte, hogy amíg a két férfi fölmászik a lépcsőn, nem veszi majd észre a leereszkedő liftet. Nagyon nehéz ügy lesz, és ha a lány nem működik együtt vele, rosszra is fordulhat.

Négy percbe került, amíg a lift fölért a legfelső emeletre. Recsegve megállt, mintha hálás lenne, hogy véget ért az utazás.

Leon félrehúzta a rácsot, nyitva hagyta, és kilépett a kis lépcsőpihenőre. Egy bejárati ajtó volt szemközt vele, kopogtatóval és csengővel. Az ajtó fölött fény szűrődött ki.

Ujját a csengőgombra nyomta, és rajta hagyta. Hallotta, hogy valahol az ajtó mögött szól a csengő. Lihegve várakozott, egyre erősebben nyomta a gombot, és a fülét hegyezte, nem hall-e zajt a lépcső felől. Nem történt semmi, az ajtót sem nyitották ki.

A csengőről a kopogtatóhoz nyúlt, és amilyen keményen csak tudta, négyszer megkopogtatta vele az ajtót, éktelen lármát keltve vele a lépcsőházban.

Hátha elment a lány, és égve hagyta a villanyt?

Eljött az ajtótól, a korláthoz lépett, és lenézett a homályosan megvilágított aknába. Mélyen maga alatt meglátta az előcsarnokot. Üres volt. Aztán mikor áthajolt a korláton, gyors léptek zaját hallotta a lenti lépcsők felől: kellemetlenül közelről hallatszottak.

– Mi a gáz? – kérdezte mögötte egy hang.

A nyitott ajtóban egy lány állt, vállig érő platinaszőke hajjal. Fekete nylonpantallót viselt, olyan átlátszót, akár az üveg. Huszonhárom-huszonnégy éves lehetett, a szeme nagy és kék, orra fitos, arccsontja kiálló.

– Mi a gáz? – ismételte meg az ajtófélfának dőlve, mintha nem lenne tudatában áttetsző meztelenségének. – Ég a ház, vagy csak maga az, szépfiú?

A léptek zaja most már jól kivehető volt. A két férfi az ötödikre ért. Magyarázkodni nem volt idő. Leont megrémítette a gondolat, hogy ebben a ruházatban kell kivinnie a lányt az utcára – de csak a pillanat tört részéig. A liftbe kell vinnie, és a liftet el kell indítania, még mielőtt a két férfi megjelenik. Nem lehetett több ideje rá öt másodpercnél.

– Jöjjön – mondta, és megragadta a lányt.

A csuklójánál kapta el, és maga felé rántotta, de a lány megkapaszkodott az ajtófélfában, megvetette a lábát, és hátradőlt.

– Mit gondol, mi vagyok én, egy szabin nő? – vihogott.

Leon rájött, hogy a lány tökrészeg, és ezen úgy meglepődött, hogy eleresztette a csuklóját.

– Nyugi, szépfiú – mondta a lány. – Nem tudja, hogy a

huszadik században vagyunk?

– A jó ég áldja meg, két fickó jön fölfelé, hogy végezzen magával. Az egyetlen esélye, ha velem jön – tört ki Leon.

– Még két fickó! Hadd jöjjön mind! Hozza be őket, és jöjjön be maga is. Csapunk egy bulit.

Leon előrenyúlt, hogy ismét elkapja, de a lány visszaugrott.

– Ha a másik kettő is olyan, mint maga, csuda jól fogok szórakozni – tántorgott bizonytalanul a lány. – Jöjjön, vegye ki belőle elsőnek a részét.

Leon az ajtóhoz lépett, arcáról csurgott a veríték.

– Hé, maga!

Leon erre számított. Szeme sarkából meglátta, hogy a sebhelyes férfi megjelent a lépcső tetején. Mögötte megpillantotta a másik – alacsonyabb és kövérebb – férfit.

Leon belépett a lakásba, becsapta az ajtót, és ráfordította a kulcsot. Betolta a biztosítópántokat, lent és fönt.

– Csak nem képzeli, hogy egyedül kap meg? – mondta a lány. – Lehet, hogy nem hiszi így külsőre, de én nem az a fajta lány vagyok. Nyissa ki az ajtót, és eressze be a másik kettőt is.

– Hát ide figyeljen… – kezdte Leon.

– Jó, ha maga nem engedi be őket, beengedem én! – jelentette ki a lány, és az ajtóhoz tántorgott.

– Ne hülyéskedjen! – tolta vissza Leon. – Azok ketten…

– Kinek mondja maga, hogy hülye? – rikácsolta a lány. – Tűnés az utamból!

– Hajlandó lenne rám figyelni?…

A lány elosont mellette, és még mielőtt Leon elkaphatta volna, visszahúzta a felső pántot.

– Az a két fickó meg akarja gyilkolni, maga kis hülye –

vicsorgott Leon, és újra elállta a lány útját. Megragadta a vállánál, és megrázta. – Azok a pasasok… – Felordított a fájdalomtól, mert a lány a szeme közé csapott. Egy pillanatra elvakult. A lány visszahúzta az alsó pántot is, és a keze már a kulcson volt, amikor Leon elrántotta és a karosszékbe hajította. Aztán az ajtóhoz ugrott, és visszatolta a pántokat, éppen amikor egy váll feszült az ajtónak.

Az ajtó meghajolt, de kitartott. Leon azonban nem hitte, hogy sokáig ellent tudna állni.

A lány kikászálódott a karosszékből, és Leonra vetette magát, összeszorított öklével verve a mellkasát meg az arcát. Leon egy pillanatig nem tehetett egyebet, mint hogy a lányt próbálta megfékezni. Végre sikerült elkapnia a csuklóját, magához rántotta, és ráordított, hogy hagyja abba a verekedést.

– Hajlandó végre rám figyelni, az isten verje meg!? Ezek azok, akik zsarolják!

A lány sokkal részegebb volt, semhogy megértse, amit Leon mond, előrelendült, állon vágta, és sípcsonton rúgta.

Leon halkan káromkodva felkapta a lányt, és becipelte a másik szobába.

Kis szoba volt: keskeny ágy állt az ablak alatt. A fal mellett nehéz ruhásszekrény, a szemközti falnál meg pipereasztal.

Az ágyra lökte a lányt, megfordult, becsapta az ajtót, ráfordította és kivette a zárból a kulcsot.

A lány fölpattant az ágyról, s dühös tekintettel, sápadt arccal ismét nekiment.

Leon elkapta, lefogta kalimpáló karját, visszavitte az ágyhoz, és olyan keményen vágta le rá, hogy a lány majdnem a padlón kötött ki.

May Mitchell lélegzet után kapkodott, egy pillanatig olyan kábult volt, hogy mozdulni sem tudott. Leon megragadta az alkalmat, s a szekrényhez rohant, hogy az ajtó elé tolja. Tömör bútordarab volt, alig tudta megmozdítani.

Zihálva küszködött vele, de csak néhány ujjnyira tudta húzni.

– Ne merészeljen a holmimhoz nyúlni! – sikította a lány az ágyról. – Hagyja abba, hallja?

Leon úgy tett, mintha nem hallaná. A szekrénynek vetette a vállát, és az ajtó felé tolta. Mikor a másik oldalát is megfelelő helyzetbe igazította, hallotta, hogy a másik szobában élesen reccsen valami fa. A bejárati ajtót feszítették ki.

Hát ezt az ajtót nem fogják olyan gyorsan kifeszíteni, gondolta.

Kinyitotta a ruhásszekrényt, kirántott belőle egy bundát, és rádobta a lányra.

– Vegye föl, de gyorsan!

– Takarodjon innen! – tombolt a lány, és a padlóra dobta a bundát.

Leon hozzálépett, és talpra rántotta a lányt.

– Vegye föl!

A lány nekiesett, ujjai akár a karmok, de Leon elkapta a csuklóját, hátracsavarta, és arccal az ágyra lökte. Térdét a lány hátának vetve fölkapta a bundát, és megpróbálta a lány karját az ujjába dugni, de a lány olyan vadul kapálózott, hogy abbahagyta a próbálkozást.

Leon most már dühös volt. Minden pillanat számított, és tudta, hogy azok ketten előbb-utóbb bejutnak a szobába.

Elengedte a lányt, és fölállt, hogy összeszedje magát.

A lány szikrázó szemekkel fölugrott az ágyról, és ököllel nekiesett.

Leon félreugrott a lány elől, és keményen megütötte, ököllel vágta állon.

A lány szeme kifordult, térde megroggyant, és a férfi karjába omlott.

Leon az ágyra lökte, bebagyulálta a bundába, aztán otthagyta, az ablakhoz ugrott, és fölrántotta.

Megkönnyebbült, amikor meglátta, hogy csak néhány lábnyira alatta van a tűzlépcső fordulója.

– Kiszökik az ablakon! – hallotta a sebhelyes ember kiáltását. – Lemegyek. Te nyisd ki az ajtót.

Leon nem tétovázott. A sebhelyes embernek ott volt a lift, de az csigalassúsággal mászik lefelé, s utána még meg kellett kerülnie az épületet. Szoros verseny lesz, de még mindig jobb, mint benn szorulni a szobában.

Fölkapta az eszméletlen lányt, és kitette az ablakon a lépcsőfordulóra. Maga is utánamászott, közben vészjóslóan reccsent az ajtó.

Megállt, lenézett a sötét sikátorba, megpróbálta megállapítani, hová vezet, de csak a magas kőfal sötétbe vesző körvonalait látta. Fölnézett, de a tető nagyon magasan volt. Lefelé kellett mennie.

Vállára dobta a lányt, és elindult lefelé a vaslépcsőn. A rozsdás korlátba kapaszkodva olyan gyorsan ment, amilyen gyorsan csak tudott. A lány nem volt könnyű, és Leon már zihált, mire a harmadik emeleti lépcsőfordulóra ért, de csak ment tovább, a korlátba kapaszkodva bukdácsolt lefelé a fokokon, igyekezve, hogy előbb érjen le a sikátorba, mint ahogy a sebhelyes megjelenik.

Az utolsó pihenőre ért, szíve a torkában dobogott, térde rogyadozott, de továbbment. Érezte: a tűzlépcső vége

lehajlik, amint ránehezedik.

A sikátorba ért, egy pillanatra a falnak dőlt, és lélegzet után kapkodott. Körülnézett. A sikátor alagútként húzódott a sötétben, egyik végében sem látott világosságot.

Jobb felé indult, félig futva, félig botladozva. Alig ment néhány yardot, amikor a háta mögül hallatszó zaj arra késztette, hogy visszaforduljon.

Ajtó nyílt nem messze tőle, és a sikátorra fénypászma vetődött. Meglátta a sebhelyes férfi vállas, magas alakját, amint a nyitott ajtón át gyorsan és halkan az utcára lép.

Leon lassan mozgott előre, nem ütött zajt, és visszatartotta a lélegzetét.

A sebhelyes megállt, figyelt, jobbra-balra tekingetett, megpróbálta eldönteni, merre mehetett Leon.

Az most már szinte mászva somfordált be a sötétségbe, készen rá, hogy futásnak eredjen, ha a sebhelyes feléje indul.

Hirtelen és váratlanul egy falba ütközött. Megbotlott, visszaszerezte egyensúlyát, és lázasan tapogatódzott. Keze egy téglafalon siklott végig. A sikátor zsákutca volt. A rossz irányt választotta, csapdába jutott!

A falnak dőlt, végignézett a sötét sikátoron, a nyitott ajtón át kivetődő fénypászma felé.

Látta, hogy a sebhelyes az ő irányába néz, aztán feléje indul. Amint a fénypászmából kilépett, Leon észrevette: pisztoly van a kezében.

2.

A forgalom zaja és az égbolt visszfénye elárulta Leonnak,

hogy nem lehet messze a főutcától. Ha jobb helyett balra fordul, számítása szerint most az Eastern Street végén lehetett volna. Így azonban a sebhelyes meg a pisztolyos elzárta előle a kijáratot. Lecsúsztatta válláról az eszméletlen lányt, és gyöngéden leeresztette a földre. Nekitámasztotta a falnak.

Látta a sebhelyes ember körvonalait a fénypászma előtt, amely megvilágította a sikátort és a nyitott ajtóval szemközti falat.

Leon tudta, hogy ő nem látható, és hogy a sebhelyes csak sejtheti, hogy erre jött, és nem tudhatja, hogy az utca zsákutca.

Leon lassan, kétrét hajolva osont előre a sebhelyes ember felé, aki elindult a sikátorban. A férfi is lassan mozgott, nem volt egészen biztos benne, hová megy, s a fülét hegyezte, nem hall-e valamit, ami elárulná, hogy jó irányba tart-e.

Amikor Leon mintegy húszyardnyira került onnan, ahol a lányt hagyta, megállt, négykézlábra ereszkedett, és a falhoz tapadt.

A sebhelyes mintegy tizenöt yardnyira volt tőle, előreszegezett pisztollyal elindult, bal kezével, az azzal szemközti falat tapogatva, amelyik mellett Leon kúszott.

Mikor a sebhelyes közel ért, Leon visszafogta a lélegzetét, és leszegezte az állát, hogy eltakarja fehér gallérját.

A sebhelyes már csak néhány lábnyira volt tőle, Leon hallotta halk lélegzését, és megcsapta hajolajának enyhén émelyítő szaga. Közvetlenül mellette haladt el, mint az árnyék, nem látta meg Leont, változatlanul lassú, egyenletes léptekkel nyomult előre, és Leon kénytelen volt megcsodálni a pasas idegeit, hogy ilyen koromsötétben jár,

mikor nem tudhatja, nem állítottak-e csapdát neki.

Leon megpördült a sarkán, nekidurálta és rávetette magát a férfi széles hátára, aki már elhaladt mellette.

A sebhelyes meglepetten felmordult, megbotlott, és elejtette a pisztolyát. Leon a férfi nyaka köré fonta a karját. Jobb kezével megfogta saját csuklóját, és teljes erejéből hátrafelé feszítette a férfi nyakát.

A sebhelyes előrehajolt, és fölemelte a földről Leont. Leon a fogát csikorgatta, és még jobban megszorította a sebhelyes nyakát. Tudta, hogy ha egy percig nem enged a szorításon, ellenfelének el kell ájulnia.

Félelmetes volt az ellenállás. Mintha egy vadmacskát próbált volna megfojtani. A sebhelyes a falhoz csapta Leont, hátrarúgott, lehajolt, kiegyenesedett, és újra a falhoz csapta.

Leon úgy érezte, mintha eltörnének a bordái, s a levegő kifutna a testéből, de makacsul, vadul szorította tovább a sebhelyes nyakát, s kétségbeesetten próbálta hátrafeszíteni.

A sebhelyes hátranyúlt, és Leon feje után tapogatózott. Ujja Leon szeméhez ért, de mielőtt belenyomhatta volna a hüvelykujját Leon szemgolyójába, az fölismerte a veszélyt, és beletemette a fejét ellenfele vállába. Ujjak szorultak a füle köré, megcsavarták, és Leon koponyáját izzó fájdalom öntötte el. Előredőlt, és térdre kényszerítette a sebhelyest, aki kénytelen volt elengedni Leon fülét, hacsak nem akarta saját arcát a betonba verni.

Leon a férfi hátába döfte a térdét, és dühödten hátrahúzta a férfi karját. A sebhelyes egy pillanatig görcsösen erőlködött, de Leon most már olyan erővel szorította, amilyennel akarta, és tovább növelte a nyomást. Aztán a sebhelyes hirtelen elernyedt, és elterült a földön.

Leon még két-három másodpercig tovább szorította, aztán óvatosan lazított a szorításon, kiegyenesedett és hátralépett.

A sebhelyes mozdulatlanul feküdt a földön.

Leon végigpillantott a sikátoron, vajon nem erre jön-e a kövér. Addig tapogatózott a sötétben, amíg meg nem találta a pisztolyt, amelyet a sebhelyes elejtett. Aztán visszaszaladt oda, ahol a lányt hagyta, a vállára kapta, és a nyitott ajtón kivetődő fénypászma felé indult.

Bal karjával a lány térdét fogta körül, jobb kezében a pisztolyt szorongatta.

Mikor közel került a fénypászmához, lassított, a fal mellé lapult, és úgy osont tovább, a fülét hegyezve, hogy nem hall-e valami gyanús hangot. Nem történt semmi. Megállt az ajtónál, pisztolyát előreszegezte, és belesett a homályosan megvilágított folyósóra.

A kövér embernek nem volt semmi nyoma, és Leon egy-két pillanatnyi figyelés után átvágott a fénypászmán, meggyorsította lépteit, és nekiindult a sikátornak.

Mintegy ötven yard után halvány világosságot látott maga előtt. Még jobban gyorsított, és tartotta a tempót, amíg el nem ért a sikátor végéig. Ott ismét megállt, az árnyékban maradt, és a sikátor torkolatából kilesett a sötét, elhagyatott mellékutcába.

Kilépett a sikátorból, és körülnézett. Az utca végében látta az Eastern Street piszkos utcalámpáit meg tűzlépcsőit és erkélyeit.

Vajon mi történik, tűnődött, ha besétál az Eastern Streetre a lánnyal a vállán? Mi lesz, ha egy zsaruba botlik?

Visszapillantott a sikátorba, vajon nem tűnik-e fel a sebhelyes. Nem volt vesztegetni való ideje. Valahogy el kellett érnie a várakozó taxit, és elhordania az irháját

ebből a kerületből.

Mikor elindult, érezte, hogy a lány megmoccan, aprót sóhajt, és a lába megrezzen a karjában.

Továbbsietett, míg el nem ért az Eastern Streetre vezető utca sarkára. Ott leengedte a válláról a lányt, és a falnak támasztotta. A lány térde megroggyant; s ha meg nem fogja, elterül a földön. Megrázta, és gyengéden megpaskolta az arcát.

– Rajta! – biztatta. – Ébresztő! Semmi baja. Térjen magához!

A lány kinyitotta a szemét, üres tekintettel ránézett, aztán ismét behunyta. Leon újra megrázta.

– Gyerünk. Megyünk sétálni. Ébresztő!

– Nem akarok sétálni menni – motyogta a lány. – Alukálni akarok.

Leon meglazította szorítását a lányon, és amikor az megérezte, hogy elesik, megpróbált állva maradni, és belekapaszkodott a férfiba.

– Mi történik? Hol vagyok?

– Mólés vagy, bébi, és messze hazulról. Gyere. – Tegezte a lányt. – Haza akarlak vinni. Ugye, nem akarod, hogy én cipeljelek?

Átkarolta és elindította a lányt. Az botladozott mellette, és erősen nekidőlt.

Leon látta maguk előtt a kocsit, amellyel a két férfi érkezett. Körülbelül ötvenyardnyira állt a 23-as számú háztól, és Leon gyorsan keresztülvágott az utcán, hogy messzebb kerüljön tőle.

– Le akarok feküdni – szólalt meg hirtelen a lány. – Nem tudok továbbmenni.

– Dehogynem tudsz. Már nincs messze – bátorította Leon. – Gyere szépen. Nagyon ügyesen csinálod.

Mielőtt elkaphatta volna, a lány lerogyott a járdán.

– Itt maradok – jelentette ki morcosan.

Egy férfi lépett ki az árnyékból, megijesztve Leont. De a férfi csak rábámult a járdán heverő lányra, gyors, gyanakvó pillantást vetett Leonra, aztán továbbment.

Leon levette a kalapját, és meglegyezte magát vele. Nehéznek és kockázatosnak találta a helyzetet.

– Állj föl – hajolt a lány fölé. – Ha itt ülsz a hideg kövön, ki tudja, milyen bajt okozol magadnak.

– Az nem rád tartozik – tegezte vissza hűvösen a lány. – Itt maradok.

– Ugyan, bébi – könyörgött Leon. – Ostobán néz ki, ahogy itt ülsz.

– Nem te ütöttél meg engem az előbb? – emelte rá a tekintetét a lány.

– Megütöttelek? Téged? Az egyetlen nő, akit valaha megütöttem, a feleségem – mondta Leon. A lány hóna-alá nyúlt, és talpra rántotta.

– Én ott lakom – mutatott a lány a 23-as számú házra. – Te nem arrafelé viszel.

– Egy italt akarok venni neked – mondta gyorsan Leon. – Valami hosszú és hideg italt, amely olyan erős, hogy a füleden jön ki a gőze. Ugye, van hozzá kedved?

– Miféle ital az? – kezdett érdeklődést mutatni a lány.

– Marha jó kukoricapálinkát palackoznak. Nem kapható amúgy – mondta Leon. – Gyere. Menjünk, mielőtt bezár a bár.

A lány a karjába kapaszkodva vele ment. Leon végigsietett vele az utcán, közben minduntalan hátranézve, hogy nem jön-e utána a sebhelyes vagy a kövér.

A lány hirtelen megrántotta a karját, és lassított.

– Most meg mi van? – kérdezte Leon türelmetlenül. – Képtelen vagy öt percig menni?

– Az jutott eszembe, hogy nem tudom, ki vagy – mondta a lány, és nekidőlt. – Vagy tudom?

– Már hogyne tudnád – felelte gyorsan Leon. – Én vagyok Ed. Nem emlékszel? Én vagyok az a fickó, aki mindjárt vesz neked egy italt.

– Hát persze – bólogatott mosolyogva a lány. – Most már emlékszem, Ed. Mikor kapom meg azt az italt?

– Mihelyt a bárhoz érünk – felelte Leon, megfogta a karját, és maga után húzta. – Lépj ki, szívem. Már nincs messze.

A sarokra értek, Leon megkönnyebbülten lélegzett fel, amikor meglátta a várakozó taxit. A sofőr fel és alá sétált, szendvicset majszolt, azt lengette meg Leon felé, amikor meglátta.

– Már épp elegem volt a várakozásból – mondta. – Látom, társaságra talált.

A lány a sofőrre bámult.

– Ki ez a pasas? – fordult Leonhoz.

– Ez Sam – mondta Leon. – Emlékszel Samre. Ő az a szivar, aki hozza majd neked az italt, amit veszek neked.

– Úgy. Samet nem is említetted – ráncolta homlokát a lány. – Szia, Sam – szólt a sofőrhöz. – Hol az az ital, amit Ed vesz nekem?

A sofőr mogorván nézett.

– Az én nevem nem Sam – mondta –, hanem George. Honnan veszi ezt a Sam-dolgot?

– Ó, rá se rántson! – mondta türelmetlenül Leon. – Sam vagy George, hát nem mindegy? Jöjjön, menjünk autókázni. – Kinyitotta a kocsiajtót, és fogta a lány karját. – Ugorj be, szívecském. Csak egy kis autókázás, ide a

sarkon túlra.

A lány kirántotta a karját, és visszaugrott.

– Nem én. Nem vagyok én hülye! – mondta. – Sehova sem autókázom veletek. Mi ez? Fehérrabszolga-elhurcolás?

– Egy italt akarok venni neked – mondta Leon, emberfeletti erőfeszítéssel fogva vissza indulatát. – Gyere szépen, bébi. Szálljunk be ebbe a járgányba, és keressük meg azt az italt – Hazamegyek – mondta a lány, és hangjának határozottsága megdermesztette Leont.

– Gyere csak. Nem akarsz te még hazamenni. Túl korán van – mondta.

– Hazamegyek – ismételte meg a lány, és kezét a bunda zsebébe mélyesztette. Ettől szétnyílt a bundája, és a sofőr láthatta rajta a fekete nylonpizsamát.

Elállt a lélegzete.

– Szent habakuk! Nem örülnék, ha a feleségem ilyen szerelést viselne! – mondta fojtott hangon.

– Mind a ketten tehettek nekem egy szívességet – mondta a lány hűvösen, és összecsukta a bundáját. – Megyek haza. – Megfordult, és botladozva elindult arra, amerről jött.

Leon odaugrott, megragadta a karját, és visszahúzta.

– Hé, nem mehetsz el így – mondta. – Előbb iszunk egyet.

A lány megpróbált kiszabadulni, de Leon nem engedte el.

– Legfőbb ideje, hogy sikítani kezdjek – dőlt neki a lány. – Amióta csak veled vagyok, mindig tudtam, hogy csinálnom kellene valamit. Már percekkel ezelőtt el kellett volna kezdenem sikítani.

– Miért akarsz sikítani? – kérdezte Leon, és gyorsan

eleresztette. Elővette a cigarettatárcáját, kinyitotta, és odakínálta: – Vegyél egy cigarettát.

– Nincs narkózva? – kérdezte gyanakodva a lány.

– Csak ezek itt, ezen az oldalon. A többi Camel – mondta komolyan Leon.

A lány elvett egy Camelt, – a sofőr kidülledt szemmel nézte.

– Hé, miszter – szólalt meg. – Mi folyik itt?

– Ne szóljon bele – vicsorgott Leon. – Maga csak törődjék a taxijával. – Átkarolta a lány vállát, és a taxi felé indította. – Mi lesz az itallal, bébi? Ha nem sietünk, a bár bezár.

A lány elhúzódott tőle.

– Nem megyek. Hazamegyek.

Leon sajnálkozva úgy döntött, hogy újra leüti. Kifogy az időből. A sebhelyes bármelyik pillanatban előkerülhet, és akkor vége a világnak.

– Ne menj még – mondta, és összezárta jobb öklét. – Nézz fel a holdra. Nem csinál kedvet, hogy fönt maradj és szórakozz egy kicsit?

A lány fölnézett. Állkapcsa tökéletes célpontot kínált. Leon ökle meglendült, de a sofőr elkapta a csuklóját, és olyan hevesen lökte hátra Leont, hogy az elvesztette az egyensúlyát, és leült a járdára.

– Mégis, mit művel? – kérdezte indulatosan a sofőr. – Nem bírom az ilyesmit. Mi ez az egész?

– Már az előbb is megütött – mondta dühösen a lány, Leonhoz futott, és belerúgott. – Ebből majd megtanulod, hogy üssél nőket, te nagy gorilla.

Leon elkapta a lábát, és lehúzta a lányt magára. Hátracsavarta a karját, fölállt, fölkapta, és a taxihoz szaladt vele.

A sofőr elállta az útját, szeme kidülledt.

– Be nem teszi az én taximba! – mondta. – Engedje el a lányt, vagy elintézem magát!

– Bolond a csaj – mondta Leon, és küszködött, hogy tartani tudja a lányt. – Haza kell vinnem. Hadd tegyem be a kocsiba, mielőtt bajt csinál.

A lány hátravetette a fejét, és olyan sikítást eresztett meg, hogy Leont kilelte a hideg. Megpróbálta befogni a lány száját, de a sofőr odarohant, és úgy fejbe verte, hogy Leon majdnem elesett.

A lány kirántotta magát a szorításából. Leon utánakapott, de hiába, csak a bundáját ragadta meg, fogta egy pillanatig, aztán a lány kibújt a bundából, s Leon kezében hagyta. Botladozva elindult az utcán.

– Mi történik itt? – kérdezte egy hang, és egy vörös képű rendőr bontakozott ki az árnyékból.

– Ez a pasas el akarja rabolni ezt a lányt – mondta a sofőr, és a lányra mutatott, aki abbahagyta a futást, és megfordult, hogy visszanézzen. Az utcalámpa fénye egyenest rávetődött, és a zsaru eltátotta a száját. – így. nem mutogathatja magát az utcán – mondta mérgesen. – Nem illik.

Leon undorral dobta el a bundát.

– Két fegyveres pasas üldözi ezt a lányt. El akarom vinni valami biztonságos helyre – mondta a zsarunak. – Tőlem le is tartóztathatja, csak ne menjen vissza a szerencsétlen a lakására.

A zsaru gyanakvón nézett rá.

– Miféle két pasas? – érdeklődött.

– Hazudik, főnök – buzgólkodott a sofőr. – Meg akarta ütni a lányt, de én megakadályoztam. Narkós cigarettája van, el akarja őt rabolni.

– Ugyan, fogja be már a száját! – mondta Leon mérgesen. A rendőrhöz fordult. – Beszéljünk mi ketten a lánnyal. Menjünk el együtt az őrszobára. Itt nem lehet elintézni a dolgot.

– Maga maradjon itt – mondta a rendőr a sofőrnek. – Maga meg jöjjön velem – szólt Leonhoz. – És semmi butáskodás, különben új koponyára lesz szüksége.

Elindultak. Mikor a lány meglátta, hogy jönnek, megfordult, és futni kezdett.

Az utca közepén futott, a felé a kocsi felé, amelyet a sebhelyes a járda mellett parkolt le. Mikor már csak húszyardnyira volt a kocsitól, Leon meglátta egy férfi sötét körvonalait, aki egy közeli kapun lépett ki.

– Odanézzen! – kiáltotta a rendőrnek. – Az a pasas, ott!

A rendőr lassított, és leállt.

– Miféle pasas?

Leon rohanni kezdett, kezében a pisztollyal, amelyet a far-zsebéből húzott elő.

A lány hirtelen megállt, megfordult, és szembenézett vele, amint feléje rohant. A lány zihált, összekulcsolta a mellén a kezét.

A kapu felől sárga láng villant, és lövés dördült.

A lány felsikoltott, és Leon ráordított, hogy hasaljon le. A kapu felé tüzelt; a rendőr pisztollyal a kezében előrerohant.

Újabb lövés dördült a kapu felől, és Leon érezte a lövedék szelét az arca mellett. Kiugrott az utcalámpa fényéből.

A rendőr hasra vetette magát, és a kapu felé lőtt. Fegyvere háromszor dördült.

Az utca túloldalának sötétjéből, a kapuval átellenes irányból is lőttek. Torkolattüzek világítottak a sötét

éjszakában.

A rendőr háta felívelt, visszazöttyent, fölemelkedett a földről, körülbelül egy másodpercig négykézláb állt, aztán leesett a sapkája, s a rendőr elterült, az arcán vér folyt. Ujjai elernyedtek a fegyverén.

Leon egy szeméttartály mögé mászott, és kétszer a sötétségbe lőtt, ahonnan a lövések jöttek. A kövér ember a világosságba ért, kétrét görnyedt, kezét a hasára kapta. Kettőt-hármat lépett, aztán megroggyant a térde, és arccal lefelé elterült a járdán.

Leon a lány felé nézett.

Az mozdulatlanul állt az utca közepén, kezét a szájára tapasztva. Úgy látszott, nem találták el, és Leon rákiáltott, hogy hasaljon le.

Mozgást látott a szemközti kapuban, s fém villant, amint a sebhelyes férfi felemelte a pisztolyát, hogy a lányra lőjön. Leon egy pillanat töredékével hamarabb lőtt, mint ahogyan a másik elsütötte volna a pisztolyát.

A sebhelyes elejtette a pisztolyt, és jobb öklét fogva kirohant az utcára. Leon újra rálőtt, de nem találta el.

A sebhelyes a parkoló autó mögé bújt.

Leon óvatosan kiegyenesedett.

A lány megfordult, és vakon újra szaladni kezdett az utcán.

Leon habozott, nem tudta, hogy a lány után menjen-e, vagy a sebhelyest intézze el. Úgy döntött, hogy a lány után megy.

Az gyorsan szaladt, és százyardnyi előnye volt. Leon meggyorsította tempóját, és utánarohant.

Emberek jöttek elő a házakból, óvatosan megálltak a kapuban, és kilestek az utcára.

Az egyik házból két férfi szaladt ki, rávetette magát

Leonra. és leterítette a földre.

– Engedjenek! – csapkodott Leon. – Meg kell állítanom azt a lányt!

– Maga csak várjon itt, amíg megjönnek a zsaruk. – zihált az egyik férfi, miközben Leonba csimpaszkodott. A másik, egy ingujjas, határozott kis ember Leon bal karját igyekezett elkapni.

Leon lerázta magáról, és öklével a másik férfi arcába vágott.

Talpra szökkent, és elszaladt, akár a kilőtt puskagolyó, de már szem elől vesztette a lányt. A hosszú, rosszul megvilágított utca üres volt, csak az ablakokban látszottak arcok, meg az erkélyekről bámultak emberek.

A lány vakon rohant, míg el nem érte a sikátort, amelyről tudta, hogy a 23-as számú ház hátsó bejáratához vezet. Keresztülvágott az utcán, és berohant a sikátorba. Lélegzet után kapkodott futás közben. Egyetlen vágya az volt, hogy visszajusson a lakásába, és bezárkózzék.

A sikátor sötét volt és keskeny. Hosszú, fekete alagútként húzódott előtte. Futott vagy húsz yardot, aztán megállt, hirtelen elszállt a bátorsága, mihelyt a sötétség körülfogta. A falnak dőlt, lélegzet után kapkodott, félt visszafutni oda, amerről jött, de sikítani se mert.

Úgy képzelte, mozog valami mellette, és belebámult a sötétségbe, szíve olyan vadul kalapált, hogy úgy érezte, megfullad.

– Rád várok, May – hallott a közvetlen közelből egy férfihangot, és meleg leheletet érzett az arcán: a lehelet émelyítően édes szaga rágógumira vallott. A lány úgy érezte, megdermed, s a lelke mintha ki akart volna szökni a testéből kétségbeesett erőfeszítésében, hogy elfusson. – Gondoltam, hogy erre fogsz jönni – folytatta a hang. –

Vártalak.

A sötétből egy kéz érintette meg a lány karját, és ujjak fonódtak a csuklója köré.

– Nem akartuk, hogy beszélj, May – mondta tovább a hang. – Túlságosan sokat tudsz rólam. Mondtam Pennnek és Fatsnek, hogy fogják be a csinos kis szádat, de elfuserálták a dolgot. Úgy látszik, mindig mindent magamnak kell elintéznem.

A lány belsejében hideg félelem kezdett felszállni, s a torkába érve vad, rémült sikollyá vált. Mikor kieresztette a sikolyt, gyötrelmes fájdalmat érzett a melle alatt. Tapogatódzó keze a férfi kezére tévedt, amely tartott valamit, ami mintha őbelőle nőtt volna ki.

– Mit csináltál velem? – sikoltotta, és megpróbálta ellökni a férfi kezét. – Mit csináltál?

A férfi keze elmozdult, s a lányé egy kés hideg csontnyele köré fonódott. Tébolyult rémülettel értette meg, hogy a penge őbenne van.

A hang így szólt: – Feküdj le, és halj meg, te ribanc. – Aztán égy kéz nyúlt ki a sötétből, és dühösen, vadul lenyomta a földre a lányt.

3.

Nick English még akkor is fel-alá járkált a dolgozószobájában, amikor Ed Leon beállított.

Leon egy karosszékhez lépett, beleroskadt, és hátralökte a kalapját a tarkójára.

– Úristen, micsoda estém volt – szólalt meg. – Ha volna kéznél egy ital, tudnám méltányolni.

English a bárszekrényhez lépett, és két nagy whiskyt töltött.

– Hol van a lány? – kérdezte, mikor az íróasztalhoz vitte az italokat.

– Elszúrtam a dolgot – mondta Leon, elvette a poharat, és megitta a whisky felét. – Pillanatnyilag éppen a hullaházban van szegény. – Letette a poharát, és vágott egy grimaszt.

– Úgy érted, meghalt?

– Aha. Valaki kést szúrt a gyomrába – válaszolta Leon, és elmesélte Englishnek az este eseményeit.

English dohányozva üldögélt, tekintetét az asztalon heverő mappára szegezte, és egyetlen szót se mulasztott el.

– Valaki várta a sikátorban – fejezte be Leon. – Sikoltást hallottam, de mire odaértem, már nem lehetett segíteni rajta. Valaki megkéselte. Az illető a kést nem hagyta ott, de ott hagyott valamit, ami fontosabb a számunkra.

Egy papírdarabkát húzott elő a zsebéből, és letette az íróasztalra. Egy rágógumi papírja volt. English a kezébe vette, tekintete találkozott Leonéval.

– Aligha jelent valamit – mondta halkan.

– Lefogadom, hogy jelent. A lány rajta feküdt. Azt hiszem, ez a barna öltönyös pasas begerjed, valahányszor kinyiffan valaki.

English gondosan betette az íróasztal fiókjába a papírdarabkát.

– Mi történt, amikor megtaláltad a lányt?

– Tele lett a környék zsarukkal, úgyhogy inkább nem mutatkoztam. Valószínűleg engem kaptak volna el, mint gyilkost. Elhúztam a csíkot a sikátorból, átmásztam egy falon, és elkaptam egy cirkáló taxit. Elvitettem vele magam a Central Avenue-ra, és onnan gyalog jöttem ide.

English bólintott.

– Mit gondolsz, elkapták a sebhelyes pasast?

– Lehetséges. Nagy a valószínűsége.

– És a kövért?

– Azt hiszem, meghalt. Hasba lőttem, és amikor utoljára láttam, úgy festett, mint aki nem örül ennek különösebben.

– Úgy látszik, egy banda, igaz?

– Azt hiszem. Alighanem a rágógumis barátunk a főnök.

– Ha Sherman az, akkor feltétlenül ő a főnök – mondta komoran English. – Roy csak untermann volt. Alig hiszem, hogy lett volna gógyija egy ilyen bandát megszervezni.

– Nem tudom, mit tehetnél Shermannel, ha kiderül, hogy ő az, akit keresel. Behúzod a reflektorfénybe, és Royt is vele.

English bólintott.

– Ez igaz. – Egy hosszú percig töprengve ült, aztán fölállt – Menj haza, és aludj egyet, Ed. Ezen gondolkoznom kell. Holnapra lesz a számodra néhány ötletem.

– Oké – mondta Leon, kiitta a whiskyjét, és fölállt. – Nem került rá sor, hogy nyomon kövessem a mikrofon drótjait az irodámban. Ezt holnap este kell elintéznem.

English kikísérte.

– Beszélek Morillival. Annak a kövérnek, akiről úgy hiszed, hogy megölted, alighanem van priusza.

– Ne kavard fel nagyon a szart. – figyelmeztette Leon. – Vigyázz, nehogy Morilli kapcsolatba hozza az érdeklődésedet az én személyleírásommal. Az a taxisofőr jól megnézett.

– Vigyázok – mondta English, és kinyitotta az ajtót. Leon kilépett a széles folyosóra.

A lift, amely csaknem szemközt volt English ajtajával, éppen jött fölfelé. Megállt, fiatalos férfi lépett ki belőle jól szabott barna öltönyben, zakója ujjába tűzött fehér selyem zsebkendővel és barna puhakalapban, amely egyenesen állt a fején. Gyors, fürkésző pillantást vetett Leonra és Englishre, azután elindult a folyosó végén lévő másik lakás felé.

– Mr. Sherman? – kérdezte halkan English.

A barna öltönyös férfi megállt. Szeme a legkülönösebb szem volt, amelyet Leon valaha látott: borostyánkőszínű, óriási pupillával, és olyan kifejezéstelen, mint két sárga gomb.

– Igen, Sherman vagyok – mondta. Hangja mély volt és dallamos, rámosolygott Englishre, kimutatva nagyon fehér, szabályos fogsorát. – Engem keres? Maga Nick English, igaz?

– Menj csak, Ed – suttogta English. – Viszlát holnap. – Majd így folytatta, Sherman felé fordulva: – Szeretnék néhány szót váltani magával. Bejönne egy pillanatra?

– Nem jönne át inkább maga hozzám? – kérdezte Sherman. – Igen fontos telefont várok.

– Dehogynem – válaszolta English, bezárta az ajtaját, és elindult a folyosón Sherman lakása felé.

Leon állt, és nézte őket, míg meg nem álltak Sherman lakása előtt, aztán beszállt a liftbe, és megnyomta a földszint gombját. Zavart grimaszt vágott, miközben a lift lefelé ereszkedett.

Sherman kinyitotta lakása ajtaját, benyúlt, meggyújtotta a villanyt, azután félreállt.

– Fáradjon be, Mr. English.

English díszes előszobába lépett be, amely tele volt virággal. Megfordult, és Shermant nézte, amint bezárja az

ajtót.

Sherman a fogasra akasztotta kalapját, végigsimított kis, fehér kezével kese haján, és kinyitotta a szemközti ajtót. Benyúlt, villanykapcsolót kattintott fel, s a szobát elárasztotta a világosság.

Félreállt, és betessékelte Englisht.

English belépett a szobába.

Nem volt könnyű dolog meghökkenteni őt, de ettől a szobától meghökkent. Körülnézett, arcán világosan tükröződött a meglepetés.

Hatalmas szoba volt. Englishben elsőnek a térség tudatosult: irdatlan nagy fényezett parkett húzódott előtte. Se nagy, se kis szőnyeg nem törte meg a padlózatot, csak terjeszkedett tovább és tovább, egészen az ablakokat takaró hosszú, fekete bársonyfüggönyökig.

Az üres térből egy fehér, bordázott pamlag és két fehér, bordázott fotel emelkedett ki. Az ablak mellett az egyik sarokban rövid zongora állt. Élénken égett a tűz a nagy kandallóban, amelynek mindkét oldalán egy-egy hat láb magas, fekete kandeláber állt, gyertyalángot utánzó kis villanykörtékkel.

A szoba egyik falánál Michelangelo *Pietà*-jának életnagyságú másolata állt, a mester első remekművéé, amely a római Szent Péter-bazilikában látható.

Fekete bársonykárpit borította a falakat, de English tekintetét a Pietà ragadta meg, amely a fekete háttér előtt állt a maga döbbenetes fehérségében, szépséget és egyszerűséget árasztva.

Enyhe tömjénillat terjengett a szobában, és a rejtett világítás keltette légkör kriptára emlékeztette Englisht.

Érezte, hogy Sherman figyeli, gyorsan erőt vett hát ámulatán.

– Maga, mint showman bizonyára méltányolja ezt a szobát, Mr. English – lépett a kandallóhoz Sherman. – Legalábbis eredeti, igaz? A legtöbb embernek természetesen nem lenne kedve benne lakni, de hát én nem vagyok olyan, mint a legtöbb ember.

– Egyetértek – mondta szárazon English. – Remek ez a szobor.

– Jó másolat – válaszolta Sherman, és egy csomag rágógumit vett elő a zsebéből. English látta, hogy a csomagolópapírja ugyanolyan, mint az ő íróasztalában levő. – Egy fiatal olasz diák készítette nekem. Nagyon jól megragadta Michelangelo hangulatát. Ez volt Michelangelo legnagyobb műve. Az egyetlen szobra, amelyre ráírta a nevét. Ha közelről megnézi, felfedezheti a nevét a Szűzanya keblét átfogó szalagon. Érdeklik a művészetek, Mr. English?

– Értékelem a művészetet – válaszolta English, és a Pietà felé mutatott –, de azt nem mondhatom, hogy igazán érdekel. Nem volt alkalmam tanulmányozni ezt a témát. De nem akarom föltartani. Csak azt szeretném megkérdezni, hogy járt-e e hónap 17-én az Egyesült Hírügynökségnél a Hetedik utca 1356-ban? – Sherman lassan bontotta szét a rágógumi burkolópapírját, Englishre szögezve kifejezéstelen tekintetét.

– Azt hiszem, jártam – mondta. – Abban nem vagyok biztos, hogy 17-e volt-e, de azon a héten volt valamelyik este. Ha utánagondolok, lehet, hogy 17-e volt. Milyen különös, hogy ezt kérdezi.

– Okom van rá – mondta English. – Úgy negyed tizenegy körül járt ott?

– Lehetséges. Körülbelül olyantájt. Nem jegyeztem meg különösebben.

– Az idő tájt követett el öngyilkosságot a fivérem – mondta Shermanre szegezett szemmel English. – Főbe lőtte magát.

Sherman fölhúzta a szemöldökét.

– Igazán szomorú – szólt, kivett egy rágógumit a csomagból, és a szájába dugta. – Részvétem.

– Hallott lövést, amikor az épületben járt?

– Tehát lövés volt? – mondta Sherman. – Hallottam valamit, és át is futott az agyamon, hogy lövés, de végül is úgy gondoltam, egy kocsi kipufogója lehetett.

– Hol volt, amikor a lövést hallotta?

– Épp mentem fölfelé a lifttel.

– Látott valakit a hatodik emeleti folyosón, vagy kijönni a fivérem irodájából?

– A fivérének a hatodik emeleten volt az irodája? – kérdezte Sherman. – Ha jól emlékszem, egy detektívügynökség meg egy hírügynökség van azon az emeleten. Merre volt a fivéré irodája?

– Az övé volt a detektívügynökség.

Sherman állkapcsa ritmikusan mozgott.

– Igazán? Ez érdekes. Sejtelmem se volt róla, hogy detektív az öccse – mondta, és a hangjából érezni lehetett, hogy nincs nagy véleménnyel a detektívekről.

– Látott valakit a fivérem irodája közelében? – ismételte meg English.

Sherman töprengett.

– Hát igen. Most, hogy meggondolom, láttam. Egy lányt. Elég csinos fekete-fehér szerelésben volt. Emlékszem, még gondoltam is, hogy ahhoz a nőtípushoz képest, amelyhez kétségtelenül tartozik, meglepően jó az ízlése.

English kifejezéstelen arccal megkérdezte: – Miféle nőtípusra gondol, Mr. Sherman?

Sherman elmosolyodott.

– Nos, mondjuk úgy, hogy kurvás? Az a típust, amelyiknek aligha van túl sok erkölcsi gátlása. Mocskosabb szájú barátaim nyilván úgy jellemeznék, hogy strichelő kurva.

English tekintete hűvös volt és kemény. – És ez a lány volt a folyosón, amikor maga felért a lifttel?

– Igen. A detektívügynökség felől jött, s a lépcső felé tartott.

– Másvalakit nem látott?

– Nem.

– Maga szerint mennyi idő telt el attól a pillanattól, amikor a lövést hallotta, addig, míg meglátta a lányt?

– Kábé öt másodperc.

– Hát köszönöm – szólt English, aki hirtelen rájött, hová vezetnek Sherman válaszai. – Azt hiszem, nem is tartom fel tovább. Mindent megtudtam, amit akartam.

– Nagyszerű – szólt Sherman. – Ugyebár, a fivére öngyilkos lett, Mr. English?

– Ezt mondtam – válaszolta kurtán English.

– Igen, ezt mondta. De a detektívek, úgy látszik, veszedelmes életet élnek. Legalábbis ha hinni lehet a róluk szóló regényeknek. Vajon nem fedezett föl valami kellemetlent a maga öccse arról a lányról, és nem az lőtte-e le, hogy elnémítsa? Elképzelhető, nem?

English halványan elmosolyodott.

– A fivérem öngyilkos lett, Mr. Sherman.

Sherman bólintott.

– Persze. Csak szabadjára engedtem a fantáziámat. De voltak már esetek, amikor egy embert meggyilkoltak, és a bűntényt öngyilkosságként tüntették fel. De ez a maga fivére esetében valószínűtlennek tűnik, ha egyszer ennyire

biztosnak látszik abban, hogy öngyilkos lett. Ha nem lenne ennyire biztos benne, Mr. English, akkor, azt hiszem, kötelességem lenne beszámolni a rendőrségnek a lányról, akit láttam, nem gondolja?

– Semmi kétség, a fivérem agyonlőtte magát – mondta csendesen English.

Sherman ránézett, állkapcsa ritmikusan mozgott, ahogy a gumit rágta. Nyájasan elmosolyodott.

– Nos, maga tudja, Mr. English. Kíváncsi lennék, mit csinált az a lány a fivére irodájában. Az öccsének azalatt kellett főbe lőnie magát, amíg a lány a szobájában volt.

English szája megfeszült.

– Lehangoltnak látszott a lány? – kérdezte.

– Nem, azt nem mondanám, hogy lehangolt volt. Sietett, mintha menekült volna. Egészen biztos benne, Mr. English, hogy a fivérét nem gyilkolták meg?

– Egészen biztos.

Sherman ismét bólintott.

– A lányt persze könnyű lenne kinyomozni – folytatta elgondolkozva. – Úgy képzelem, valamelyik éjszakai mulatóban dolgozik. Úgy festett, mint egy mulatóbeli énekesnő. – Végigsimított kese haján, s kicsit összeborzolta, úgy, hogy hirtelen szinte kisfiúsnak tűnt, mikor Englishre mosolygott. – Művész vagyok, Mr. English. Maga ezt természetesen nem tudhatja, de nagyon ügyesen teremtek képi hasonlóságot. Nagyon könnyű feladat lenne számomra, hogy a rendőrség számára képet készítsek arról a lányról. Mi a véleménye, csináljam meg?

– A rendőrség meg van győződve róla; hogy a fivérem öngyilkos lett – mondta halkan English. – Nem hinném, hogy érdemes volna bajlódnia azzal a képpel.

– Ahogy gondolja – vonta meg a vállát Sherman. –

Túlságosan fejlett a kötelességérzetem. Ez néha kellemetlen is lehet.

– Meg tudom érteni – mondta English szárazon, és az ajtó felé indult. – Köszönöm a segítségét.

– Igazán nagyon szívesen – mondta Sherman, és ott maradt, ahol volt, a kandalló előtt. Tovább rágott, zsebre vágott kézzel, mosolygó arccal. – Ami azt illeti, már régóta reméltem, hogy alkalmam lesz beszélgetni magával. Elvégre maga híresség.

– Bizonyára – szólt English, és a kilincs után nyúlt. – Jó éjt, Mr. Sherman.

– Azt hiszem, ha a rendőrség tudna Miss Clairről, az igen kínos lenne neki, és kellemetlen magának – emelte meg egy kicsit a hangját Sherman. – Elvégre neki jó oka volt rá, hogy agyonlője a maga fivérét, igaz?

English lassan megfordult, és Shermanre nézett, aki továbbra is mosolygott. Sárga szeme egy autó parkolólámpáira emlékeztette Englisht.

– Miss… kicsoda? – kérdezte udvarias érdeklődéssel English.

– Julie Clair, az ön szeretője – válaszolta Sherman. – Az ő indítéka és az én bizonyítékom jó hosszú időre börtönbe juttathatja. Még villamosszékbe is kerülhet, bár ha megmutatja a lábát az esküdtszéknek, ezt talán elkerülheti. De legalább tíz évet kapna. És maga ezt nem szeretné, igaz, Mr. English?

4.

Szünet következett, a két férfi egymást méregette, aztán

English lassan visszatért a szoba közepére.

– Nem – mondta nyugodtan. – Nem szeretném. Egészen bizonyos benne, hogy a lány, akit látott, Miss Clair volt?

Sherman türelmetlen kis kézmozdulatot tett.

– Tudom, hogy maga igen elfoglalt ember – mondta – mégis iparkodnia kellene minél hamarabb megtárgyalni a helyzetet, de ahogy óhajtja. Nekem nem sürgős.

– Mit kell itt megtárgyalni? – kérdezte English.

– Nem takaríthatnánk meg időt, ha nem úgy társalognánk, mint két klubtag egy társasági összejövetelen? – kérdezte élesen Sherman. – Nekem egy információ van a birtokomban, és kész vagyok ezt eladni magának. Ezt kellene megtárgyalnunk.

– Értem – vonta fel a szemöldökét English. – Ez meglepetés. Tehát úgy döntött, hogy leveti az álarcát? Kíváncsi voltam, van-e bátorsága megzsarolni engem.

Sherman elmosolyodott.

– Számomra, Mr. English, maga csupán egy gazdag ember. A fontossága és a hírneve hidegen hagy. Magáé a pénz, enyém az információ. Eladhatom vagy magának, vagy Miss Clairnek. Szívesebben adnám el magának, mivel így jóval magasabb árat kérhetnék, de ha maga nem hajlandó üzletet kötni, akkor hozzá kell mennem.

– Nekem az a benyomásom, hogy vele maga máris üzleti kapcsolatban áll – mondta szelíden English. – A hölgy kétszáz dollárt fizetett magának minden héten, ugye?

Sherman szeme megrebbent, aztán elmosolyodott.

– Általában nem szoktam visszaélni ügyfeleim bizalmával, de mivel a hölgy nyilvánvalóan elmondta már magának, nem tartom károsnak, ha elárulom: volt egymással egy szerény megállapodásunk, de ez az új dolog

sokkal nagyobb üzlet lenne, és komoly készpénzt, nem heti néhány száz dollárt jelentene.

– Nem hiszem, hogy tudna fizetni.

– Lehetséges, hogy nem, de maga talán a segítségére lenne.

English leült, elővette a cigarettatárcáját, kiválasztott egy cigarettát, és rágyújtott.

– Mennyit akar az információjáért? – kérdezte, miközben a tűzbe pöckölte a gyufát.

– Gondolom, magától kérhetnék kétszázötvenezret, készpénzben – felelte Sherman. – Nem hiszem, hogy tőle többre számíthatnék ötvenezernél. De ha neki adnám el, nem tudnám szavatolni, hogy a sajtó ne fedezze föl, hogy a maga öccse profi zsaroló volt. A nagyobbik összegért tudnám szavatolni.

English keresztbe vetette a lábát. Teljesen nyugodtnak látszott. Arca kifejezéstelen volt, szemében semmi aggodalom.

– Hogyan keveredett Roy kapcsolatba magával? – kérdezte.

Sherman tétovázott, aztán vállat vonva válaszolt: – A maga öccse szívesen keresett egy kis könnyű pénzt. Az ügynöksége éppen megfelelt a célnak, hogy az ügyfeleim oda menjenek, és ott rendezzék velem a tartozásaikat, anélkül hogy ez bármelyik félnek kényelmetlen lenne. Jól megfizettem az öccsét. Tíz százalékot kapott minden összegből.

– Értem – szólt English. – És ő úgy találta, hogy tíz százalék nem elég. Megpróbált segíteni önmagán. Talán megtartott valamennyit a pénzből, ami magának járt volna. Azt tervezte, hogy megszökik a titkárnőjével, Mary Savitt-tel, és bizonyára szerette volna rátenni a kezét a

szökéshez szükséges összegre. Gondolom, maga rájött, hogy az öcsém becsapja, és elhatározta, hogy móresre tanítja. Tizenhetedikén éjjel felment az irodájába, főbe lőtte a fivéremet a saját pisztolyával, rányomta az ujjlenyomatait a pisztoly agyára, és mielőtt eljött, összeszedte a nyilvántartó kartonokat, amelyeket a maga ügyfeleinek a neve állt. Igazam van?

Sherman tovább mosolygott, de a tekintete már óvatos volt.

– Azt hiszem, valami efféle történt – mondta. – Természetesen nem várhatja el tőlem, hogy a bíróság előtt megesküdjem rá, de magunk közt szólva, mivelhogy jegyzőkönyvön kívül beszélgetünk, valami nagyon-nagyon hasonló dolog történt.

English mosolygott, és a mennyezet felé fújta a füstöt.

– Aztán maga elment a Keleti Negyvenötödik térre, ahol Mary Savitt lakása volt. Megfojtotta, és felakasztotta a fürdőszoba ajtajára a lányt. Azt hiszem, azért hallgattatta el, mert a lány tudott róla, mit művel Roy, és elmondhatta volna a rendőrségnek, hogy magának volt rá indítéka, hogy megölje.

– Meg kell, hogy mondjam, Mr. English: maga igen jól tájékozottnak látszik – mondta Sherman, egy kis csípősséggel a hangjában.

– Késő délután aztán – folytatta English – egy Hennessey nevű ember kereste fel a Riadó Ügynökséget, hogy megfizesse a tartozását. Ott a jelenlegi tulajdonossal találkozott, aki szóra bírta. Magának valahogyan sikerült kihallgatnia a beszélgetésüket, és meggyilkolta Hennesseyt: elgázolta a kocsijával. Hennessey a halála előtt említést tett egy May Mitchell nevű lányról, akit maga szintén zsarolt. Nem egészen egy órája maga rátalált a

lányra egy elhagyatott sikátorban, és megkéselte.

Hosszú szünet következett, Sherman ezalatt Englisht tanulmányozta. Mosolya most már megfagyott, s tekintete nyugtalan volt.

– Ez mind nagyon érdekes, Mr. English – szólalt meg végül –, de azt hiszem, visszatérhetnénk üzleti megállapodásunkra. Múlik az idő. Félóra múlva találkozóm van.

English mosolygott.

– Ugye, nem gondolja komolyan, hogy megzsarolhat? – kérdezte.

– De igen. Miért ne zsarolhatnám meg? – válaszolta Sherman, és keményebb lett a hangja. – Magának nem jelentene nehézséget negyedmilliót előkeríteni. Figyelemre méltó előnyei vannak, ha fizet. Maga mostanáig igen jó benyomást keltett ebben a városban. Nagyon szeretné, ha magáról neveznék el a kórházat. Igen sok jót tett a várossal. Kár lenne a jó hírét elrontania csak azért, mert véletlenül volt egy öccse, akinek nem sikerült a maga szintjén élnie. Szerintem rendkívül nagy ostobaság volna, ha nem kötne üzletet velem.

– Csakhogy nem nekem kell üzletet kötnöm magával – mondta szelíden English. – Maga az, akinek meg kell próbálnia üzletet kötni velem.

– Hogy érti ezt? – komorodott el Sherman.

– Azt hittem, világos. Az utóbbi néhány napban maga négy embert is megölt. A kezemben van az élete.

Sherman türelmetlenül legyintett.

– Ez nyilvánvaló túlzás. A sejtés és a bizonyítás közt igen nagy a különbség.

– Nem nekem kell bizonyítanom. Magának kell bebizonyítania, hogy nem ölte meg azokat az embereket.

– Attól tartok, csak az időt vesztegetjük – mondta élesen Sherman. – Óhajtja megvásárolni az információmat vagy menjek el a szeretőjéhez?

English nevetett.

– Az a téves elképzelésem volt, hogy ha megtalálom azt az embert, aki meggyilkolta a fivéremet, magam ülök törvényt fölötte. A tudatom mélyén felkészültem rá, hogy agyonlövöm. Tudom, hogy az öcsém gyenge, pipogya fráter volt, de úgy éreztem, nem hagyhatom megbosszulatlan a meggyilkolását. A mi családunknak van egy hagyománya. Magunk temetjük el a halottainkat. Ez azt jelenti, hogy jobban szeretjük a családi ügyeket a magunk módján elintézni, anélkül hogy idegeneket bevonnánk a dolgokba. Ezért határoztam el, hogy megkeresem Roy gyilkosát, és magam bánok el vele. – Előrehajolt, hogy a tűzbe pöccintse a hamut. – Nos, a gyilkost megtaláltam, de a körülmények megváltoztak. Arra is rájöttem, hogy az öcsém nemcsak piti csaló volt, hanem zsaroló is, és az én szememben, Mr. Sherman, a zsaroló mindenki másnál alacsonyabb rendű. Az, aki megsarcol pénztelen embereket, ahogy Roy tette, nem érdemel kíméletet. Ha maga nem ölte volna meg, akkor nekem kellett volna megtennem. Tulajdonképpen bizonyos mértékig hálás vagyok magának, Mr. Sherman, hogy megszabadított Roytól.

Sherman arca merev volt, sárga szeme csillogott.

– Ez mind nagyon érdekes, de nem válasz a kérdésemre. Fizet nekem, vagy menjek el a szeretőjéhez?

– Az biztos, hogy én nem fizetek – mondta English. – És nem fizet Miss Clair sem.

– Akkor tehát nem marad más lehetőségem, mint hogy máshova forduljak az információmmal – mondta Sherman.

– Nem fog máshova se fordulni az információjával –

válaszolta English. – Maga mostanáig olyan embereket zsarolt, akik nem tudták, hogyan üssenek vissza. Én tudom. Maga olyan, mint egy középsúlyú, aki meggondolatlanul egy nehézsúlyú ellen állt ki. A nehézsúlyúnak kell győznie.

– Azt még meglátjuk – mondta Sherman.

– Ez igaz, de úgy látszik, maga még mindig nem látja, mire vállalkozott, amikor engem próbált megzsarolni – mondta English, és kinyújtóztatta hosszú lábát. – Nekem rengeteg a pénzem és nagyon nagy a befolyásom. Nagyon sok hasznavehető barátom van. Ha zsarolóval van dolgom, habozás nélkül félre kell dobnom minden skrupulusomat. Már mondtam magának: a zsarolót nem tekintem embernek. Úgy bánok el vele, ahogy egy patkánnyal bánnék el, ha történetesen a szobámba vetődne. Irgalmatlanul és az eszközökben nem válogatva elpusztítom, és ezt fogom tenni magával is. Tudom, hogy négy embert ölt meg. Pillanatnyilag nincs olyan bizonyítékom maga ellen, amelynek alapján bíróság elé állíthatnám, de két-három nap múlva meglesz a bizonyíték. Rendkívül hatékony szervezettel rendelkezem. Vannak embereim, akik elő fogják keríteni néhány megzsarolt áldozatát. Mihelyt ezek előkerültek, sértetlenséget, valamint nagy pénzjutalmat szavatolok nekik, ha tanúskodnak maga ellen, és néhányan fognak is. Aztán tájékoztatni fogom a rendőrséget, és tudatom velük: jó néven venném, ha nem tanúsítanának irgalmat maga iránt. Bizonyos vagyok benne, hogy maga Morilli hadnagy fogja vezetni a kihallgatást, és ő lekvárrá passzírozza magát, ha felajánlom, hogy megfizetem az energiatöbbletet. Igen valószínű, hogy maga megtörik, és vallani fog. Ha netalán szívósabb lenne, mint amilyennek

látszik, akkor a következő lépés a szükséges bizonyítékok előállítása lesz, és maga nagyon meg fog lepődni, hogy ez milyen könnyen megy. Elismerem, hogy pénzbe fog kerülni, de hát pénzem van. Nem lesz nehéz találni valakit, aki egy bizonyos összeg ellenében hajlandó tanúskodni, és azonosítani fogja magát, hogy maga gázolta el a kocsijával Henesseyt. Másvalaki meg készséggel megesküszik majd, hogy látta, hogy maga gyilkolta meg May Mitchellt. Megint más elmondja, majd, hogy látta magát kijönni Mary Savitt lakásából aznap éjjel, amikor a lány meghalt. Tom Calhoun, a kapus azonosítja majd magát, mint az utolsó személyt, aki életben látta az öcsémet. S ha meglesznek a tanúk által szolgáltatott bizonyítékok, beszélek a bíróval, aki majd ítélkezik maga fölött. A város minden bíráját ismerem, és mindegyik boldogan tesz nekem szívességet. Elintézem, hogy beszéljek az esküdtekkel, mielőtt maga fölött ítélkeznek, és jutalmat ígérek nekik, ha olyan döntést hoznak, hogy maga bűnös. Ha egyszer letartóztatták, Mr. Sherman, biztosíthatom, hogy néhány hónapon belül halott lesz. Efelől ne legyen semmi kétsége.

– Csak nem hiszi, hogy meg tud ijeszteni? – mondta Sherman. – Mindig elvi kérdést csinálok belőle, hogy elfogadjak egy kihívást.

– Eljön az idő, amikor túl gyakran kell majd elfogadnia egy-egy kihívást – válaszolta English. – Elismerem, hogy ha átadom magát a rendőrségnek, lehetetlen lesz eltitkolni az újságok elől a piszkos hírt, hogy az öcsém zsaroló volt. Elismerem, hogy magammal tolok ki ebben a városban, amikor lefogatom magát, de inkább ez, mint hogy engedjek a zsarolásnak, vagy hagyjam, hogy Miss Clair engedjen a zsarolásnak. Nem fogok habozni, hogy üldözőbe vegyem

magát, és ha én egyszer üldözőbe veszem, nincs az a földi hatalom, amely megmentheti magát a villamosszéktől. – Hirtelen fölállt, és elkezdett fel-alá járkálni, kezét összekulcsolta a háta mögött, arca elgondolkodó volt. – Nem engedhetem meg, hogy folytassa a zsarolást. Szeretnék egy ajánlatot tenni magának. Pillanatnyilag nem felel meg nekem, hogy rendőrkézre juttassam. Hanem a hét végéig el kell tűnnie a városból. Nem térhet vissza. Föl kell hagynia a zsarolással. Ha nem tűnik el, és ha még egyszer megkísérli, hogy ebben a városban zsaroljon, akkor rendőrkézre juttatom. Ha azt hiszi, csak blöffölök, tessék, maradjon ebben a lakásban, és meglátja, mi történik magával. Ígérem, hogy még ha ez lesz is az utolsó dobásom, hat hónapon belül villamosszékbe juttatom. Ez minden, amit mondani akartam. Ha szombat éjszakáig nem ürül meg ez a lakás, magát vasárnap reggel letartóztatják. Még egyszer nem figyelmeztetem. Tűnjön el a városból szombat éjszakáig, vagy vállalja a következményeket. És ha azt gondolja, hogy a rendőrség elhiszi magának, hogy Miss Clair lőtte le az öcsémet, csak menjen, és mondja el nekik. Nem lesznek elragadtatva. Tudják, hogy a hölgy az én védelmem alatt áll, és nem lesz ínyükre, hogy nehézségeket okozzanak nekem. – Az ajtóhoz ment, kinyitotta, megállt, és így szólt: – Mivel nem óhajtom viszontlátni, nem azt mondom, hogy jó éjt, hanem azt, hogy isten önnel.

Sherman elsápadt, sárga szeme fojtott dühöt tükrözött.

– Egyetlen háborút sem nyertek meg, míg az utolsó csata el nem dőlt, Mr. English – mondta bizonytalan hangon.

English ránézett, és vágott egy utálkozó grimaszt.

– Ez volt az utolsó csata – mondta, szélesre tárta az

ajtót, és lassan elindult a saját lakása felé.

ÖTÖDIK FEJEZET

1.

Corrine English bevitte a kávéskannát a szalonba, és letette az asztalra. Leült, ásított, és végigsimított szőke haján.

Délelőtt tizenegy múlt húsz perccel, és a derűs napfény elbágyasztotta. Corrine délelőttönként sohasem volt jó formában, csak este hat után kelt életre, amikor az első koktélbél erőt merített.

Csészébe töltötte a kávét, aztán pillanatnyi tétovázás után fölállt, és a bárszekrényhez lépett a brandysüvegért.

Roy halála óta erősen rákapott az italra. A magányos ház, a Royjal és Mary Savitt-tel kapcsolatos emésztő töprengés, és a Nick English iránt érzett gyűlölet annyira kikészítette, hogy önkéntelenül a brandyhez fordult, ahogy önmagának megfogalmazta: „hogy szenvedéseit enyhítse”. Mindennap esti ivászattal kezdte, később már délután az üvegért nyúlt, most meg már kezdett a reggeli kávéjába is brandyt tenni.

Az asztalhoz hozta az üveget, és jókora adagot töltött belőle a kávéba, majd újra leült. Úgy érezte, rá se tud nézni a pirítósra, amelyet készített, és undorodó grimasszal tolta félre a tányért. Ivott még egy kis brandyt, aztán a villanykályhához vitte a csészét, és letelepedett a pamlagra.

Rózsaszínű selyemköpenyt viselt a fekete nappali

pizsama fölött, s amikor elhelyezkedett a díványpárnák között, eszébe jutott, hogy ez a szerelés volt rajta akkor is, amikor Nick English meghozta Roy halálhírét.

Tekintete megkeményedett, mikor Englishre gondolt. Úgy gyűlölte a sógorát, ahogyan nem is gondolta, hogy gyűlölni tud valakit. Őt hibáztatta Roy haláláért. Bosszúszomjas haraggal töltötte el a férfi fenyegetése, hogy átadja a sajtónak Roy leveleit. S ami még rosszabb: tudta, hogy ő nem tud ártani neki. Tudta, hogy ha megpróbálná összemérni vele az erejét, az olyan lenne, mintha légpuskával menne egy tank ellen.

Kiitta a kávéját, fölállt, elővett egy poharat a bárszekrényből, és félig töltötte brandyvel.

– Inkább leiszom magam, mint hogy itt üljek, és arra a csirkefogóra gondoljak – mondta fennhangon. – Semmi dolgom ebédig, és ha eljön az ebédidő, nem lesz kedvem majd ebédelni. Akkor hát miért ne, a fene enné meg?

Roy halála óta szokott rá, hogy magában beszélt. Járkált a magányos házban, és beszélt és beszélt. Néha Royhoz beszélt, mintha ott ülne a szalonban, és hallgatná. Néha Sam Crailhez, vagy Helen Crailhez beszélt, vagy a barátnőihez, félig azt képzelve, hogy csakugyan hallgatják, s monologizált, időnként kérdéseket téve fel és válaszolva magának, úgy, mintha Roy, vagy Sam, vagy Helen válaszolna neki.

Cigarettára gyújtott, kiitta a poharát, és újra megtöltötte.

– Csinálnunk kell valamit, Roy, azzal a csirkefogóval – mondta, miközben visszaballagott a pamlaghoz. – Nem úszhatja meg. Nem kellene más, csak egy jó ötlet. Adj egy jó ötletet, drágám, és én megvalósítom, ígérem, meg én. Bármit megteszek. Akár le is lövöm, ha azt mondod.

Éppen le akart ülni, amikor megcsendültek a bejárati ajtó csengőjének harangocskái.

– A fene vinné el! – mondta mérgesen. – Ez biztosan Hetty.

Kiment a szalonból az előszobába, és kinyitotta a bejárati ajtót.

Fiatalos férfi állt a küszöbön. Megemelte barna puhakalapját, s élőtűnt sűrű kese haja: akár a kifényesített ezüst a napfényben. Rámosolygott Corrine-ra, állkapcsa ritmikusan mozgott, ahogy a gumit rágta, borostyánkőszínű szeme cirógatóan siklott végig a molett kis alakon.

– Mrs. English?

Corrine gyorsan a hajához kapott. Tudta, hogy szörnyen néz ki – még eszébe sem jutott kikészíteni magát és azt is tudta, hogy a rózsaszínű köpeny piszkos.

– Igen, de… ilyenkor nem fogadok vendéget. Maga kicsoda?

– Roger Sherman vagyok, Mrs. English. Bocsásson meg, amiért ilyen korán állítok be, de nagyon szerettem volna beszélni önnel. Roy régi barátja vagyok.

– Ó! – lépett hátra Corrine. – Talán mégis jobb lesz, ha bejön. Szörnyű rendetlenség van a lakásban. A takarítónőm még nem jött meg. Épp most reggeliztem.

Sherman belépett az előszobába, és becsukta az ajtót.

– Kérem, ne zavartassa magát – mondta, és bűvölő mosolyt vetett rá. – Föl kellett volna hívnom előbb. Remélem, megbocsátja, hogy nem hívtam fel.

Corrine lázas izgalomba jött. Roy soha nem említette neki Roger Shermant, de nyilvánvaló volt, hogy ez a férfi jómódú. Megpillantott az ajtó előtt egy nagy, fényes Cadillacet, s a férfi ruházata és modora is imponált neki.

– Fáradjon a szalonba, kérem. Egy pillanat, és jövök – mondta, és gyorsan bevonult a hálószobájába, becsapva maga után az ajtót.

Sherman bement a szalonba, és kicsit fintorogva nézett körül. Meglátta a brandysüveget meg a poharat, és bólintott. A villanykályhához ment, megállt előtte, kezét zsebre vágta, állkapcsa lassan rugózott. Több mint negyedóra hosszat maradt így, üres arckifejezése leplezte türelmetlenségét.

Corrine bejött, még mindig izgatott volt. Ki volt készítve, és átöltözött egy lila köntösbe, amelyet ünnepi alkalmakra tartogatott. Eltekintve a sötét táskától a szeme alatt, meg attól, hogy egy árnyalatnyival kövérebb volt a kelleténél, rendkívül vonzó jelenség volt.

– Ne haragudjon, hogy megvárakoztattam – csukta be az ajtót. – De egy kicsit elfogadhatóbbá kellett tennem magam.

– Elbűvölően néz ki – mosolygott rá Sherman. – Tehát, maga Roy felesége. Gyakran beszélt magáról, elmondta, hogy maga milyen csinos, és most, hogy magam is látom, igazat kell adnom neki.

Corinne-nak úgy tűnt, hogy réges-régen nem bókoltak neki, és egy pillanatba el is felejtette, hogy Roy elárulta őt; elmúlt boldogságuk emléke könnyeket csalt a szemébe.

– Roy soha nem említette magát – tapogatta meg zsebkendőjével a szemét. – Azt mondja, a barátja volt?

– Régi barátok voltunk. Megdöbbentem, amikor meghallottam, milyen szomorú véget ért. Már hamarabb is eljöttem volna magához, de nem voltam a városban. El se mondhatom, hogy mennyire sajnálom.

– Kérem, ne beszéljünk erről – mondta Gorrine, és leült. – Nem hiszem, hogy valaha is kiheverem ezt a

szégyent.

– Nem szabad ilyet mondania – mondta nyájasan Sherman. – Elvégre nem Roy hibája volt. Gondolom, tudja, hogy a bátyja van az egész mögött?

Corrine megmerevedett.

– A bátyja? Honnan tudja?

Sherman tekintete a brandysüvegre esett.

– Nagy modortalanság lenne tőlem, ha megkérdezném, kaphatnék-e inni? Szeretek ilyenkor délelőtt inni egyet, de maga talán nem veszi jó néven?…

– Ó, dehogynem – mondta Corrine. – Kérem, töltsön magának. Cseppet sem zavar.

Sherman a bárszekrényhez ment egy brandyspohárért. Teleöntötte, s mintha csak akkor vette volna észre Corrine üres poharát.

– Tölthetek magának is, Mrs. English?

Corrine habozott. Nem akarta, hogy ez a jóképű fiatalember azt higgye, szokása délelőttönként brandyt inni, de nagyon kívánta az italt.

– Hát talán egy keveset. Nem érzem nagyon jól magam ma délelőtt.

– Sajnálattal hallom – válaszolta Sherman, bőségesen töltött a brandyből az asszony poharába, és odaadta neki.

– Remélem, nem utoljára találkozunk – folytatta, és megemelte poharát a nő felé.

Corrine kiitta a brandy felét, Sherman alig szürcsölt bele a magáéba.

– Nick Englishről beszélt! – mondta Corrine. – Honnan tudja, hogy ő van Roy halála mögött?

– Roy mondta nekem – ült le Corrine mellé Sherman. Keze súrolta az asszony selyembe burkolt combját. – Bocsánat. Úgy látszik, ügyetlen vagyok ma.

– Mit mondott magának? – kérdezte Corrine, alig véve észre, hogy a férfi hozzáért.

– Beszélt nekem a pénzről – mondta Sherman. – Maga természetesen tud róla, ugye?

– Miféle pénzről?

– Hát a húszezer dollárról, amit Roy magának szánt – válaszolta Sherman, és fölvonta a szemöldökét. – Az ügyvédje nyilván odaadta már magának, nem?

Corrine nagy kék szeme tágra nyílt.

– Húszezer dollár? – ismételte meg. – Semmit nem tudok róla.

– De nyilván maradt magára valami? Bocsásson meg, hogy kíváncsiskodónak látszom, de végül is én voltam Roy legjobb barátja, és úgy érzem, tudnom kell, megfelelően el van-e látva a felesége.

– Ó, köszönöm – mondta Corrine, és csaknem könnyekben olvadt szét. – Maga nem is tudja, milyen magányos voltam. Sam Crail természetesen kedves volt, de neki nagyon sok-a dolga. Meg aztán nem is a barátunk tulajdonképpen. Ő csak Roy ügyvédje volt.

– Nick Englishnek is ő az ügyvédje – mondta Sherman.

Corrine megmerevedett.

– Igazán? Ezt nem is tudtam. De ez nem baj, ugye? Ugye, ő nem mondana el semmit annak az embernek?

– English fizeti őt – mondta Sherman. – Ez nem titok. Pontosan azt teszi, amit English mond neki.

– Ó – vörösödött el Corrine arca. – Mit csináljak? Ha ezt tudom, be se engedem a házba.

– Megkérdezhetem, mennyije van a megélhetésre? – Sherman előrehajolj és érdeklődve nézte az asszonyt.

– Roy évjáradékot hagyott rám. Kétszáz dollárt kapok hetenkint.

– És a húszezerről semmit se szóltak?

– Nem, erről most hallok először. Hol van az a húszezer?

– Gondolom, tud Mary Savittről?

Corrine elfordította a fejét.

– Igen, tudok. Hogy is tehetett Roy ilyesmit…

– Vannak férfiak, akiket gátlástalan nők elsodornak – csóválta a fejét Sherman. – És az a nő gátlástalan volt, Mrs. English. Nem tartott volna sokáig. Roy nagyon hamar rájött volna, mekkorát tévedett.

Corrine a férfi kezére tette a kezét.

– Köszönöm, hogy ezt mondja. Ugyanezt mondom én is magamnak. Roy nem tudott volna lelépni és itt hagyni. Tudom, hogy visszajött volna.

– Nem feledkezett meg magáról. Gondoskodott is magáról. Ő maga mesélte. Létrehozott egy üzletet, amely nettó húszezret hozott neki. Az volt a szándéka, hogy magának adja, ha ő elmegy Mary Savitt-tel.

– Roy húszezret keresett?! – ámuldozott Corrine. – Hát ezt el se tudom hinni. Roy soha nem keresett sokat.

– Őszintén szólva inkább afféle praktika volt – mondta Sherman. – Tulajdonképpen Nick English intézte az üzletet, s Roy egy más ügyben kereste föl véletlenül az ügyfelet, aki összetévesztette Royt Nickkel. Roy nem világosította fel, és leemelte a pénzt. Nick English olyan dühös lett, hogy a rendőrséghez fordult. A rendőrök már úton voltak, amikor Roy pánikba esett, és főbe lőtte magát.

– Ó! – Corrine hátradőlt, és behunyta a szemét. – Úgy érti, hogy az az ember képes lett volna lecsukatni a saját testvérét?

– Attól tartok. Roy betette a pénzt a széfjébe, és

odaadta a kulcsot Sam Crailnek. Neki kellett volna átadnia magának a pénzt. Mivel maga nem kapta meg, teljesen nyilvánvalónak látszik, hogy English utasította Crailt, hogy a pénzt neki adja át.

Corrine egyenes derékkal ült, szemében düh sugárzott.

– Úgy érti, hogy ellopta tőlem a pénzt?

Sherman megvonta a vállát.

– Nagyon úgy néz ki, de se magának, se nekem nincs bizonyítékunk rá, hogy az a pénz egyáltalában létezik.

Corrine nagyot kortyolt a poharából. A brandy, amelyet már Sherman érkezése előtt megivott, hatni kezdett, kicsit szédült, és nagyon vakmerőnek érezte magát.

– Hát ezt nem fogja megúszni! Elintézem a nyomorultat! – Talpra ugrott. – Ezért még meg fog szenvedni!

– Meg tudom érteni az érzéseit – mondta Sherman, és összeszűkült szemmel figyelte az asszonyt. – De hogyan akarja elintézni? Rendkívül nagyhatalmú és befolyásos személyiség.

– Majd csak kitalálom a módját – mondta Corrine, kissé bizonytalanul keresztülment a szobán, és újratöltötte a poharát. Közben a szőnyegre is csöppentett a brandyből.

– Talán tudnék segíteni magának – állt föl Sherman.

Az asszony megfordult, a bárszekrénynek dőlt, és rábámult.

– Segíteni? – kérdezte. – Hogyan?

– Az nem valószínű, hogy a pénzt ki lehet szedni Englishből, de ha maga azt akarja, hogy megszenvedjen…

– Azt akarom! Maga tudja, hogyan érhetném el?

– Igen, de magán múlik, hogy sikerül-e vagy nem. Ismeri Julie Clairt?

– Nem ismerem – mondta Corrine – de tudok róla. Ő a szeretője, ugye?

– És English bele van bolondulva. Véletlenül tudom, hogy a lánynak viszonya van English igazgatójával, egy Harry Vince nevű fickóval.

Corrine mozdulatlanul állt, nézte Shermant, szeme fénylett.

– Biztos ebben? – kérdezte. – Egészen biztos?

– Igen. Valahányszor Englishnek üzleti megbeszélése van, a lány Vince lakására megy. Láttam már odamenni.

– Ez az, amire vártam! – mondta Corrine, és bizonytalan léptekkel visszament a pamlaghoz. – Ó! Most aztán meg fog szenvedni, gondom lesz rá. Bárcsak együtt találná őket! Bárcsak el tudnám intézni!

– El lehet intézni – mondta Sherman. – English ma este Beaumont szenátorral vacsorázik a *Silver Tower*-ban. A nő a szeretőjéhez készül. Maga miért ne mehetne és mondhatná el ezt Englishnek?

– Velem jönne? – kérdezte Corrine, kegyetlen mosollyal az arcán.

Sherman a fejét rázta.

– Az lehetetlen. Ma este megbeszélésem van, de foglalok magának asztalt a *Tower*-ban. English fél kilenc körül fog megjelenni. Ha maga kilencre megy oda, éppen jókor lesz.

– Ott leszek – szorította ökölbe a kezét Corrine. – Olyan jelenetet csinálok, hogy se ő, se a flancos barátai nem felejtik el egyhamar. Ha meggondolom, hogy még ő merészelt azzal fenyegetőzni, hogy elküldi Roy leveleit a sajtónak, s közben a saját szeretője egy másik férfival szűri össze a levet! Ez az, amiért imádkoztam.

Sherman mosolygott.

– Gondoltam, hogy hasznát veszi ennek az információnak.

Az asszony hirtelen kíváncsian nézett rá.

– Miért mondta el nekem? Magának is van valami elszámolnivalója vele?

– Ha lenne, magam végezném el a piszkos munkát – mondta lágyan Sherman. – Csak azért vagyok mérhetetlenül dühös rá, amiért így bánt magával. Úgy éreztem, fegyvert kell adnom a maga kezébe. Hát a kezébe adtam.

Corrine rámosolygott.

– Hálás vagyok érte – keresztbe vetette a lábát, kissé lehullatva róla a pongyolát, hadd lássa a férfi a térdét – El se mondhatom, mennyire hálás.

– Csak egyetlen dolog van, amire meg szeretném kérni – mondta Sherman, szemét az asszony térdén legeltetve. – Ha elmondta neki, fölhívna utána?

– Hát persze.

Sherman névjegyet vett elő.

– Kilenc után megtalál ezen a számon. Telefonálna rögtön azután, hogy beszélt vele? Tudni szeretném, mit fog csinálni English. Fontos. Számíthatok magára?

– Hát persze – ismételte meg az asszony, és elvette a névjegyet. – Kilenc után nyomban felhívom.

– Köszönöm. – Sherman körülnézett a kalapja után, és Corrine hirtelen nem bírta elviselni a gondolatot, hogy a férfi elmegy. Amióta Royt megismerte, még nem volt férfi, aki ennyire vonzotta volna. – Nos, sietek is el – folytatta Sherman. – Eljöhetek máskor is magához?

– Muszáj elmennie? – tapogatta meg szőke fürtjeit Corrine. – Nem inna még egyet?

Sherman a fejét rázta.

– Nem, köszönöm.

– Szeretném, ha máskor is eljönne. El se tudja képzelni, milyen magányos lettem. Roy meg én mindig

együtt voltunk, amikor ő nem dolgozott. Borzasztóan hiányzik.

A borostyánkőszínű szem tűnődve nézte Corrine arcát.

– Talán elmehetnénk néha egy moziba – mondta a férfi. – Volna kedve hozzá?

– Hát persze. Napok óta nem voltam moziban. Roy halála előtt hetenként háromszor-négyszer is voltam.

– Akkor hamarosan elmegyünk – válaszolta Sherman, és az ajtóhoz lépett.

Corrine kikísérte az előszobába. A férfi hirtelen megfordult, és ránézett.

– Nem hittem volna, hogy egy ilyen csinos nő, mint maga, magányos lehet.

Corrine kicsit megriadt. Megzavarta a fény a férfi szemében.

– Túlságosan csak Roy társaságára hagyatkoztam – mondta. – Tudja, hogy van az. Most mintha egyáltalán nem lennének barátaim.

– Maga túlságosan csinos ahhoz, hogy sokáig egyedül maradjon – mondta lágyan Sherman, és közelebb lépett hozzá. – Végül is talán nem is kell annyira elsietnem.

Corrine gyorsan hátralépett. Most már megrettent a férfitól. A borostyánkőszínű szemek kifejezéstelenek voltak, de volt valami ijesztő az ürességükben.

– Nem szükséges… nem kell aggódnia miattam – mondta gyorsan. – Igazán teljesen jól vagyok.

– Csakugyan? – A férfi Corrine karjára tette a kezét. – De magányos, nem?

Ez több volt, mint amire Corrine számított. Valami ártatlan kis flörtre készült, és a férfi társaságára, de a légkör olyan hirtelen megváltozott, hogy most már csak egyet akart: menjen el a férfi.

– Hát… sokan magányosak – kezdte, aztán abbahagyta, mert a férfi elmosolyodott. Mosolyától hideg futott végig Corrine hátán. – Nagyon… nagyon kedves magától, hogy törődik velem, de…

– Ez nem kedvesség – mondta Sherman lágyan –, hanem vonzódás. Miért vesztegetjük az időt? Előbb vagy utóbb úgyis meg kell történnie. Miért ne történjék meg most?

– Nem tudom, mire gondol… – Corrine megpróbálta kiszabadítani magát, de a férfi még erősebben szorította.

– Nem tudja? Hová vezet ez az ajtó? – bökött Sherman a fejével a szalonnal szemközti ajtó felé.

– Az a hálószobám. Nem engedne el? Ez… ez fáj.

A férfi előrehajolt, megfordította a kilincset, és kinyitotta az ajtót. – Gyerünk – mondta, és előrelökte a nőt. – Van gyógyír a magányosságra, tudja jól.

– Ne, kérem! – kiáltotta Corrine, és eltolta magától a férfit. – Nem szabad. Nem illik.

– Nem illik? Érdekli magát, hogy mi illik és mi nem? Mert engem csöppet sem – válaszolta Sherman, és betuszkolta Corrine-t a hálószobába.

– Ide nem jöhet be! – kiáltotta hevesen az asszony. – Hogy merészel! Azonnal menjen el!

A férfi keresztülkényszerítette a szobán. Corrine érezte, hogy az ágy széle a térdhajlata mögé kerül, és hirtelen leült, még mindig igyekezve kiszabadítani a csuklóját Sherman szorításából.

– Ne légy csacsi – mondta a férfi, fél térdével az ágyon, arcával Corrine arca mellett. Merev borostyánkőszínű szeme most már megrémítette Corrine-t.

– Nem szabad! – kiáltotta Corrine kétségbeesetten. – Könyörgöm, engedjen el!

– Ó, maradj csendben! – mondta hirtelen durva hangon a férfi, és magához rántotta, olyan szorosan, hogy Corrine felkiáltott. Az volt az érzése, hogy egy vadállat karmai közé került.

2.

Lois Marshall éppen befejezte egy csomó távirat lediktálását a gyorsírójának, amikor Ed Leon belökte az irodaajtót és belépett.

Megemelte a kalapját.

– Mr. English bent van?

– Igen, várja magukat – mondta Lois. – Leülne egy pillanatra? Mr. Crail még nincs itt: Leon egy fotelba huppant, és előszedett egy csomag Camelt.

Néhány percig nézte a munkálkodó Loist, aztán mikor a gyorsíró elment, megszólalt: – Nem fél, hogy gyomorfekélyt kap? Ahogy maga dolgozik, abból csak gyomorfekély lehet.

Lois nevetett.

– Eddig még nem kaptam – mondta könnyedén. – A munkát nekem találták ki.

– Aha. Hallottam már embereket így beszélni, és hol vannak ma már? – mondta szomorkásán Leon. – Én is agyondolgoztam magam. Az ilyesmi viszi sírba az embert. Nézze csak meg, hány óra. Ki kezd reggel fél tízkor dolgozni Englishen kívül?

Nyílt az ajtó, Crail lépett be. Frissen borotvált arca elgondolkodó volt, mikor Loisnak bólintott, és kövér kezével Leon felé intett.

– Úgy nézel ki, mint aki nagyon jót reggelizett –

irigykedett Leon. – Vagy csak színházi kellék az a domborulat ott a mellényed alatt?

Crail megveregette a pocakját, és elégedetten elmosolyodott.

– Üzleti kellék – válaszolta. – Ha olyan alakom lenne, mint neked, már nem lehetnék a szakmában. Manapság senki nem bízik az ilyen egyszálbél emberekben. – Loisra nézett. – Fogadna Mr. English?

– Azt hiszem – vette fel a telefonkagylót Lois. – Mr. Leon és Mr. Crail megjött, Mr. English – mondta, aztán feléjük bólintott. – Fáradjanak be.

Leon kikászálódott a fotelból, és Crail után ment English irodájába.

English az íróasztalánál ült. Harry Vince az ajtó felé tartott, egy csomó irattal a kezében. Biccentett Crailnek, éles pillantást vetett Leonra, és kiment.

– Ki ez a fickó? – ült le egy székre Leon.

– Nem ismered Harryt? – kérdezte English. – Ő az igazgatóm, méghozzá istentelenül jól végzi a dolgát.

– Mizujs, Nick? – ült le Crail is. – Nem maradhatok sokáig. Fél tizenegyre a bíróságon kell lennem.

English szivarért nyúlt, Crailhez tolta a dobozt, s fölvont szemöldökkel Leonra nézett. Az a fejét rázta.

– Megtaláltam a pasast, aki megölte Royt – mondta halkan English.

– Megtaláltad? – egyenesedett ki Crail. – Hű, a mindenségit! Ez aztán a gyors munka!

English Leon felé bólintott.

– Lehet, hogy nem látszik rajta, de ő is gyorsan dolgozik.

– Sherman? – kérdezte Leon.

– Igen.

English elmesélte Shermannel folytatott előző esti beszélgetését.

– Négy gyilkosság? – kérdezte tágra nyílt szemmel Crail. – Beismerte őket?

– Nem tagadta őket – válaszolta English.

– A szentségit! Szeretném látni az ügyész arcát, amikor majd elmondod neki – dörzsölte össze a tenyerét Crail. – Ő még nem is gondolt rá, hogy mind a négy esetben ugyanaz a gyilkos.

– Nem mondom el az ügyésznek – mondta English, egy kis szünetet tartott, rágyújtott a szivarjára, aztán eloltotta a gyufát, és folytatta: – Az ő dolga megtalálni a gyilkost. Semmi kedvem világgá kürtölni, hogy a fivérem zsaroló volt. Ha beszélek az ügyésszel, elkerülhetetlenül kiderül. Szombatig időt adtam Shermannek, hogy tűnjön el a városból.

Crail gyorsan Leonra nézett, aki teljesen közönyös arccal nézett vissza rá.

– Ilyet nem tehetsz, Nick – mondta élesen Crail. – Ez bűnrészessé tesz. A fene enné meg, még engem is bűnrészessé tesz.

– Ez az egyik hátulütője annak, ha valaki nekem dolgozik – mosolygott English. – Igazad van, Sam. De senki más nem tudja, hogy tudod, csak Ed meg én.

– Gondolod, hogy Sherman elmegy? – szólt közbe Leon.

– Bolond lenne, ha nem menne. Minden kártya az én kezemben van. Nem olyan benyomást tett rám, mint aki bolond. De szeretném, ha ügyelnél rá, Ed. Maradj a sarkában; egy pillanatra se veszítsd szem elől. Ha szükséges, keríts valakit segítségnek, de azt akarom, hogy éjjel-nappal szem előtt legyen, amíg szombaton el nem hagyja a várost.

Leon bólintott.

– Gondom lesz rá.

– Csak nem akarod azt mondani: engeded, hogy megússzon négy gyilkosságot? – kérdezte elszörnyedve Crail.

– Máris megúszta őket – válaszolta English, és a hamutartóba ütögette a hamut. – Nincs semmi olyan bizonyítékom, amely megállná a helyét a bíróság előtt. Ha átejt, gyártok bizonyítékokat, de addig nem.

– Hogy érted azt, hogy gyártasz bizonyítékokat? – húzódott fel Crail szemöldöke.

– Majd elmagyarázom, ha és amikor kell – felelte English. – Ha az a fickó átejt, villamosszékbe kerül, és te meg én ültetjük be a székbe.

– Lesz miről ábrándoznod – vigyorgott Crailre Leon. – Milyennek találtad Shermant? – fordult ismét Englishez.

– Szerintem az az ember őrült – mondta English józanul. – Komolyan. És veszedelmes, akár a csörgőkígyó. Elképzelhető, hogy megpróbálkozik valami gyors húzással. Még azt is elintézheti, hogy én legyek az ötödik áldozata. Írásba foglaltam az egész beszélgetésünket, itt van. – Egy borítékot csúsztatott keresztül az asztalon. – Az a kívánságom, hogy te vigyázz rá, Sam. Ha történnék velem valami, add oda Morillinak.

Crail rémültnek látszott.

– Ugye, nem beszélsz komolyan?

– Sherman négy embert ölt meg egyetlen hét alatt. Megfenyegettem, hogy a villamosszékbe juttatom, ha szombat éjszakáig nem hagyja el a várost. Ha elhagyja, egy virágzó zsarolási üzletet ad fel. Nem tudom elképzelni, hogy harc nélkül föladja. Nagyon komolyan beszélek, Sam. Szóltam Chuck-nak, hogy hordjon magánál fegyvert, és

egy pillanatra se hagyjon őrizetlenül.

– Van valami hír a sebhelyes emberről? – kérdezte Leon.

– Nem. Azt hiszem, meglépett. Beszéltem Morillival. Elmondtam neki, hogy May Mitchell valamikor nálam dolgozott. Ez ürügyet adott rá, hogy érdeklődjem a meggyilkolása felől. A taxisofőröd nem várta meg, hogy kihallgassák. Morilli semmit nem tud róla. Csak azt tudja, hogy a lányt megkékselték, egy rendőrt agyonlőttek és egy kövér embert holtan találtak az utcán. Megpróbál kilyukadni valahova, de nem nagyon jutott még semmire se. Két ember gyenge személyleírást adott rólad. Azt állítják, hogy megpróbáltak visszatartani, amíg a rendőrség megérkezik, de te megléptél. Morilli szerint te vagy a felelős a három halottért.

Leon sóhajtott egyet.

– Így van ez, ha az ember neked dolgozik, Nick – mondta bánatosan. – Nos, addig kibírom, amíg Morilli fel nem ismer. Ha felismer, akkor gyorsan beszélned kell vele.

– Nem fog felismerni – mondta hirtelen kisfiús mosollyal English. – Az a két ember azt mondta, hogy jóképű vagy. Morilli nem tud csodákat tenni.

– Hát tehetek én róla, ha az ábrázatom megijeszti az embereket? – vágott egy grimaszt Leon. – Nekem se tetszik.

Crail türelmetlenül mordult egyet.

– Mennem kell, Nick – szólt, és az óráját nézte. – Van még valami mondanivalód a számomra?

– Ezt a telhetetlen alakot! – jegyezte meg Leon. – Négy gyilkosság nem elég neked egy délelőttre?

– Más nincs – mondta English. – De légy készen rá, Sam, hogy bármelyik pillanatban akcióba kell lépned. Ha Sherman valami trükkel próbálkozik, villamosszékbe

juttatom.

Crail fölállt, a fejét rázta.

– Majd meglátjuk, ha megérjük – mondta. – Jut eszembe: mi van a bizottság ülésével?

English elmosolyodott: – Elhalasztattam.

– Rosszul tetted, Nick – mondta komolyan Crail. – Veszélyes dolog a bizottságot piszkálni. Rees rühell téged; és ne feledd: különösen jó haverságban van az ügyésszel és a rendőrfőnökkel.

– Halálra rémítesz – mosolygott megvetően English. – Viszlát, Sam.

Crail megvonta a vállát, Leon felé biccentett, és kiment.

– Ki az a Rees? – kérdezte Leon szórakozottan, és újabb cigarettára gyújtott.

– Ő a Várostervezési Bizottság elnöke. Azonkívül bíró is.

– Be tud fűteni neked?

– Amíg nem lépek ki a sorból, nem tehet semmit, én meg marhára vigyázok, hogy ne lépjek ki a sorból.

– Máris azt teszed – mutatott rá Leon. – Négy gyilkosságot fedezel. Nem kaphat el ezért Rees?

– Elkaphatna, ha tudna róla. De nem tud. – English elnyomta a szivarját, és az órájára nézett. – Nos, dolgoznom kell. Ugye, a nyomában leszel Shermannek? Mostantól szombatig ne téveszd őt szem elől, arra kérlek. Nagyon fontos. Ne hagyd, hogy olajra lépjen előled.

– Gondom lesz rá – mondta Leon. – Tudom már, mit akartam még mondani. Nyomon követtem azt a mikrofondrótot Roy irodájában. Egy ugyanazon az emeleten lévő irodába vezet, egy sziluettművészhez. Ez egy nő, Gloria Windsor a neve.

– Gondolod, hogy ő is tagja a bandának? – kérdezte különösebb érdeklődés nélkül English.

– Feltétlenül. Az a gyanúm, hogy rá volt állítva Royra. Nyilván hallotta, hogy Roy meg a Savitt lány azt tervezik, hogy lelécelnek. Azok nyilván az irodában kovácsolták a terveiket, és nem tudták, hogy a mikrofon a kéményben minden szavukat felveszi. Mérget vehetsz rá: így tudta meg Sherman, hogy Roy becsapja.

– Hát most már vége – vonta meg a vállát English. – Nekem elég, hogy megszabadulunk Shermantől. Ha ő elment, a többiek olyanok lesznek, mint egy test fej nélkül.

Leon fölállt.

– Reméljük. Szemmel tartom Shermant. Ha úgy fest a dolog, hogy kezd valamit, felhívlak.

– Kösz, Ed. Viszontlátásra.

Miután Leon elment, English belemerült a papírmunkába. Rutinosan, gyorsan és módszeresen dolgozott, minden figyelmét az éppen előtte lévő ügyre összpontosította. Ebédidő előtt néhány perccel Lois kemény munkában találta. Bejött, és újabb csomó papírt helyezett a „Be” feliratú kosárba. English fölpillantott, és a lányra mosolygott.

– Nem felejtett el ma estére asztalt foglalni a *Silver Tower*-ba? – kérdezte, letéve a töltőtollát.

– Nem. Fél kilencre.

– Tudhattam volna, hogy nem felejti el. Nem hiszem, hogy valaha is elfelejtett volna megcsinálni valamit a cégnél azóta, hogy összeakadtunk. Szép teljesítmény.

– Ezért kapom a fizetésem – vetette oda Lois.

– Az igaz – ráncolta a homlokát English –, de lefogadom, hogy nem sok titkárnő szolgálta meg úgy a fizetését, mint maga. Lássuk csak, öt éve dolgozik nálam, ugye?

Lois elmosolyodott.

– Igen. Szombat este lesz pontosan öt éve.

– Csakugyan? Szombat este? Hogyhogy így emlékszik rá?

– Jól megjegyzem a dátumokat. Egy órakor Howe Bernsteinnel ebédel, Mr. English.

– Mintha elfeledkezhetnék róla – mondta English, és felnyögött. – Szombaton? – folytatta. – A kutyafáját, megünnepelhetnénk! Nagyon jól kijöttünk ez alatt az öt év alatt, igaz, Lois?

A lány bólintott.

– Ha visszagondolok arra a kis irodára, ahol elkezdtük – folytatta English, és a fejét csóválta. – Meg arra az írógépre! Maga egész nap a billentyűket verte, én meg a flasztert koptattam, dohányt hajkurásztam. Hála az égnek, hogy elmúlt, és végleg. Fogadok, hogy örül a szép külső irodának meg a villanyírógépnek, vagy nem?

– Azt hiszem – felelte Lois.

A férfi gyorsan fölnézett.

– Ez nem hangzik valami lelkesen. Mondok magának valamit, elviszem vacsorázni szombaton. Megünnepeljük a cég ötödik születésnapját. Mit szól hozzá?

Lois enyhén elpirult. Habozott, aztán gyorsan így szólt: – Nem hiszem, hogy meg tudom oldani szombat este, Mr. English. Randevúm van.

English tanulmányozta a lányt, és észrevette, hogy még jobban elpirul.

– Kár. De akkor is elmegyünk a *Silver Tower-ba,* és végigesszük a város legjobb vacsoráját. Ez parancs.

– A randevút nem mondhatom le – mondta nyugodtan Lois. – De azért köszönöm, Mr. English.

English nem úgy festett, mint aki beletörődik, de aztán elnevette magát, és megvonta a vállát.

– Oké, Lois, ha nem tudja elhalasztani a fiúját, hát nem. Talán majd elmegyünk egy másik este. Meglátom, hogyan alakul.

– Szó sincs semmiféle fiúról! – kiáltotta Lois olyan hevesen, hogy English meglepődött. – Csak egyszerűen nem érek rá szombat este. – Azzal kiment az irodából, és elég keményen rántotta be maga mögött az ajtót.

English zavartan meredt a mappájára.

– Na fene – mondta magában. – És Julie még azt mondja, hogy ez a lány szerelmes belém. Ugyan, hogy képzeli? Hiszen még egy vacsorameghívást se fogad el. Ezt nevezi Julie szerelemnek?

Körülbelül tíz perc múlva letette a tollát, és a fogashoz ment, ahol a kalapja és kabátja lógott. Éppen a kabátját ráncigálta magára, amikor kopogtak az ajtaján, és Julie lépett be.

– Jé, helló, Julie! – szólt, és lesimította a kabátját. – Hát téged mi szél hozott ide?

Julie lábujjhegyre állt, és gyorsan megcsókolta.

– Egy kis pénz kellene – mondta. – Joyce Gibbonsszal ebédelek, és elfelejtettem magammal hozni a pénztárcámat.

– Bárcsak veletek tarthatnék – sajnálkozott English, és elővette a tárcáját. – Elég egy ötvenes?

– Bőven, kedvesem. Csak salátát fogunk enni. Te kivel ebédelsz?

– Bernsteinnel – vágott egy grimaszt English. – Azt akarja, hogy léptessem fel a punkénekesnőjét az „Arany Almá”-ban. Semmi kedvem hozzá, de szeretném megkapni Tescát, és ő Bernsteinnél van szerződésben. Fantasztikus lába van annak a lánynak.

– Ha te elhatároztad, hogy megkapod, akkor megkapod

– mondta Julie, és a retiküljébe dugta az ötvendollárost. – Elvihetsz kocsival, ha akarsz.

– Hol ebédeltek? – kérdezte English, és a kalapjáért nyúlt.

– A Waldorfban.

– Rendben: utamba esik. Akkor rajta. Mehetünk.

Kimentek a külső irodába. Harry Vince lépett be ugyanabban a pillanatban. Gyors, zavart pillantást vetett Julie-re, azután félreállt.

– Helló, Harry – szólt jókedvűen Julie. – Jó, hogy látom, kérni szeretnék magától valamit.

– Éspedig, Julie? – mondta mereven Harry.

Lois hirtelen felnézett. Az ablak mellett ült az íróasztalnál. Julie és Harry észre sem vette.

– Két jegyet szeretnék a ma esti *show*-ra – mondta Julie. – Tudna adni?

– Hát persze – mondta Harry sápadtan.

– Hé! – vigyorgott English. – Ne tégy tönkre, Julie. Nem adhatok ingyen minden jegyet.

– Joyce-nak kellenek. Megígértem neki.

– Tele van pénzzel. Mi a fenének nem veszi meg a jegyeket?

– Ugyan, ne légy zsugori – karolt belé Julie. – Tudod, hogy az emberek elvárják tőlem, hogy jegyet kapjanak a *show*-idra.

– Nézz utána, Harry – mondta English. – Julie kívánsága parancs.

– Meglesz, Mr. English – mondta rekedten Harry.

– Csak nem azzal az aszott vén szenátorral vacsorázol ma este? – kérdezte Julie, miközben átmentek az irodán English-sel. – Hánykor is találkozol vele?

– Fél kilenckor – mondta English. – Ma este nem

megyek fel hozzád, Julie. Hosszú megbeszélésnek ígérkezik.

Kiment a lány után a folyosóra.

Harry mozdulatlanul állt és nézett utánuk. Volt a tekintetében valami, ami megdöbbentette Loist. Figyelte a fiút, és amikor az hirtelen kiment az irodából, valami baljós előérzet borzongatta meg.

3.

Chuck Eagan a járdához kanyarodott a Cadillackel, és a *Silver Tower* díszes bejárata előtt fékezett le.

English előrehajolt.

– Oké, Chuck, elviheted a kocsit, és megvacsorázhatsz. Fél tizenegy körül szeretném, ha értem jönnél.

– Nem akarja, hogy bemenjek, főnök? – kérdezte Chuck, és mélyen ülő apró szemével végigpásztázta a járdát.

English a fejét rázta.

– Nem. Odabenn nem lesz semmi baj. Csak azt kérem, hogy amikor kijövünk, tartsd nyitva a szemed.

– Mindig nyitva tartom – mondta sértetten Chuck. – Tehát fél tizenegykor?

– Az előcsarnokban foglak várni.

Chuck kiszállt a kocsiból, mindkét irányban végigpillantott a járdán, kezével a kabátja alatt, aztán kinyitotta a kocsiajtót, és nézte, hogyan siet át English a járdán az étterembe.

English átadta a kalapját, kabátját a ruhatároslánynak, és a mosdó felé indult, amikor

megpillantotta a belépő Beaumont szenátort.

– Helló, itt vagyok, szenátor – szólt. – Ezúttal nem várakoztattam meg.

– Hogy van, Nick? – rázott kezet vele Beaumont.

– Kitűnően. Épp a mosdóba készültem. Velem tart?

– Szó lehet róla – válaszolta Beaumont, és együtt vonultak be a díszes mosdóba.

Miközben English kezet mosott, Beaumont szivarra gyújtott, és a homlokát ráncolva állt mellette.

– Nem lett volna szabad elhalasztatnia azt az értekezletet, Nick – bökte ki. – Reesnek nem tetszik a dolog.

– Nem is számítottam rá, hogy tetszeni fog – válaszolta közönyösen English, és a törülközőért nyúlt. – Ha azzal törődnék, hogy mi tetszik Reesnek és mi nem, nem lenne időm pénzt keresni.

Beaumont vállat vont.

– Én csak figyelmeztetem magát. Rees nem sokáig fogja tűrni ezt a bánásmódot. Ő maga mondta.

English megfogta a szenátor karját, és kivezette a mosdóból a bárba.

– Igyék egy nagy whiskyt szódával, és lazítson – mondta szívélyesen. – Rees mindent elvisel, amit elé tálalok, és ezt maga is tudja.

– Nem visel el mindent. Azt mondta: ideje, hogy valaki móresre tanítsa magát, és ő lesz az, aki megteszi.

English átadott egy whiskyt Beaumontnak, magának meg egy martinit rendelt.

– És hogyan szándékozik móresre tanítani? – kérdezte mosolyogva.

– Azt nem mondta, de hallottam, hogy tárgyalt az ügyésszel Roy dolgában.

English arca megfeszült.

– Hogy érti ezt?

Beaumont kényelmetlenül fészkelődött a székén.

– Hallotta a pletykákat a zsarolásról. Sürgeti az ügyészt, hogy indítson nyomozást.

English vállat vont.

– Nincs mit nyomozni. Csak csinálja, ha akarja, de ha olyasmibe kezd, amit nem tud bebizonyítani, leperlem az inget-gatyát róla!

Beaumont bólintott.

– Mondtam neki. – Elégedettség tükröződött az arcán. – Nem tetszett neki. Mindenesetre, Nick, ha van valami igazság a dologban, akkor magának borzasztóan óvatosnak kell lennie.

– Ne beszéljen butaságokat! – szólt rá-nyersen English. – Nincs semmi tennivalóm: semmi a világon. Neki kell bebizonyítania, hogy Roy zsaroló volt, és nem tudja bebizonyítani.

– Hát ezt igazán örömmel hallom – mondta Beaumont, és megkönnyebbültnek látszott. – Ugye, nem csap be, Nick?

– Miért csapnám be? Nem tudja bizonyítani, se Rees, se az ügyész.

– És mi van a lánnyal? Roy titkárnőjével?

– Minden rendben. A sajtó nem hozta összefüggésbe Roy-jal, és az ügyész sem. Morilli elintézte a dolgot. Kétségtelenül megérdemelte az öt rongyot. Nincs miért aggódnia, nyugodjék meg, jó?

– Maga könnyen beszél – zsémbelt Beaumont –, de nekem gondolnom kell a pozíciómra. Azok a csirkefogók ugyanúgy vadásznak rám, mint magára.

– Amíg engem lát, nincs miért aggódnia – mondta

English. – Szóval nyugi.

– Falra festettük az ördögöt – suttogta Beaumont. – Itt van Rees.

English fölpillantott.

Zömök, markáns arcú, jó hatvanas férfi állt az ajtóban, jókedvűnek látszó lánnyal beszélgetett, aki ezüst-kék nerccel szegélyezett keppet viselt a fekete estélyi ruha fölött.

– Kíváncsi volnék, ő vette-e a lánynak azt a keppet, vagy a lány csak bérli – mondta a szája sarkából English. – Ez Lola Vegas. Az „Arany Almá”-ban táncolt, mielőtt kirúgtam. Minden nadrágnak utána vetette magát, még a pincéreknek is.

– Halkabban, az istenért! – dünnyögte Beaumont. – Rees kész veszedelem magára is, rám is.

– Ugyan, ne vicceljen! – nevetett English.

Rees a bárhoz lépett, és Englishtől messze ült le. Mereven biccentett először Beaumont, aztán English felé.

English visszabiccentett, s könnyed intéssel üdvözölte Lolát, aki rábámult, aztán hátat fordított neki.

– Amikor a pikolófiúval kezdett ki, úgy véltem, ideje, hogy menjen – mondta English. – Amint látja, még mindig neheztel.

Beaumont gyorsan a közeledő választásra terelte a szót, és English a következő félórában Beaumont tekintélyes anyagi igényeit volt kénytelen hallgatni.

– Az előző választás korántsem került ennyibe – tört ki. – Az isten szerelmére! A költségei huszonöt százalékkal emelkedtek!

– Az lehet – válaszolta Beaumont – de sokkal nagyobb az ellenzékem is. Sokkal több emberről kell gondoskodnom, és az egyetlen nyelv, amelyen értenek, a

készpénz nyelve.

– Mindegy, akkor is nagyon sok pénz – vágott vissza English. – Megmondom, mit csinálok. Holnap reggel az irodájába küldöm Harry Vince-et, és ő majd utánanéz a helyzetnek. Nagyon ért az ilyesmihez. Elfogadom a véleményét, és magának is el kell fogadnia.

Beaumont duzzogott.

– Ismerem Vince-et. Spórolós alak, és most nem lehet spórolni, Nick.

De English nem rá figyelt. Észrevette Corrine Englisht, aki az ajtóban állt. Jobb napokat látott fehér estélyi ruha volt rajta. Haja rendetlen, arca kipirult volt. Sokan máris megbámulták.

– Itt van Roy felesége – mondta English. – Ez az utolsó eset, hogy ebbe az étterembe jöttem. Úgy látszik, a város egész alja népe idejár.

Beaumont odanézett, s szíjas kis alakja megmerevedett.

– A fenébe is, ez a nő, úgy látszik, részeg – markolta meg a széke karfáját.

– Részeg – felelte English –, és erre tart.

Hátralökte a székét, és fölállt, mikor Corrine bizonytalanul feléje indult. Mosolyogva eléje ment.

– Helló, Corrine – mondta. – Ha egyedül vagy, talán hozzám is ülhetsz.

– Helló, te tetű – rikácsolta az asszony. – Inkább egy kígyófészekbe, mint hozzád.

A társalgás zümmögése alábbhagyott a bárban, minden tekintet Englishre szegeződött, English tovább mosolygott.

– Ha így érzel, Corrine – mondta nyugodtan –, akkor sajnálom, hogy megkértelek – és visszafordult az asztalához.

– Csak ne szaladj el – mondta éles hangon Corrine. – Sok mindent kell mondanom neked. – Azzal megragadta a férfi karját, és visszahúzta.

Szigorú arcú, szmokingos férfi jelent meg hirtelen a bárpult mögött. Gyorsan Englishre nézett, aztán mondott valamit a bárpincérnek.

English nem próbálta lerázni magáról Corrine szorítását Higgadt volt, mint egy püspök a teadélutánon.

– Nyugodj meg, Corrine – szólt szívélyesen. – Nem lenne okosabb hazamenned?

– A kurvád Harry Vince-szel fekszik az ágyban – emelte fel a hangját Corrine. – Hónapok óta a szeretője, te szerencsétlen, ostoba balek! Valahányszor üzleti megbeszélésed van, föloson Vince lakására. Most is nála van!

Az emberek előrehajoltak, bámultak, egyetlen szót se mulasztottak el. A szigorú arcú férfi előjött a bárpult mögül, és Englishhez lépett.

– Kipenderítsem, Mr. English? – kérdezte, anélkül hogy az ajkát megmozdította volna.

– Semmi baj – mondta English csendesen. – Majd én elintézem. Gyere, Corrine, hazakísérlek. Útközben elmondhatsz mindent a dologról.

Corrine hátralépett, arca elfehéredett. Valamiféle reakciót várt Englishtől, de a férfi higgadt nyugalma és látszólagos közönye kihúzta a talajt a lába alól.

– Nem hiszel nekem? – rikácsolta. – Azt mondtam, hogy Julie Clair az igazgatóddal hentereg!

– Már miért ne tenné? – mosolygott English. – Mi közöd ehhez neked vagy nekem, Corrine?

Rees félig fölemelkedett a székéről, aztán meggondolta magát, és visszaült.

Lola szólalt meg éles és kemény hangon: – Jóságos isten! Micsoda ízléstelenség!

– Gyere, Corrine, menjünk haza – fogta meg Corrine karját English.

– Nem is érdekel? – üvöltötte Corrine, és megpróbálta kibontani magát English szorításából, amely szelídnek látszott, de fogta, akár a satu.

– Hát nem, nem hinném, hogy érdekel – csillapította Corrine-t English, mintha egy gyerekhez beszélne. – Ugyanolyan jól tudod, mint én, hogy ez szamárság. Gyere szépen. Az emberek már mind téged néznek, drágám. – Az ajtó felé húzta az asszonyt.

Egy férfi megszólalt: – Az isten szerelmére, nem tudja az étterem vezetősége távol tartani innen az efféle részeg ribancokat?

Corrine sírva fakadt. Az, ami a bosszú látványos lehetőségének látszott, elpárolgott, akár egy vízipisztoly lövedéke. Érezte, hogy English a maga nyugodt, szívélyes modorával maga mögé állította a jelenlévőket. Őrá meg úgy néznek, mint valami beszívott csajra, aki jelenetet rendez, és azt sem tudja, mit beszél.

Még egy kétségbeesett kísérletet tett, hogy megmentse a helyzetet.

– Ez az igazság! – sikította, és megpróbálta kiszabadítani magát. – És te ölted meg az öcsédet! Elraboltad húszezer dolláromat. Takarodj a közelemből!

Egy férfi hirtelen fölnevetett, és Corrine a vereség émelyítő érzésével tudta már, hogy elrontotta az egész tervet.

English kikísérte a bárhelyiségből az üres előcsarnokba. Az asszony kicsit rogyadozó térddel ment vele.

– Mindent elmondhatsz a dologról, ha hazaérünk – mondta nyugodt, tiszta hangján a férfi –, de jó lenne előbb aludnod egy kicsit.

Már az előcsarnokban voltak.

A szigorú arcú férfi, aki követte őket, megszólalt: – Meglegyintsem egy kicsit a hölgyet, Mr. English? – Ökölbe szorított keze viszketett.

– Azt nem, Louis – mondta English –, de örülnék, ha hazakísérné. Kerítsen egy taxit, jó?

– Oké, Mr. English.

Corrine Englishnek dőlt, és tovább sírdogált. English átkarolta.

– Nyugodj meg – mondta. – Szépen hazamész, és alszol egyet. Tudom, hogy érzel.

– Nem tudod – motyogta Corrine. – Meg akartalak sebezni. Szenvedést akartam okozni neked, úgy, ahogyan te nekem.

– Honnan tudod, hogy nem okoztál nekem szenvedést? – kérdezte English, és fölemelte Corrine állát. – Igaz, amit mondtál?

Corrine nem tudott a szemébe nézni. Csak bólintott.

– Jó, rendben van. Akkor kvittek vagyunk. Nem lett volna szabad megfenyegesselek, hogy átadom Roy leveleit a sajtónak. Rossz húzás volt. Természetesen nem tettem volna meg, de nem lett volna szabad ilyesmivel fenyegesselek.

Megjelent Louis.

– Itt a taxi, Mr. English.

– Hazakísérné? – kérdezte English. – Bánjék szépen vele.

– Igenis, Mr. English.

Louis megfogta Corrine karját.

– Gyerünk, hölgyem, menjünk innen.

Corrine Englishre bámult.

– Még csak nem is haragszol rám – mondta elakadó hangon. – Mi vagy te… szent vagy micsoda?

– Semmi efféle – válaszolta English. – Elvégre a családhoz tartozol, Corrine.

Nézte, hogy vezeti Louis az asszonyt a várakozó taxihoz. Az arca egy kicsit sápadt volt, de kifejezéstelen.

Beaumont lépett hozzá.

– Jóságos isten, Nick. A sajtó ezt megtudja. Mi a fenének nem hallgattatta el? Rees csak úgy itta magába, amit mondott. Az egész város megtudja tőle.

English nem szólt semmit. Tovább bámult az utcára.

– Nick! – rázta meg English karját Beaumont. – Miért nem hallgattatta el?

– Fogja be a száját! – szólt rá nyersen English. – Azt csináltam, amit kellett. Gondolja, hogy valaki hisz ennek a részeg kis csajnak?

Beaumont habozott.

– Igazat mondott?

English megfordult, és ránézett. Világoskék szeme akár a jégcsap.

– Mi köze hozzá magának, vagy bárki másnak, hogy igazat mondott-e?

Beaumont felismerte a veszély jeleit.

– Hát persze. Nem rám tartozik – mondta gyorsan. – Nos, akkor bemehetnénk vacsorázni.

– Nem maradok itt. Dolgom van – mondta English. – Holnap találkozunk, szenátor. Most bocsásson meg.

A ruhatárhoz ment, elkérte a kabátját meg a kalapját a ruhatároslánytól, és keresztülment az előcsarnokon a forgóajtóhoz.

A kijárat melletti telefonfülkében egy férfi állt, jobb fülétől a szájáig fehér sebhely húzódott. Figyelte, amint English taxiért int, aztán leakasztotta a kagylót, és tárcsázni kezdett.

4.

Tíz perccel nyolc előtt Roger Sherman eloltotta a hálószobájában a villanyt, és az utcára néző ablakhoz lépett.

Már felöltözött, hogy elmenjen. Barna puhakalapját mélyen a szemébe húzta, sárgásbarna esőkabátja gallérját fölhajtotta.

Néhány ujjnyira elhúzta az ablaktól a redőnyt, és kilesett az utcára. Az üveget csapkodó eső megnehezítette a kilátást. A hatodik emeleti ablakból az utca keskenynek tűnt, a parkoló autók játékszereknek látszottak.

Sherman tekintete a szemközti kapukat fürkészte. Észrevette egy férfi alakját: egy kapualjba húzódott az eső elől, cigarettája izzó vége jelezte a lehúzott kalapkarima alatt az arcát.

Sherman elgondolkodva rágta a gumit, miközben a férfit figyelte, azután bólintott, visszaengedte a redőnyt, bement a nappali szobába, és felkattintott minden villanyt.

Keresztülment a szobán, kinyitotta a konyhába vezető ajtót, és az ablakhoz lépett anélkül, hogy a villanyt felgyújtotta volna. Itt is megemelte a redőnyt, és lenézett a mellékutcára, amely a ház mögött húzódott. Végül is észrevett egy fa alatt egy másik férfit, és ismét bólintott.

Nyilvánvaló: English bizonyos akar lenni, hogy minden

lépéséről értesül. Sherman már dél óta tudta, hogy figyelik, méghozzá szakemberek. Megpróbálta lerázni őket, de a kezére ragadt légypapírt is könnyebb lett volna leráznia.

Ez a két ember értette a dolgát, és láthatólag nem törődött vele, tud-e róla Sherman, hogy figyelik, vagy nem. Csak arra vigyáztak, hogy ne tévesszék szem elől.

Most várják, hogy mi lesz a következő lépése, őrzik a ház mindkét kijáratát. Márpedig Sherman terve szempontjából alapvetően fontos volt, hogy ma este ne kövessék.

Visszatért a nappaliba, és bekapcsolta a rádiót. Aztán selyemkesztyűt vett elő a zsebéből, és felhúzta. Mintha még egy bőrréteg nőtt volna a kezére. Íróasztalához lépett, kihúzta a legfelső fiókot, és egy harmincnyolcas automata pisztolyt vett elő. Kinyitotta, és egy golyót eresztett a töltényűrbe. Kibiztosította a pisztolyt, és esőkabátja zsebébe süllyesztette.

Égve hagyta a villanyokat a nappaliban, tudva, hogy a figyelő odalenn jól látja a kivilágított ablakokat. Halkan a lakásajtóhoz ment, néhány ujjnyira kinyitotta, és kilesett a folyosóra.

Jobb kéz felé jól látta English csukott ajtaját. Azzal szemben volt a lift. A folyosón nem volt senki. Csak a rádiójából áradó zene töltötte be a folyosót.

Sherman kilépett a folyosóra, becsukta lakása ajtaját, és halkan a lépcsőhöz sietett. Kettesével vette a fokokat, így ment fel a következő emeleti lépcsőfordulóig. Ott néhány pillanatra megállt, áthajolt a korláton, fülelt, de nem hallott semmi gyanúsat, és nem látott semmiféle mozgást.

A folyosóablakhoz lépett, kinyitotta, és kinézett a sötét

éjszakába.

Vagy százlábnyi mélységet látott maga alatt. Az ablak háztetőkre és üzlethelyiségekre nézett, amelyek eltörpültek a magas ház mellett, amelyben lakott. Hátranézett, végig a folyosón, aztán fél lábát feltette az ablakpárkányra, s a keretbe kapaszkodva fölállt, félig kívül, félig belül az ablakon.

Fölnyúlt, s ujjaival belekapaszkodott a keskeny ereszcsatornába, amely körülvette az épületet. A másik kezével lenyúlt, és becsukta az ablakot.

Az eső verte, miközben az épületnek fordulva csimpaszkodott. Az ereszcsatorna nedves volt, a fogása csúszós. Ezzel nem számolt, elátkozta az esőt. De mivel ez volt az egyetlen mód, hogy elhagyhassa az épületet, ha el akarta kerülni odalenn várakozó két férfi figyelmét, nem sokat tépelődött.

Úgy helyezkedett el, hogy a teste majdnem negyvenöt fokos szögben oldalvást dőlt el, kezével a csövön, lábával az; ablakpárkányon. Azután ellendítette lábát a párkányról, és a csatornát fogva lógott az űrben.

Volt egy veszélyes pillanat, mikor a vízszintes csatorna helyett a függőlegeset fogta meg.

A jobb kezével nem sikerült elkapnia, és csupán a bal kezén csüngve oldalt lendült.

Letekintett az alatta tátongó sötét mélységbe, álla ritmikusan mozgott, ahogy a gumit rágta, minden félelem és izgalom nélkül. Jobb kezével a gyűjtőcsatorna után nyúlt, megragadta, és abba kapaszkodott, térdét az eresz oldalának feszítve, s közben baljával lassan eleresztette a vízszintes csatornát. Így maradt, kezével-térdével, lábfejével csimpaszkodva, amíg egyensúlyi helyzetbe nem került, aztán elkezdett lassankint lejjebb ereszkedni, amíg

el nem érte a párkányt.

A falnak fordulva állt, amíg újra egyenletesen nem lélegzett.

Harminclábnyira alatta volt egy lapos tető, amely a lakótömbben lévő étterem konyháit fedte.

Vagy egy percig pihent, aztán újra megragadta a függőleges csatornát, és leereszkedett a lapos tetőre. Összegörnyedve – nehogy feltűnjék az ég hátterében –, halkan a tető széléig ment, a tűzlétráig, amely levezetett a földre. Gyorsan haladt lefele a létrán, olyan könnyedén, ahogyan lépcsőn szalad le az ember.

Sötét sikátorban találta magát, amelyet szeméttartályok szegélyeztek. A sikátor túlsó végében volt a főutca, gyorsan és halkan arra indult. Amikor a sikátor végébe ért, megállt, és óvatosan kilesett az utcára.

Jobb kéz felé vagy harmincyardnyira volt a lakótömb főbejárata. Végigtekintett az utcán. A megfigyelő még mindig a kapualjban állt, ahol nem érte az eső, szeme a szemközti forgóajtón.

Sherman áthelyezte a gumit a szája egyik feléből a másikba. Szemébe húzta kalapja karimáját, és kilépett a sikátorból, az árnyékban maradva, szemét a kapualjban álló férfira szegezve.

A kapualjban álló férfi nem nézett feléje, s amikor Sherman befordult a sarkon egy mellékutcába, elégedetten bólintott.

Most már szabadon végbevihette a tervét, zavartalanul és észrevétlenül.

Néhány percig gyalogolt az esőben, s amikor már jó messze volt a lakótömbtől, intett egy arra haladó taxinak.

– Vigyen a Huszonhetedik és Ötödik utca sarkára – mondta, beszállt a taxiba, és becsapta az ajtaját.

5.

Julie felemelte a fejét a párnáról, és az éjjeliszekrényen álló órára pillantott. Három perccel múlt kilenc.

– Biztos, hogy nem kell még menned? – húzta közelebb magához a lányt Harry Vince.

– Biztos. Még van félóránk. Drága Harry – sóhajtotta Julie, és megérintette a férfi csupasz mellkasát –, bárcsak ne kellene itt hagyjalak. Oly gyorsan szalad az idő.

– English még órákig el lesz foglalva – mondta Harry. – Nem mondhatnád le ma estére a klubot? Nem hagyhatnád ott egészen?

– Nem hiszem, hogy Nicknek tetszene a dolog – mondta Julie, és tudta jól, hogy ő maga az, akinek nem tetszene. – Ha otthagynám a klubot, azt akarná, hogy még többet legyek vele, Harry.

– Elhiszem – felelte rosszkedvűen Harry. – Úgy látszik, apró kegyekért is hálásnak kell lennem.

– Olyan nagyon aprók, kedvesem?

– Tudod jól, mire gondolok. Mindig akarlak. Azt akarom, hogy mindig velem légy.

– Én is – mondta Julie, nem egészen őszintén. Fölemelte az arcát, hogy a férfi megcsókolhassa. Néhány pillanatra átadták magukat a szerelmüknek. Aztán Julie hirtelen így szólt: – Inkább ne, kedvesem. Ne, Harry, igazán ne. Pár perc múlva mennem kell.

– Ó, Julie… – Harry nehezen lélegzett. – Felejtsük el ma estére azt az átkozott klubot. Maradj velem. Ne menj el.

– El kell mennem, Harry. Nem értenék, hol vagyok. Ha felhívnák Nicket…

– Jól van, jól – mondta morcosan Harry. – Sajnálom.

Nem kellett volna ilyet mondanom.

– Ne légy dühös, kedvesem – mondta Julie, óvatosan elmozdult a férfi mellől, és félig fölült. – Okosan kell viselkednünk.

– Igen, mindenáron okosan – mondta keserűen Harry.

A lány megfordult, hogy rámosolyogjon.

– Szeretem ezt a szobát. Szeretem a tűz meleg fényét, és szeretlek téged, kedvesem.

A fiú lerázta növekvő rosszkedvét.

– Szerencsénk van, Julie, hogy megtaláltuk egymást. Olyan drága vagy. Te vagy a legszebb lány a világon.

Julie elégedetten nevetett.

– Tudom, hogy ez csacsiság, de örülök, hogy így gondolod. Kérlek, gondold így továbbra is.

Harry érte nyúlt, és magához húzta.

– Megőrülök érted, Julie – mondta. – Beléd bolondultam.

Julie a fiú nyaka köré fonta a karját, és hozzásimult.

– És én is beléd bolondultam, kedvesem.

– El fogsz késni, Julie – mondta Harry. – Engem nem zavar, és téged se zavarjon.

– Nem szabad elkésnem – mondta félszívvel Julie.

– Igenis el fogsz késni.

– Akkor gyorsan, szívem – mondta a lány, és olyan erővel csókolta meg, hogy Harry a vér sós ízét érezte, ahogy a lány szája az övét horzsolta. – Ó, édes – mondta a lány, és elakadt a lélegzete. – Ó, édes, édes, édes!

Megállt az idő. Csak gyors lélegzésük és a lány gyönyörteljes sikolya törte meg a csöndet.

Aztán Harry hirtelen érezte, hogy a lány ujjai a vállába mélyedő kis horgokká merevednek, s a teste fölível, akár az íj, amelynek megfeszítették a húrját.

– Mi volt ez? – suttogta a lány élesen, szájával Harry fülén. Eltolta magától a fiút, föltámaszkodott, s a tűzfényes sötétségbe bámult.

– Mi baj? – kérdezte a fiú, hátradőlt a párnán, és értetlenül nézte.

– Hallottam valamit – mondta Julie, és ahogy a tűz fénye megvilágította a lány feszült arcát, Harry észrevette, mennyire sápadt.

Harry hátán hideg futott végig, és ő is felült, hogy hallgatózzék.

– Valaki van a másik szobában – suttogta Julie.

– Az lehetetlen – felelte a fiú, és hirtelen rosszullét kerülgette. – Az ajtó zárva. Képzelődsz.

– Nem. Van ott valaki – szólt Julie, és tapogatódzó keze megfogta a fiúét. – Tudom.

Harry hallgatózni próbált, de csak a szíve dobogását és artériái lüktetését hallotta.

– Nem lehet ott senki – mondta rekedten. – Halálra rémítesz, Julie.

– Menj, és nézd meg – mondta a lány. – Biztos vagyok benne, hogy hallottam valamit.

A fiú habozott, nem hitt neki, de azon tűnődött, vajon nem juthatott-e be English. Mi lesz, ha igen? Mi lesz, ha kinyitja a hálószobaajtót, és Englisht találja odakinn?

– Harry! – szólt élesen Julie. – Menj, és nézd meg!

Harry ledobta magáról a takarót, lelendítette a lábát az ágyról, fölkapta köntösét.

– Képzelődsz – mondta. – Senki se jöhet be. Lehetetlenség, hogy valaki bejöjjön.

Aztán merev, rémült mozdulatlanságba dermedt, érezte, hogy haja felborzolódik a tarkóján.

A szoba csendjében halk kaparászás hallatszott, aztán

a hálószoba ajtaja nagyon lassan nyílni kezdett.

Harryban meghűlt a vér. Bénult ujjai a köntös selymes hajtásaira tapadtak, lélegzete sípolt a félelemtől, amely tehetetlenné tette.

– Jaj, Harry! – zihált Julie, körme belevájt a fiú karjába.

Harry nem szólt semmit. Nem tudott megszólalni. Ott ült az ágy szélén, kidülledt szemét a nyíló ajtóra szegezve.

Roger Sherman lépett be. Úgy mozgott, akár egy kísértet. Jobbjában az automata pisztolyt tartotta. Esőkabátján nedves foltok feketélltek. Víz csöpögött a kalapja karimájáról. Belépett a szobába, álla lassan rugózott, ahogy a gumit rágta. Borostyánkőszínű szeme visszatükrözte a tűz lángjainak fényét.

Az automata pisztoly fölemelkedett, és Harryra szegeződött.

– Ne mozduljon – mondta halkan. – Egyikük se.

Beljebb lépett, és becsukta az ajtót.

Harry mérhetetlenül megkönnyebbült – hogy nem English az.

– Ki innen! – szólt, de elég bizonytalan hangon, tekintetével a fegyveren.

Sherman a kandalló melletti karosszékhez lépett, és leült. Megfontolt, nyugodt mozdulatai megrémítették Julie-t.

– Maradjon, ahol van – mondta Sherman, és keresztbe vetette a lábát. Az automata pisztoly Julie és Harry közé szegeződött. – Ne csináljon semmi butaságot, vagy kénytelen leszek megölni.

– Ki… kicsoda maga? – szólalt meg Harry, aki hirtelen rájött, hogy ez az ember nem lehet betörő, ahhoz túlságosan jólöltözött.

– Roger Sherman a nevem – válaszolta szelíden

Sherman. – Nem mintha ez a név bármit is mondana magának. – Borostyánkőszínű szeme Harryról Julie felé fordult, aki mellére húzta a takarót, és tágra nyílt, rémült szemmel nézett rá. – Helló, Julie. Maga nem ismer, de én ismerem. Jó ideje figyelem magukat. Nekem úgy tűnik, hogy fölösleges kockázatot vállal, amikor idejár. Végül is azért fizetett Roy Englishnek, hogy tartsa a száját, nem?

– Honnan tudja? – kérdezte sápadt arccal Harry.

– Jóember, én vagyok az, aki az információt szolgáltattam neki. Én voltam Roy English főnöke.

– Tehát zsarolás. Rendben van. Mennyi?

Sherman mosolygott.

– Ezúttal nem pénzt akarok. Csalétekként használom fel magukat egy csapdában.

Harry érezte, hogy Julie megmerevedik. Félig feléje fordult, hogy megfogja a kezét.

– Hogy érti ezt?

– Nick English a terhemre van – mondta Sherman. – Előkészületeket teszek rá, hogy félretegyem az utamból.

– Mi köze ennek hozzánk? – kérdezte Harry, és maga felé húzta a köntösét.

– Ne mozduljon! – csattant fel Sherman. – Ne nyúljon hozzá!

– Hadd vegyünk föl valamit – mondta Harry, dideregve a rászögezett fegyver előtt. – Legyen belátó.

– Azt akarom, hogy English pontosan így találja magukat, maga hülye – válaszolta Sherman.

Harry félig felemelkedett, de a fegyver fenyegetésétől visszarogyott az ágyra.

– Csak nem hozza őt ide?

– Őrá várok – mosolygott Sherman. Julie-re nézett. – Mostanra már értesült róla, hogy maguk összeszűrik a

levet. Azt hiszem, olyan gyorsan idejön, amilyen gyorsan csak idehozhatja egy kocsi.

– Hát ide figyeljen – kezdte lázasan Harry. – Nem érdekel, mibe kerül: megfizetem, hogy kikerüljünk ebből. Mennyi?

– Ez nem pénzkérdés… – kezdte Sherman, de a telefon csengése félbeszakította. – Ne mozduljon. Majd én fölveszem – folytatta, fölállt, és a telefonhoz lépett, amely a Julie melletti éjjeliszekrényen állt.

A lány elhúzódott, amikor a fegyver rászegeződött. Sherman fölemelte a kagylót.

– Tessék! – Állt és figyelt, a szeme Harryn, az álla lassan mozgott. – Kitűnő – mondta. – Innen már átveszem én. – Letette a kagylót, és visszament a székéhez. – English már úton van. Tíz percen belül itt lesz.

– De ettől még English nem tűnik el a maga útjából – mondta kétségbeesetten Harry. – Ettől csak még elszántabb lesz, hogy elintézze magát. Igaz, elismerem, a dolog súlyosan fogja érinteni, de maga nem ismeri úgy, ahogy én. Visszaüt. Ettől még nem tűnik el a maga útjából.

– Ó, de mennyire, hogy eltűnik – mondta Sherman. Fölemelte selyemkesztyűs kezével a Coltot. – Ez az ő fegyvere. Ma délután loptam a lakásáról. Be fogják börtönözni gyilkosságért. Pontosabban: két gyilkosságért.

Harry megdermedt.

– Ezt hogy érti?

– Világos, nem? Amikor meghallom a kocsiját, mind a kettőjüket agyonlövöm. Ki bizonyítja be, hogy nem ő tette?

Julie lélegzete hirtelen elakadt.

– Csak blöfföl, drágám – mondta Harry. – Nem meri megtenni.

A lány Shermanre nézett. A borostyánkőszínű, kifejezéstelen szempár elborzasztotta.

– Meg fogja tenni – mondta száraz ajakkal.

– Már hogyne tenném meg – mondta szelíden Sherman. – Maguk eddig szórakoztak, és most megfizetnek érte.

– Nem fogja megúszni! – kiáltotta Harry. – Elkapják.

Sherman nevetett.

– Ez az ablak a folyóra néz. Arra távozom. Rendkívül jó úszó vagyok, és senki sem fog észrevenni ilyen sötét éjszakán.

– Nem tehet ilyet! – mondta Harry, aki hirtelen rájött, hogy ez az ember nem blöfföl.

– Majd meglátja – mondta Sherman olyan hangsúllyal, hogy Harryban meghűlt a vér.

– Engedje el Julie-t – mondta rekedten. – Őt ne bántsa. Egy gyilkosság is elég.

– Sajnálom, de ezt nem ígérhetem meg – válaszolta Sherman. – Be kell látnia: nem engedhetem, hogy a szeretője életben maradjon, miután agyonlőttem magát. Elárulna.

– Nem árulja el – mondta Harry. – Megígéri, hogy nem.

– Sajnálom – ismételte meg Sherman. – Amellett egy kettős gyilkosság sokkal drámaibb. Ha csak magát ölné meg English, talán megúszná, de az már nem tetszene az esküdtszéknek, ha Julie-t is megölné. – Visszament a székhez, és újra leült. – Nincs már túl sok idejük ezen a földön. Nem akarnak imádkozni? Engem nem zavar. Nem figyelek oda.

Harry rájött, hogy egy őrülttel van dolga. Belátta: semmi értelme tovább könyörögni az életükért. Valahogy el kell terelnie Sherman figyelmét, aztán ölre kell mennie vele. Ha sikerülne megszereznie a fegyvert, volna rá esély,

hogy megmentheti mindkettejük életét.

Fölbecsülte a köztük lévő távolságot. Rossz helyen volt, mert az ágy szélén ült, messze Shermantől. Nyolc vagy kilenc láb távolságra.

Julie megszólalt: – Odaadom magának minden pénzem, ami csak van, csak hagyja ezt abba. Húszezret tudok fölajánlani. Ha időt ad, többet is szerezhetek.

Sherman a fejét rázta.

– Kár minden szóért – mondta. – Nem érdekel a pénz. – Karórájára pillantott. Harry ezalatt hátranyúlt, és megragadta a párnát.

Julie látta a mozdulatot. Gyorsabban lélegzett, arca fehér volt és elgyötört. Érezte, hogy Harry tenni készül valamit.

– Azt hiszem… elájulok – zihálta, lehunyta a szemét, és kinyújtotta karját, mintha meg akarna kapaszkodni, s meglökte az éjjeliszekrényt, amely felborult.

Sherman tekintete Harrytól a fölborult éjjeliszekrényre tévedt. Harry hozzávágta a párnát, és felugrott az ágyról. A párna a mellén találta el Shermant, és eltakarta a fegyvert Harry fehér arccal, dülledt szemmel előreugrott, és átvetette magát a közte és Sherman közti kilenc láb távolságon.

Sherman ellökte magától a párnát. Harry látta, hogy nem érheti el Shermant, mielőtt az lelövi, de kiszáradt szájjal, kalapáló szívvel tovább próbálta csökkenteni a kettejük közti távolságot.

A fegyver dörrenése megremegtette az ablakokat.

A golyó a térde alatt találta el Harryt, aki a földre rogyott Elkapta Sherman esőkabátjának az övét, megragadta, és előrehúzta Shermant.

Sherman a fegyver csövével halántékon ütötte Harryt,

és elrúgta magától. Teljesen nyugodt volt, az álla ritmikusan mozgott, miközben gyorsan Julie-re pillantott, aki kővé dermedve kuporgott az ágyon, a takaró leesett róla, kezével fedte mellét Olyan volt, mint egy márvány akt szobor.

Harry odébb gurult, lábából dőlt a vér. Sherman felé kezdett kúszni, ajka fölhúzódott, ahogy vicsorgott.

Sherman mosolyogva hátrált.

– Hülye! – mondta szelíden. – Maga hősködő hülye!

Harry tovább kúszott. Összezúzott térde iszonyúan fájt, és gyilkos haraggal töltötte el. Már nem félt. Semmi másra nem vágyott, csak hogy Shermanre tehesse a kezét.

Sherman fölemelte a Coltot, és gondosan célzott. Harry csak néhány lábnyira volt tőle. Fölnézett a rászegezett fegyverre meg a cső mellett hunyorgó hideg, borostyánkőszínű szemre.

Julie vadul felsikoltott. – Ne!… Ne lőjön!

A dörrenés megremegtette az ablakokat. A golyó pontosan a szeme közt találta el Harryt. A lövés ereje hátralökte, az oldalára gurult, ujjai görcsösen nyíltak-csukódtak, izmai rángatóztak, arcát vér öntötte el.

– Sajnos, kicsit korai volt – ráncolta a homlokát Sherman. – Sebaj, megoldható.

Julie az ágyon térdelt, és Harry holttestére bámult. Ismételten megborzongott. Sherman nézte, hogyan reszketnek az izmok a lány bőre alatt. Szélfútta folyó felszínére emlékeztették.

Kocsiajtó csapódását hallotta, és elmosolyodott.

– Megjött – mondta, és gyorsan az ablakhoz lépett. Félrehúzta a függönyt, kinyitotta az ablakot, és kipillantott. Alant húzódott a folyó, messze távolból egy elhaladó vontatóhajó fényeit látta, s hallotta a sziréna

jajongását.

– Menj oda, Julie – mondta halkan, és az ajtóra mutatott – Engedd be.

Julie nem mozdult. Tekintetét Harry holttestéről Shermanre fordította. Szinte nem is lélegzett.

– Menj oda, Julie – mondta újra Sherman.

A külső ajtót erőteljesen megkopogtatták.

– Már itt van. Menj oda hozzá. Hátha megment.

A lány még mindig nem mozdult, az ágyon térdelt, mintha kőből faragták volna, szeme kifejezéstelen volt a rémülettől.

– Julie!

English hangja hallatszott a bejárati ajtón keresztül.

– Bent vagy, Julie?

A lány a hang felé fordította a fejét. Szemében élet csillant meg.

Sherman mozdulatlanul figyelte, a Coltot félig felemelve, ujjával a ravaszon.

– Bent vagy, Julie?

– Igen – kiáltotta hirtelen a lány. – Jaj, Nick! Ments meg! Ments meg!

Fölpattant az ágyról, vakon a hálószobaajtóhoz rohant, és fölrántotta.

Sherman nem mozdult. Keményen beleharapott a gumiba, amelyet rágott.

Julie kibotladozott a sötét nappaliba, beleütközött egy székbe, és elvágódott.

– Mi történik odabent? – kiáltotta English, és megrázta a kilincset. – Kinyitni!

Sherman, mint az árnyék osont a hálószobaajtóhoz, és míg Julie föltápászkodott, eloltotta a villanyt. A lány tovább ment a szobán át a bejárati ajtóhoz.

– Nick! – sikoltotta. – Le akar lőni! Ments meg, Nick!

A lakásajtó megreccsent, ahogy English nekivetette a súlyát.

Sherman akkor emelte fel a Coltot, amikor Julie keze megragadta a zárban a kulcsot. A lány lapockái közé célzott.

Mintha valami figyelmeztette volna Julie-t, hogy a férfi lőni fog, mert hátranézett.

Rémült sikolya beleveszett a dörrenésbe. Kis, kékesfekete lyuk jelent meg a lapockái közt. Julie nekivágódott az ajtónak, térde megroggyant.

Sherman újra rálőtt. A golyó Julie jobb csípőjét találta el. A lány teste megfeszült a kíntól, keze az ajtót kaparta, aztán kifordult a térde, s arccal lefelé, szétvetett karral-lábbal összeesett.

Sherman higgadtan a padlóra lökte a fegyvert, a lány mellé, aztán megfordult, visszasietett a hálószobába, és az ablakhoz rohant.

Föllépett a párkányra, közben hallotta, hogy a bejárati ajtó reccsen. Még mindig higgadtan megállt, elhúzta a függönyt, aztán kilépett az ablakon, becsukta maga mögött, kiegyenesedett, és gondolkodás nélkül belevetette magát az alatta hömpölygő sötét folyóba.

HATODIK FEJEZET

1.

Lois Marshall előrehajolt, és türelmetlenül kikapcsolta a televíziót. Mostanáig próbált koncentrálni T. S. Eliot *Koktél party*-jára, de gondolatai minduntalan elkalandoztak a képernyőről, s a darab szövege értelmetlen halandzsává vált.

Elfordította az ernyős lámpát, és lehajolt, hogy megpiszkálja a tüzet. Az eső tovább csapkodta az ablaktáblákat. Nyugtalanul a kandallópárkányon álló órára pillantott. Tíz perccel múlt kilenc.

Csinos pongyolája kiemelte alakját, hosszú, karcsú lábán lapos sarkú papucsot viselt. Mielőtt leült, hogy megnézze a darabot, megmosta a haját, és az most arcát keretezve vállára omlott, és csillogott a lámpafényben.

Sajnálkozva gondolt vissza English ajánlatára, hogy vacsorázzanak együtt szombat este. Ez volt az első eset, hogy a férfi meghívta, és ő, Lois, meglehetősen kibillent az egyensúlyából. Első reakciója az volt, hogy elfogadja a meghívást, aztán rádöbbent, hogy Julie megtudná, elmondaná Harry Vince-nek, az elmondaná valaki másnak, míg végül az egész iroda megtudná, hogy a főnök végre elvitte vacsorázni szegény Loist.

Biztos volt benne, hogy a személyzet nagy része, Harryt is beleértve, sejti, hogy ő szerelmes Englishbe. Arcába futott a vér, mikor a pletykákra gondolt, amelyek nyilván

így is terjednek róla az irodában. Nos, *csakugyan* szerelmes volt Englishbe. Olyasmi volt ez, ami ellen nem tehetett semmit, s ami nem is fog megváltozni, hacsak ő nem akarja.

Englishsel kapcsolatos érzelmeire gondolva rájött: English az egyetlen, aki nincs tisztában azzal, hogy ő szerelmes belé – és ő hálás volt ezért.

– Ó, vess már véget ennek! – mondta félhangosan. – Mi értelme? Elvégre nála dolgozol. Elvégre napi tizenhárom órán át látod. Mi keseregnivalód van?

Fölállt, elővette varrókosarát, és újra letelepedett a kandalló elé. Alapvetően házias természet volt, és szívesebben vezetett volna háztartást, mint hogy irodában dolgozzék. A halomnyi varrnivaló, amelyet egy esős estére tett félre, megnyugtatóan hatott rá.

Abbahagyta a munkát, és körülnézett a nappaliban. Tetszett neki. Még jobban tetszett volna, ha nem egyedül kellett volna laknia benne. Megint lebeszélte magát a töprengésről, és hogy gondolatait elterelje, be akarta kapcsolni a rádiót, amikor megszólalt a csengő.

Homlokát ráncolta, s az órára nézett. Elmúlt fél tíz. Tétovázott: nyisson-e ajtót.

A csengő újra megszólalt: kétszer, élesen, türelmetlenül.

Félretette a varrást, és kiment az előszobába. Halkan beakasztotta a láncot, aztán oldalt állva néhány ujjnyira kinyitotta az ajtót.

– Ki az? – kérdezte hangosan.

– Bemehetek, Lois? – kérdezte English.

A lány érezte, hogy elönti a meleg, majd a hideg, szívverése elakadt. Gyorsan összeszedte magát, és visszacsukta az ajtót, hogy kiakaszthassa a láncot. Aztán

kinyitotta az ajtót.

English állt előtte. Világosszürke felöltője nedvesen csillogott az esőtől.

– Sajnálom, hogy ilyen későn állítok be, Lois – szólt halkan. – Zavarok?

– Dehogy zavar. Jöjjön be – mondta Lois, és a férfi fehér, elnyúzott, arca láttán hidegség támadt a szíve körül.

English belepett a nappaliba, és körülnézett.

– Milyen kedves szoba, Lois! – mondta. – Mindenen meglátszik a maga keze.

– Én… örülök, hogy tetszik – mondta Lois, és nézte a férfit. Soha nem érzett még ilyen rémületet. A férfi arckifejezéséből tudta, hogy valami nagyon rossz történt, és tudta, hogy English soha nem jött volna az ő lakására,- csak ha máshová nem mehetett.

– Elvehetem a kabátját, Mr. English?

A férfi rámosolygott: – Ne legyünk ilyen hivatalosak ma este, Lois. Szólíts Nicknek, jó? – Levetette a kabátját.

– Beviszem a kabátod a fürdőszobába – mondta a lány. – Menj a kandallóhoz, Nick.

– Az jó lesz – mondta a férfi, és nézte, hogy viszi Lois a kabátját és a kalapját a fürdőszobába.

Amikor a lány visszajött, English már a kandalló előtt ült, kezét a lángok felé tartva, szemöldökét gondterhelten összeráncolva.

Lois a faliszekrényhez lépett, kevert egy erős whiskyt szódával, és odavitte neki.

A férfi elvette, és rámosolygott.

– Te mindig tudod, mit kell tenni, ugye?

Lois látta, hogy a férfi szeme fagyos és merev.

– Mi történt? – kérdezte éles hangon, előtte állva. – Kérlek, mondd el! Ne várakoztass!

A férfi éles tekintetet vetett rá, aztán megsimogatta a kezét. Az hideg volt a tenyere alatt.

– Sajnálom, Lois: nagy sokk lesz. Julie-t meggyilkolták ma este. Őt és Harryt. Ezt mind nekem szánták.

Lois hirtelen leült, arca elfehéredett.

– Jaj! – kiáltott, aztán összeszedte magát. – Mi történt, Nick?

– Épp Beaumonttal ittam egyet – kezdett bele hadarva English. – És belépett Corrine. Részeg volt. Jelenetet csinált. A bár zsúfolva volt: mindenki hallotta, amit mondott, Rees és Lola Vegas is. Közölte velem, hogy Julie Harry szeretője; hónapok óta az, és Julie fönn van Harry lakásán. Leráztam Corrine-t, és taxival elmentem Harry lakására. Az ajtó zárva volt. Kopogtam és kiabáltam. Julie válaszolt. Rémült volt a hangja. Azt mondta, hogy le akarják lőni. Sikoltozott, hogy mentsem meg. Beletelt néhány pillanat, amíg bejutottam. Lövést hallottam, aztán még egyet. Betörtem az ajtót. Julie ott feküdt a padlón. Haldoklott. – Szünetet tartott, nagyot kortyolt az italból, letette a poharat, és megdörzsölte a szemét. – Nehezen halt meg, Lois. Nem érdemelte meg, hogy ilyen halála legyen. Elmondta, hogy Sherman lőtte le. Sherman a hálószoba ablakán át menekült el. A karomban tartottam Julie-t, amíg meg nem halt. – Szórakozottan a zsebében kotorászott, a homlokát ráncolta, és a másik zsebében kezdett kotorászni. Lois cigarettát vett elő egy dobozból, meggyújtotta, és átadta neki. – Köszönöm – mondta a férfi, és nem nézett rá. – Remélem, kicsit megkönnyítettem Julie-nek a dolgokat – folytatta, félig önmagának. – Félt, hogy haragszom rá. Úgy látszott, nincs tisztában vele, hogy meghal. Folyton arra kért, hogy bocsássak meg neki.

Lois legyűrte borzongását.

– És aztán mi történt? – kérdezte élesen.

A férfi komoran nézett fel.

– Bementem a hálószobába. Harry a padlón feküdt. Ő is halott volt. Félrehúztam a függönyt, de senkit nem láttam a folyóban. Sötét volt, és zuhogott az eső. A telefonhoz léptem, hogy a rendőrséget hívjam, és akkor megláttam a pisztolyt a padlón. Ismerősnek látszott. Fölvettem. Ez nagy butaság volt, de zavart voltam, és nem gondolkodtam. Az én pisztolyom volt. Évek óta az íróasztalom fiókjában hevert. Sherman nyilván ellopta. Csak ekkor jöttem rá, milyen csapdát eszelt ki nekem. Tucatnyi tanú fogja bizonyítani, hogy Corrine közölte velem: Julie a szeretője Harrynak. A taxisofőr tanúsítani fogja, hogy ő vitt el Harry lakásához. A pisztoly, amely megölte őket, az én pisztolyom. Körülbelül egy perccel azután ölték meg őket, hogy én odaérkeztem. Az indíték, az időpont, a fegyver: mit akarhat még az ügyész?

– Ha Sherman ölte meg őket – mondta csendesen Lois –, Leon tudni fog róla. Figyelte Shermant, nem?

English megdermedt, aztán jobb öklével a bal tenyerébe csapott.

– A szentségit! Ezt elfelejtettem. Hát persze, Ed nem téveszthette szem elől! Ez az! Azt hiszem, megfogtuk Shermant, Lois! Próbáld megkeresni Edet. Először a lakásomat hívd fel. Lehet, hogy már ott vár rám.

Lois tárcsázni kezdte a számot, és megszólalt: – Nem hívtad fel a rendőrséget?

– Nem. Eljöttem. Gondolkozni akartam.

– A pisztolyt ott hagytad?

– Ott.

A készülékben Leon hangja hallatszott.

– Helló?

– Itt Lois Marshall – mondta Lois. – Figyelte Shermant ma este?

– Egy pillanatra sem hagyta el a lakását – válaszolta Leon. – Miért? Mi történt?

– Azt mondja, hogy Sherman nem hagyta el a lakását – mondta elhűlten Englishnek Lois. – Biztos benne, hogy nem ment el hazulról? – kérdezte ismét Leontól.

– Persze hogy biztos! Mindkét kijáratot őrzik. Más kijárat nincs. Amellett félóránként odamentem a lakásához. A rádió szünet nélkül szól, és a villanyok égnek.

– Biztos benne, hogy. Sherman nem hagyta el a lakását – fordult Englishhez a lány.

– Mondd meg neki, hogy azonnal jöjjön ide!

Lois ismét a telefonba beszélt: – Idejönne a lakásomra? – kérdezte. – Frant Street 24. legfelső emelet. Sürgős.

– Englisht várom – mondta türelmetlenül Leon. – Mi a baj?

– Nem mondhatom el telefonon – válaszolta a lány. – Azonnal ide kell jönnie.

– Na jó – morgott Leon, és letette a kagylót.

– Kerítsem elő Mr. Crailt? – kérdezte Lois, mikor a vonal bontott.

English bólintott: – Igen. Nem mintha bármit is tehetne.

Mialatt a lány Crail otthoni számát tárcsázta, English elkezdett lassan fel s alá járkálni.

– Julie nem tévedhetett – mondta dühösen. – Leírta Shermant. A mindenségit Leonnak! Megígérte, hogy nem téveszti szem elől.

Lois gyorsan beszélt a kagylóba, aztán letette.

– Máris jön – mondta, bizonytalanul egy székhez ment,

és leült. – Nem lett volna szabad otthagynod a pisztolyt, Nick.

– A pisztoly nem számít – folytatta a fel-alá járkálást English. – Csak rontana a dolgomon, ha elrejtettem volna. Az igazsághoz kell ragaszkodnom, Lois, ha meg akarom ezt úszni. Be kell bizonyítanom, hogy Sherman ellopta azt a pisztolyt.

– Honnan tudott Corrine Julie-ről? – kérdezte Lois.

English töprengett.

– Nem tudom, hacsak… – Abbahagyta, hogy gondolkodjék. – Igen! Ez az! Hát persze! Roy zsarolta Julie-t. Nyilván rájött, mi folyik Julie és Harry közt. És bizonyára elmondta Corrine-nak.

– Nem tartod valószínűbbnek, hogy Sherman mondta el Corrine-nak? – kérdezte Lois. – Honnan tudhatta olyan biztosan, hogy föl fogsz menni Harry lakására? – kérdezte Lois. – Hogyan lehetett biztos benne, hogy te akkor érkezel oda, amikor ő ott van, hacsak nem kitervelt dolog volt az egész? Természetesen Corrine is benne volt!

– Azt hiszem, igazad van – mondta English. – Ha rávehetnénk Corrine-t, hogy beszéljen!… Megmondom Ednek, mihelyt ideér, hogy menjen érte. Ha szóra tudjuk bírni, akkor félig már be is bizonyítottuk, hogy Sherman tette.

– Előkerítem Corrine-t – ugrott talpra Lois. – Neked Leonnal kell beszélned. Időpazarlás lenne, ha ő menne Corrine-ért. Mire befejezed vele a beszélgetést, már itt is vagyok.

– Lehet, hogy Corrine nem fog eljönni – mondta nyugtalanul English.

– De igen, el fog jönni – mondta határozott arccal Lois. – Ígérem neked. – Gyorsan bement a hálószobájába, hogy

átöltözzön. Néhány perc múlva már jött is ki, az esőkabátját húzta épp magára. – Ne mozdulj innen, Nick – mondta. – Nem tart tovább félóránál.

– Nem tetszik nekem, hogy elmész – mondta English. – Istentelenül esik.

Lois mosolyogni próbált: – Egy kis eső nem árt nekem. Nem maradok el sokáig.

A férfi megfogta a kezét.

– Nem is tudom, mit csinálnék nélküled – mondta.

A lány elhúzta a kezét, és könnyeivel küszködve az ajtóhoz szaladt.

– Nem maradok el sokáig – ismételte meg rekedten, és kisietett a szobából.

2.

Roger Sherman ujjai a létrafokokra fonódtak. Lassan fölhúzódzkodott, pihent egy kicsit, hogy szétnézzen az elhagyott parton, azután fölmászott a mólóra.

Gyorsan és csendesen egy sötét bódéhoz caplatott, amely a mólónak a part felőli végén állt, belökte az ajtót, és belépett egy üres ládákkal és hordókkal félig telt helyiségbe.

Belenyúlt az egyik ládába, és egy nagy bőröndöt vett elő, amelyet még előző este rejtett oda.

Levetette magáról a vizes ruhákat, és törülközővel szárazra dörgölte magát. Aztán teljes öltözéket szedett elő a bőröndből, gyorsan fölöltözött, és a vizes ruhákat a bőröndbe rakta.

Kijött a bódéból, körülnézett, aztán a folyóba dobta a

bőröndöt. Alig vetett fodrot, ahogy elsüllyedt. Ismét körülnézett, aztán elégedetten látva, hogy egyedül van a parton, gyorsan lejött a móló́ról, és végigment egy sikátoron, amíg a Huszonhetedik utcához nem ért.

A földalatti felé tartott, és a pénztárhoz vezető lépcső tetején megállt, amikor meghallotta a rendőrautó szirénáját. Nézte a két járőrkocsit, amint befordult az Ötödik utca felé, és elégedetten bólintott.

Egy kifelé tartó szerelvényre szállt fel, és a Száztizedik utcáig ment vele. Gyalog ment végig a hosszú utcán, csak aztán intett egy taxinak.

– Mason Street – mondta beszállás közben.

A taxi sarkába húzódott, elgondolkodó tekintettel rágta a gumit, s néha kipillantott a hátsó ablakon, hogy megbizonyosodjék: senki sem követi.

A Mason Street sarkán kiszállt a taxiból, végigment az Adison Streeten, balra fordult a Lawrence Boulevard-ra, és – még mindig az árnyékban maradva – Corrine English villája felé sietett.

Senkivel sem találkozott. Verte az eső, átáztatta az esőkabátját, víz csöpögött szemére húzott kalapja karimájáról, és végigfolyt az állán.

Csak ment tovább, láthatólag nem vett tudomást az esőről, kezét a zsebébe mélyesztette, álla egyenletesen rugózott, ahogy a gumit rágta.

Corrine utcai szobájában világos volt. Belökte a kertkaput, végigsétált az ösvényen, és megállt a veranda teteje alatt. Előrehajolt, arcát a kiugró ablakfülkéhez tartotta, és hallgatózott.

Semmit se hallott, de még öt percig ott maradt, és fülelt. Még mindig nem hallott semmit.

Megnyomta a csengőgombot, és vágott egy grimaszt,

amikor meghallotta a harangocskák hangját az ajtó másik oldaláról. Homlokát ráncolva várt néhány percig, aztán újra megnyomta a csengőgombot.

Világosság gyulladt az előszobában, és kinyílt a bejárati ajtó. Az ajtóba kapaszkodva Corrine állt előtte. Szesztől bűzlő lehelete a férfi arcába csapott.

– Ki az? – kérdezte, és a sötétségben álló férfira hunyorgott.

– Ilyen hamar elfelejtettél, Corrine? – kérdezte lágyan Sherman.

Látta, hogy az asszony megdöbben, és kezét a kilincsre teszi. Sherman az ajtóba tette a lábát, nehogy Corrine becsaphassa az orra előtt az ajtót.

– Mit akar? – kérdezte az asszony mogorván.

A férfi borostyánkőszínű szeme Corrine arcát fürkészte.

– Vártam, hogy felhívsz, de nem hívtál. Gondoltam, legokosabb, ha idejövök.

– Nem akarom, hogy bejöjjön – mondta Corrine, és megpróbálta becsukni az ajtót. – Nem akarom látni többé.

Sherman előrelépett, visszaszorítva Corrine-t az előszobába.

– Megázom – mondta megtévesztő nyájassággal. – Beszéltél Englishsel?

A nő megfordult, és bizonytalan léptekkel bement a nappaliba. Mikor a kandallóhoz ért, megtántorodott. Egy üveg brandy volt a kandallópárkányon, meg egy brandyvel félig telt pohár.

A férfi levetette nedves kabátját és kalapját, az előszoba padlójára rázta őket, aztán megfordult, és halkan betolta a bejárati ajtón a reteszt.

Mosolyogva sétált be a nappaliba.

– Nem válaszoltál a kérdésemre. Beszéltél Englishsel?

– Beszéltem – mondta Corrine, és a pamlagra rogyott, kezében a brandyvel, és mihelyt leült, belekortyolt.

– Nem látszol valami jókedvűnek – mondta a férfi. – Nem aratott sikert az ötletünk?

– A maga ötlete volt, nem az enyém – mondta Corrine – és vacak egy ötlet volt. Rá se bagózott.

Sherman a bárszekrényhez lépett, kiválasztott egy brandys-üveget, és a kandallóhoz lépett. Félig megtöltötte a poharat, beleszagolt, aztán félrehajtotta a fejét.

– Ez nem is olyan rossz. Roy vette?

Az asszony barátságtalanul nézett rá.

– Nem mondtam, hogy töltsön magának – mondta harciasan. – Mégis, mit gondol, ki maga… idejön meginni a brandymet?

A férfi nevetett.

– Ne nevettesd ki magad. A szeretőd vagyok, Corrine.

Az asszony arca elsötétült.

– Nem vagy! Nem fog még egyszer megtörténni. Nem is tudom, mi lehetett velem. Nem vagyok kíváncsi rád, se a hülye ötleteidre!

– Nagyon jó ötlet volt – mondta Sherman. Beleivott a brandybe, és letette a poharat. – Mondd el, mi történt.

– Nem akarom! Iszonyatos volt! – fakadt sírva Corrine. – Bárcsak ne tettem volna. Kirö… kinevettek.

– Ki nevetett ki? – kérdezte érdeklődő tekintettel Sherman.

– Nem tudom. Mind rajtam nevettek. Nem hitték el. Ő meg olyan átkozottul könnyedén vette. Látták, hogy részeg vagyok.

– Mármint kik?

– Azok az emberek ott a bárban – vált élessé Corrine hangja. – Ki másra gondolsz? Az egyik részeg ribancnak

nevezett!

– Tehát elmondtad Englishnek, hogy viszonyuk van? – kérdezte Sherman, a nőt figyelve.

– Hát persze! Azt mondtad, hogy mondjam el; ő meg fütyült rá. Azt mondta, nem tartozik se rám, se rá – mondta Corrine, és a szemét dörzsölte. – Hazaküldött valami mézes-mázos stricivel a klubból. Hát így sült el a te hülye ötleted.

Sherman bólintott. Megtudta, amit akart: hogy Corrine kitörésének tanúi voltak. Kiitta a brandyjét, és a zsebkendőjével megérintette keskeny ajkát.

– Talán érdekelni fog – mondta –, hogy miután te eljöttél a klubból, English elment Vince lakására. Ott találta Julie-t és Vince-et, úgynevezett kompromittáló helyzetben. Agyonlőtte Vince-et, aztán Julie-t. A rendőrség már a helyszínen van, és azt hiszem, Englisht már le is tartóztatták gyilkosságért.

Corrine rábámult, kövérkés babaarca mintha összezsugorodott volna, nagy kék szeme óriásinak látszott.

– Agyonlőtte őket? – kérdezte rekedten.

– Igen bizony – mondta Sherman, elővett egy csomag rágógumit, és letépte róla a papírt. – Még mindig azt hiszed, hogy hülye volt az ötletem?

– Úgy érted… hogy megölte őket? – Corrine hangja egy árnyalattal följebb szaladt.

– Igen, megölte őket.

– Nem hiszem el!

– Majd elhiszed, ha meglátod a holnapi újságokat!

– Honnan tudod? Úgy beszélsz, mintha ott lettél volna.

– Nem voltam messze – mosolygott Sherman. – Többé-kevésbé láttam, mi történt.

– Én nem akartam, hogy megöljék őket! – mondta

Corrine, és fölállni próbált. – Én… én csak fájdalmat akartam okozni neki!

– Fájdalmat okoztál neki – mondta Sherman. – Sőt többet is tettél: tönkretetted. Lehet, hogy a villamosszékbe kerül.

– De én nem akartam őt tönkretenni! – siránkozott Corrine. – Kedves volt hozzám. Azt mondta, hogy a családhoz tartozom.

– Milyen megható! – mondta csúfondárosan Sherman. – Annak ellenére, hogy a család tagjának nevez, nem habozott húszezer dollárt ellopni tőled.

Corrine rábámult, a keze ökölbe szorult.

– Nem hiszem el, hogy Roynak valaha is ennyi pénze lett volna – mondta. – Bolond voltam, hogy hallgattam rád. Te vagy a felelős azért, ami történt. A te ötleted volt. Te akartál leszámolni vele, és engem használtál föl, hogy sikerüljön!

– Hirtelen milyen okos kislány lettél! – mosolygott Sherman. – Tegyük fel, hogy így volt: és ekkor mit csinálsz?

– Elmegyek a rendőrségre! – mondta Corrine. – Bűn volt ilyet tenni. Ha elmondom nekik, talán elengedik.

– Nem hiszem, hogy elengedik, és csak még nagyobb bolondot csinálsz magadból, mint az este – válaszolta Sherman, és az álla rugózott, ahogy a gumit rágta. – Ne légy ostoba, Corrine. Semmit sem tehetsz azon kívül, hogy tartod a szádat.

– Majd meglátjuk! – mondta dühösen Corrine. – Beszélni fogok Morilli hadnaggyal. Ő majd megmondja nekem, mit tegyek.

Sherman fölvonta a vállát.

– Természetesen nem akadályozhatlak meg, ha ezt

akarod csinálni – mondta. – De szerintem okosabb lenne kimaradnod a dologból.

– Nem maradhatok ki! – csattant fel Corrine. – Be fognak idézni tanúnak. Mindenféléket fognak kérdezni tőlem, és nehogy azt hidd, hogy te kimaradsz a dologból. Elmondom nekik, hogy a te ötleted volt.

Sherman bólintott, mintha csak ezt várta volna az asszonytól. Járkálni kezdett a szobában zsebre vágott kézzel, rugózó állal, kifejezéstelen tekintettel.

– Igen, gondolom, hogy ezt fogod tenni – mondta, és megállt az ablaknál. Megfogta a piros selyem függönyzsinórt, amely egy horgon lógott. Szórakozottan kipróbálta, milyen erős.

– Ez különleges holmi – mondta. – Hetek óta keresek ilyen függönyzsinórt. El se hinnéd, de sehol se tudok rátalálni erre a színárnyalatra. – Leemelte a zsinórt a horogról, és a lámpához vitte, hogy megvizsgálja. – Nem emlékszel véletlenül, hol vetted?

– Nem fogsz így kitérni! – csattant fel ismét Corrine. – Megpróbálsz másról beszélni. Most rögtön fölhívom Morillit!

– Nem próbálok másról beszélni – mondta szelíden Sherman. A zsinór, mint egy vörös kígyó lógott le az ujjai közül. – Szeretném, ha vissza tudnál emlékezni, hol vetted ezt.

– Nem emlékszem – mondta Corrine, és felkapta a telefonkönyvet. – Kérlek, hagyd azt békén. Nem szeretem a rendetlenséget magam körül.

– Hát ha nem emlékszel, akkor nem emlékszel… Kár. – Hirtelen jegessé vált tekintettel figyelte az asszonyt.

Corrine a telefonkönyv fölé hajolt, amelyet az asztalra tett. Sherman mögéje került. Hurkot formált a zsinórból.

A harangocskák váratlan hangjára, amelyet a bejárati ajtó csengője szólaltatott meg, mozdulatlan szoborrá dermedt.

Corrine összeráncolt homlokkal nézett fel. Meglátta Sherman képmását a kandallópárkány fölötti tükörben. A férfi közvetlenül a háta mögött állt, fölemelt kézzel, a zsinórból formált hurkot Corrine feje fölött tartva.

Az asszony rögtön rájött, mire készült Sherman, és félrehajolt, háttal még mindig a férfinak.

– Megnézem, ki az – sikerült kinyögnie, és mielőtt a férfi megakadályozhatta volna, bizonytalanul az ajtóhoz futott, kinyitotta, és kiment az előszobába.

Megpróbálta kinyitni a bejárati ajtót, térde rogyadozott. Aztán észrevette, hogy a retesz be van tolva. Gyorsan visszahúzta.

Magas, fekete hajú lány állt a küszöbön, ázott esőkabátban.

– Mrs. English?

Corrine bólintott. Lélegzete sípolva tört elő nyitott szájából, és olyan kegyetlenül reszketett, hogy állni is alig tudott.

– Lois Marshall vagyok, Mr. English titkárnője – mondta Lois. – Bemehetek?

– Hát persze – lihegte Corrine. – Tessék, jöjjön be.

Lois éles pillantást vetett rá, mikor belépett az előszobába.

– Valami baj van? Ijedtnek látszik.

– Ijedtnek? – mondta rekedten Corrine. – Halálosan rettegek. Van odabent egy férfi…

Sherman a nappali ajtajához lépett, kezében egy harmincnyolcas rendőrségi Speciallal. Loisra szegezte, és mosolygott.

– Jöjjön be, Mrs. Marshall – mondta halkan. – Váratlan, de azért szívesen látott vendég.

Corrine keze az arcához rebbent.

– Azt hiszem… azt hiszem, meg akart fojtani – mondta, és ájultan esett össze.

3.

English felemelte a kezét.

– Szóval így állunk. Ez a helyzet. Hogy tetszik?

Crail elővette a zsebkendőjét, és megtörölte verítékes arcát.

– Hát ez bizony nem jó, Nick – mondta kemény, feszült hangon.

– Nagyon enyhe kifejezés – mondta a karosszékéből Leon.

– Mi az, hogy nem jó? Rossz. Sőt a rossznál is rosszabb, testvér: rögtön ránk szakad a tető.

English a szavába vágott: – Nem sokat segítettél, Ed. Mondtam, hogy figyeld azt a sátánt. Figyelmeztettelek, hogy készül valamire.

– Nyugi – mondta Leon. – Figyeltük. Fölbéreltem Black két emberét is, és ők értik a dolgukat. Nem tévesztettük szem elől dél óta. A Crown Courtnak csak két kijárata van, mint tudod. Mind a kettőt figyeltettem. Én a lakásodon maradtam, és félóránként odamentem Sherman lakásához, és hallgatóztam az ajtó előtt. Odabent volt, rádiózott.

– De agyonlőtte Julie-t és Harryt!

– Biztos vagy benne, hogy Julie nem tévedett?

– Biztos. Leírta a külsejét. Sherman volt az, nem vitás.

– Nem hagyhatta el az épületet.

– Most is ott van? – vetette közbe Crail.

– Ott kell lennie. Amikor Miss Marshall fölhívott, otthagytam Burtot és Horwillt, hogy figyeljék az elülső és a hátsó kijáratot. Szerintem ott van, különben tudnának róla.

English a telefonhoz lépett, feltárcsázta Sherman számát, és hallgatta a kicsengést. Egy idő múlva letette a kagylót.

– Nem veszi fel.

– Ez még nem bizonyítja, hogy nincs ott – mondta Leon.

– Csak egy dolgot tehetsz – mondta Crail. – Gyere velem a rendőr-főkapitányságra, és mondjuk el az egész sztorit a rendőrfőnöknek.

English gúnyosan mosolygott.

– Nagyon fog tetszeni neki! És hogy fog tetszeni Reesnek! Gondoljátok, hogy egyikük is elhiszi? Nem létezik!

– Igaza van Nicknek – mondta Leon. – Nem adhatja föl magát.

– De föl kell, hogy adja magát! – mondta hevesen Crail. Englishhez fordult: – Belátod, ugye? Ez az egyetlen lehetőség, hogy a rád kent gyanút eloszlassuk.

English a fejét rázta.

– Ha egyszer azoknak a karmai közé kerülök, Sam, akkor ez a rám kent gyanú eloszlathatatlan lesz. Túl sokan vannak közülük ellenem.

– Marhaság! – tört ki Crail. – Ha megszöksz, a halálos ítéletedet írod alá! Hadd harcoljak érted, Nick. A szavamat adom rá, hogy olyan harc lesz, amely bekerül a törvénykezés történelmébe!

– Aligha fogja őt érdekelni a törvénykezés, vagy bármi egyéb történelme, ha egyszer villamosszékbe kerül – mondta Leon. – Hagyjuk ezt, Crail. Ti, jogászok mindig csak úgy tudtok gondolkodni, hogy harcolni kell a bíróság előtt. Mi a bíróságon kívül fogunk harcolni, aztán ha nem győzünk, jöhetsz te a módszereiddel.

– Igen – mondta English. – így lesz.

– De hát nem érted? Ha most megszöksz – verte öklével az asztalt Crail – nem adod kezembe a fegyvert, amellyel harcolhatnék.

– Lám csak – jegyezte meg gúnyosan Leon –, azzal adod a kezébe a fegyvert, ha lecsukatod magad.

– Fogd be a szád! – ordította dühösen Crail. – Tudom, mit beszélek. Rám kell hallgatnod, Nick! Gyere velem a főkapitányságra, hadd mondjam el a sztorit. Ez számodra az egyetlen kiút.

– Nem az egyetlen – mondta English. – Ha egyszer Sherman a kezembe kerül, kifacsarom belőle a beismerő vallomást!

– Ez a beszéd – mondta elismerően Leon. – Én megtalálom őt, te meg kifacsarod belőle.

Crail majdnem a haját tépte.

– Ne hallgass erre az őrültre, Nick! El kell fogadnod a tanácsomat. A hétszentségit! Az ország legjobb ügyvédje vagyok, és azt mondom neked, hogy nem szabad elszöknöd! Azt hiszed, tanácsolnám, hogy add föl magad, ha nem volnék meggyőződve róla, hogy más kiút nincs a számodra?

English elmosolyodott.

– Nyugalom, Sam. Tudom, hogy okos a tanácsod, csak elfelejted, kikkel állok szemben. Túl sok az ellenségem. Rees csak az alkalomra vár, hogy kikészítsen, és én

megadtam neki ezt az alkalmat. Az ügyész tudja, hogy ha én börtönbe kerülök, Beaumontnak lőttek. Ezt nem engedhetjük meg. Akármilyen okos vagy is, ezt az együttest nem tudod legyőzni. Túlságosan erős. Csak egyféleképpen oszlatható el a rám kent gyanú: meg kell találnunk és össze kell roppantanunk Shermant, hogy köpjön. Más lehetőség nincs.

Crail mondani akart valamit, aztán erőt vett magán, és elkezdett fel-alá járkálni a szobában. Az arca sápadt volt, a szeme lázas.

– Nagyon jól tudom, kikkel állsz szemben – mondta –, és mégis azt mondom: föl kell adnod magad. Bízd a harcot rám. Ha nem ezt teszed, véged. Rendben van, tegyük föl, hogy megtalálod Shermant, tegyük föl, hogy összeroppantod, mit képzelsz: mi hasznod lesz belőle? Ha egyszer elkapják a tökét, letagad mindent, amit beismertetsz vele, és akkor mire jutottál? Neked az ártatlan embernek kell lenned, akit tőrbe csaltak. Ebből kell kiindulnod; és egy ártatlan ember nem szökik meg. Bízd rám, és én meggyőzöm az esküdtszéket, hogy ártatlan vagy.

– Nem elég jó – mondta English. – Sajnálom, Sam, de el fogok tűnni egy időre. Ed meg én megkeressük és elintézzük Shermant.

Crail egy pillanatig csak állt, és nézte Englisht, aztán fölvonta kövér vállát.

– Rendben van, de ne feledd, hogy én figyelmeztettelek. Megteszem, amit tudok, ha tárgyalásra kerül a sor, de te megkötöd a kezem.

– Ha kölcsönadod a zsebkendődet, mindjárt elbőgöm magam – mondta Leon.

– Én figyelmeztettelek – folytatta Crail, nem véve

tudomást Leonról. Fogta a kalapját és kabátját. – Tudod, hol találsz meg, Nick, ha szükséged van rám. Sok szerencsét.

English hozzálépett, és megrázta a kezét.

– Nyugodj meg, Sam. Mostanáig elég jól intéztem az ügyeimet, és azt hiszem, most így kell intéznem.

– Meglátjuk. Csak egyet: hol akarsz elrejtőzni? Ez a város máris olyan, mint a forró kályha, és darabokra fogják szedni, mihelyt megtudják, hogy olajra léptél. Nehogy azt hidd, hogy nem ismernek fel. A városban szinte mindenki tudja, hogy nézel ki.

– Emiatt ne aggódj – mondta nyugodtan English. – Majd csak elboldogulok. Viszlát a bíróságon, Sam.

Mikor Crail elment, English whiskyt töltött a poharába, és megitta. Arca kemény volt és sápadt.

– Ugye, Ed, azt te is tudod, hogy igaza van Crailnek? – kérdezte, és elkezdett fel s alá járkálni. – Ha nem találjuk meg Shermant, nekem lőttek.

– Meg fogjuk találni, és szóra is bírjuk.

English a kandallópárkányon álló órára pillantott: – Nem bánnám, ha Lois sietne – ült le. – Már háromnegyed órája, hogy elment.

Leon a tűz felé nyújtotta hosszú lábát.

– Hová ment?

– Corrine-ért. Nem mondtam el Samnek, mert elkezdett volna cirkuszolni a dolog jogi oldaláról, de Corrine feltétlenül együtt kellett, hogy működjék Shermannel. Ha beszélhetnék vele, talán sikerülne elérnem, hogy ezt beismerje. Nagy segítséget jelentene Sherman fejreállításában. Ha egyszer elkaptuk Sherman tökit, Corrine bizonyítéka kicsinálhatja.

– Reméljük, hogy Sherman nem gondolt erre – jegyezte

meg hanyagul Leon, és a cigarettacsomagja után nyúlt.

English megmerevedett.

– Mit mondtál?

Leon fölpillantott, meglepte English hangjának élessége.

– Azt mondtam, remélem, Sherman nem jött rá, hogy Corrine tanúként használható fel ellene. Ha rájött, Corrine nagyon megjárhatja.

English fölállt. Tekintete láttán Leon is felugrott a székéből.

– Mire gondolsz? – kérdezte Leon.

– Úgy látszik, nem voltam észnél! – mondta English. – Elengedtem azt a lányt oda…

– Na és? Mi nyugtalanít?

– És ha Sherman ott van? És ha Lois belebotlik?

– És ha Sherman nincs ott? – mondta Leon. – És ha Lois nem botlik bele? Ne borulj ki, Nick. Kicsi az esélye…

– Francba az esélyekkel! – vágott vissza English. – Nem lett volna szabad odaengednem. Az a pasas a gyilkolás őrültje! Odamegyek, és megnézem, mi történt Loisszal.

– Nono, egy pillanat! – mondta éles hangon Leon. – Te szépen itt maradsz. Nem tudod, hogy a zsaruk keresnek? Mit gondolsz, meddig jutsz el? Majd megyek én. Valószínű, hogy mire visszaérek, Lois is itt lesz.

– Véled megyek!

– Akkor, ha Lois visszajön Corrine-nal, senkit sem talál itt. Észnél légy, Nick!

English tétovázott, aztán vállat vont.

– Azt hiszem, igazad Van. Hát akkor menj, Ed! De, az isten szerelmére, siess!

– Bízd rám – kapta fel a kalapját és kabátját Leon, s kiviharzott a szobából.

Futva ment le a lépcsőn az utcára, menet közben ráncigálta magára az esőkabátját. Még mindig zuhogott. Leon pocsolyákon át rohant a kocsijához, amely Lois feljárójától néhány yardnyira parkolt.

Gyorsan hajtott. Keresztül kellett hajtania a városon, hogy a Lawrence Boulevard-ra érjen. Útközben szokatlanul sok járőrkocsit látott az utcákon, sejtette, hogy alighanem Englisht keresik.

Keze fejével gondterhelten megtörölte verítékes arcát. Fantasztikus helyzet, gondolta. Nick English szökésben! Hihetetlen. Éppen Nick English, a nagyhatalmú, pénzes Nick English az, akit úgy hajszolnak, mint egy kültelki gengsztert!

Kicsit fokozta a sebességet, de azért óvatos volt, nem akart olyan gyorsan hajtani, hogy a járőrkocsik figyelmét magára vonja.

A Mason Streethez ért, befordult az Addison Streetre, és lassított, a Lawrence Boulevard-t kereste.

Egy járőrkocsi jött vele szemben. A benne ülő egyik zsaru a rádiótelefonba beszélt. Leon azon tűnődött – és nem volt jó érzés – vajon nem Corrine villájából jönnek-e.

Ráhajtott a Lawrence Boulevard-ra, éberen figyelte, nem látja-e a baj valami jelét, de a hosszú utca üres volt, csak az eső verte. Corrine villájától néhány yardnyira állt meg, és kiszállt a kocsiból.

Egy pillanatig csak állt a zuhogó esőben, mindkét irányban végignézett az utcán, aztán elindult a villa felé. Észrevette, hogy a nappaliban ég a villany.

Végigment az ösvényen, és megnyomta a csengő gombját. A harangocskák meglepték, a homlokát ráncolta s a fejét rázta. Várt néhány percig, aztán újra csengetett. Senki nem nyitott ajtót, és semmiféle mozgást nem hallott

a villából.

Óvatosan megfordította az ajtó gombját, de az ajtó zárva volt. Ismét csöngetett, aztán egy hosszú percnyi várakozás után kilépett a veranda teteje alól, bele egy virágágyásba, hogy lássa, nem tud-e belesni a világos nappaliba, de a függöny be volt húzva, nem látott semmit.

Keresztülvágott a vízben álló gyepen a ház hátsó oldalához vezető ösvényig. Túltömött szeméttárolót látott a ház mögött, meg egy üres konyakosüvegekkel teli ládát a konyhabejárat mellett. Mikor a kilincs gombját megfordította, kiderült, hogy az ajtó nincs bezárva.

Belökte, és belépett a kis konyhába. Belebotlott valamibe, ami nagyot csörrent, s Leon halkan káromkodott egyet. Kis zseblámpát húzott elő a zsebéből, és bekapcsolta.

A konyhában mintha napok óta senki nem nyúlt volna semmihez. Az asztalon halomban állt a mosatlan edény; a padlón liszt, por és kenyérmorzsa. A hátsó sarkot szintén konyakosüvegek töltötték meg; állott tej savanyú szaga facsarta az orrát.

Kinyitotta a konyhaajtót, kinézett a sötét előszobába, fülelt, aztán nesztelenül befelé indult.

A nappali ajtajához érve megfordította az ajtó gombját, és benézett.

A szoba üres volt. A hamvadófélben lévő tűz előtt egy felborult konyakosüveg tartalma kiömlött a szőnyegre. Törött pohár hevert a padlón.

Rosszat sejtve indult befelé a szobába, nem tetszett neki a kiömlött ital; úgy érezte, ez erőszakra utal. Körüljárt a szobában, mindent gondosan megnézett. Nem tudta, mit keres, de remélte, hogy talál valamit, ami megmagyarázza, miért ég a villany és miért üres a szoba.

A pamlagon, alig észrevehető helyen valami fehéret látott. Kihalászta a díványpárna alól. Női zsebkendő volt, a sarkában hímzett „L. M.” monogram.

A fejét csóválta. Lois nyilván rávette Corrine-t, hogy menjen vele, gondolta, és elfelejtették eloltani a villanyt.

Körülnézett, telefont keresett, hogy felhívja Englisht, és megkérdezze, hazaért-e Lois, amikor tekintete újra a fölborult palackra esett. Elkomorodott. Vajon részeg volt Corrine? Úgy meglepte volna Lois csengetése, hogy fölborította az üveget? Ez valószínűtlennek látszott. Visszament az előszobába.

Egy ajtó volt szemközt vele, elfordította a gombját, és belökte. A szobában sötét volt. Kitapogatta és fölkattintotta a kapcsolót.

A hálószoba ugyanolyan rendetlen volt, mint a konyha. A padlón rózsaszínű selyempongyola hevert, az ágyon harisnyák, fehérnemű és egy bunda. Az öltözőasztalkán vastagon állt a púder, és a fölötte lévő türköt napok óta nem törölték le. Egy üveg kézfinomító felborult, fehér, krémszerű tartalma formátlan pacnivá folyt szét a padlón.

Leon vágott egy grimaszt, vállat vont, és már éppen el akarta oltani a villanyt, amikor megállt, és összeszűkült a szeme.

A szemközti ajtóra lett figyelmes. Néhány ujjnyira nyitva állt, az ajtóba csavart egyik ruhaakasztó horgon vörös selyemzsinór feszült, áthúzódott az ajtó felső szélén, és a másik oldalon folytatódott.

A zsinór feszesnek látszott, túlságosan feszesnek, mintha nehéz súlyt tartana.

Leon keresztülsietett a szobán, és belökte az ajtót. Nehézkesen nyílt, s valami nehéz puffant a túloldalának.

Belépett a kék-fehér fürdőszobába, és elakadt a

szívverése.

Félig felkészült arra, amit látott, de gyomra még így is összeszorult, mikor Corrine English halott arcába nézett.

A nő groteszk pózban lógott az ajtón, térde felhúzódott haláltusájában, babaarca fölfúvódott, és megdagadt nyelve kicsüngött apró, fehér fogai közül. A vörös selyemzsinór mélyen belevájt a nyakába, keze merev karommá vált, mintha kétségbeesetten próbált volna ellökni magától valakit élete utolsó pillanataiban.

Leon megérintette az asszony egyik kezét. Még meleg volt. Leon hátralépett, arca kemény volt és sápadt.

Egy hosszú pillanatig csak állt és gondolkozott, szemét elfordítva az ajtón csüngő tetemről, aztán visszament a nappaliba.

Lois-on gondolkodott. Idejött a villába, és itt találta a halott Corrine-t? Vagy még Corrine meggyilkolása előtt érkezett?

Leon érezte, hogy veríték gyöngyözik az arcán. Ha elmondja Englishnek, hogy mi történt Corrine-nal, English előjön a fedezékéből. Senki sem állíthatja meg, különösen akkor nem, ha úgy véli, hogy Lois Sherman kezében van.

Leon nyugtalanul megtörölte az arcát zsebkendőjével. Nagyon is úgy nézett ki, hogy Lois bizony Sherman kezében van. Csak állt, tétovázott, próbálta eldönteni, mitévő legyen. Úgy döntött: meg kell tudnia, hazatért-e Lois. Lehet, hogy az egész csak vaklárma. Lehet, hogy a lány már otthon van, biztonságban.

A telefonhoz lépett, fellapozta a telefonkönyvet, megtalálta Lois számát, és feltárcsázta.

Türelmetlenül várakozott. Hallgatta a kicsengést a vonal másik végén.

Hirtelen kattanás hallatszott, és megszólalt egy

férfihang: – Ki az?

– Westside 57794? – kérdezte óvatosan Leon.

– Az. Ki beszél.

Ez nem English, gondolta Leon.

– Miss Marshall-lal szeretnék beszélni – mondta.

– Miss Marshall nincs itthon – mondta a hang. – Ki beszél ott?

– Ha már itt tartunk – mondta élesen Leon – kicsoda maga, és mit keres Miss Marshall lakásán, ha ő nincs otthon?

– Morilli hadnagy vagyok a gyilkossági csoporttól – csattant fel a hang: – Ne húzza az időt! Ki maga?

Leon érezte, hogy hideg fut végig a hátán. Morilli! English meglépett volna?

Gyorsan letette a kagylót.

4.

Nick English nadrágzsebbe dugott kézzel, merev, gondterhelt arccal, lassan járkált fel s alá. Folyton a kandallópárkányon álló órára nézett. Valamivel több mint egy órája, hogy Lois elment a lakásból; és nem egészen negyedórája, hogy Leon utánament.

English úgy számította, hogy húsz percbe kerül, amíg Leon – elér a Lawrence Boulevard-ra. Még ha nem találja is ott Loist, az még nem jelenti feltétlenül azt, hogy a lány veszélyben van. Lehet, hogy még Leon odaérkezése előtt eljött a villából.

Milyen meggondolatlan bolond volt, gondolta dühösen, hogy odaengedte Loist! Tudnia kellett volna, hogy Corrine

veszélyt jelent Shermanre nézve.

Megállt, és körülnézett a szobában. Éppen olyan szoba volt, amilyennek Lois szobáját képzelte: szépen bútorozott, kényelmes, derűs, otthonos. Ha történt valami a lánnyal!…

Kicsit megdöbbenve jött rá, hogy Lois jelent valamit a számára. Csak most, hogy Julie már nem élt, volt képes megítélni Lois értékét. Julie vonzása elsősorban fizikai vonzás volt: baba, akit öltöztetni, szórakoztatni és ölelni kellett. Lois viszont öt kemény évig mellette dolgozott, és English tudta, hogy sikerét nagyrészt a lány segítségének és belé vetett bizalmának köszönheti.

Ha történt vele valamit!

Türelmetlenül az ablakhoz ment, elhúzta a redőnyt, és lenézett a nedves utcára.

Az ablaküvegre mintákat rajzolt az eső.

Néhány percig állt ott, és figyelte az üres utcát, remélve, hogy megpillantja Loist, de az utca üres maradt és elhagyatott.

Aztán, amikor éppen vissza akarta ejteni a redőnyt, meglátta egy sebesen közeledő kocsi reflektorait, és megmeredt a figyelemtől: hátha Lois érkezik meg.

A kocsi a járda mellé kanyarodott, és a feljáró előtt lefékezett. English észrevette a kocsi tetején a vörös lámpát, és ráismert a kocsi fekete-fehér mintázatára. Gyorsan visszaejtette a redőnyt.

A rendőrség!

Tudták, hogy ő itt van, vagy csak véletlenül keresik itt, hátha megtalálják? Gyorsan keresztülsietett a szobán, fölkapta a kalapját és kabátját, és kiment az előszobába.

Aztán elgondolkodva megállt.

Sejtelme se volt róla, van-e hátsó kijárata az épületnek. De még ha rátalál is, valószínű, hogy egy rendőr karjaiba

sétál.

Habozott egy pillanatig, aztán egy székre lökte a kabátját és kalapját, és visszament a nappaliba.

Ha sarokba szorították, hát sarokba szorították. Ha agyonütik, se kezd futni, mint valami rajtacsípett zsebmetsző.

Hátratett kézzel, rezzenetlen, merev arccal állt a kandalló előtt, és várt.

Percek teltek el, és éppen amikor már kezdte azt hinni, hogy vaklárma volt az egész, élesen megszólalt az ajtócsengő.

Gyorsan a telefonhoz lépett, fölkapta a kagylót, és feltárcsázta Sam Crail otthoni számát. A vonal másik végén szinte azonnal jelentkezett maga Crail.

– Sam? Itt Nick. – English halkan és gyorsan beszélt. – Nyertél. Épp most csöngetnek.

– Ne mondj semmit nekik – vágta rá Crail. – Még előtted ott leszek a főkapitányságon. Bízd rám, Nick. Csak ne mondj nekik semmit. Leon hol van?

– Nincs itt. Maradj kapcsolatban vele, Sam. Csak kettőtökre számíthatok.

– Számíthatsz ránk – mondta Crail. – Csak tartsd a szád, és bízz rám mindent.

– Nagyon vigasztaló tanács – mondta szárazon English. Ismét hallotta a csöngetést. – Kezdenek türelmetlenkedni. Viszlát a kapitányságon. – Letette a kagylót.

Átment a szobán, ki az előszobába, és kinyitotta az ajtót.

Morilli állt a folyosón, egyik keze a kabátzsebében. Sovány, markáns arca fakónak látszott a gyenge világításban, tekintete óvatos volt.

– Helló, hadnagy – mondta csendesen English. – Ez

aztán váratlan. Mit óhajt?

– Bemehetnék, Mr. English? – kérdezte Morilli.

– Egyedül van?

– Van velem valaki, de odalenn.

English bólintott, és félreállt.

– Jöjjön be.

Morilli belépett az előszobába, becsukta a lakásajtót, és a nappali felé intett. English előrement, egészen a kandallóig, és szembefordult Morillival.

Morilli belépett, és gyanakodva nézett körül a nappaliban.

– Nincs itt senki rajtam kívül – mondta English. – Miss Marshall nincs itthon.

Morilli bólintott, hüvelykujja körmét végighúzta fekete bajuszkáján.

– Ugye, nem kell mondjam, miért vagyok itt, Mr. English?

English elmosolyodott.

– Évek óta abbahagytam a találgatást – mondta. – Gondolom, elmondja.

– Magát Julie Clair és Harold Vince meggyilkolásával vádolják – mondta Morilli, és szúrós kis szeme lesiklott Englishről.

– Meglep, hogy maga vállalta a feladatot, hadnagy – mondta English. – Azt hittem, a segítségemre van.

– A segítségére is vagyok – válaszolta Morilli. – Azért vagyok itt. Gondoltam, biztonságosabb lesz magának, ha én tartóztatom le.

English fölvonta a szemöldökét.

– Hogy érti ezt?

– Nem maga lenne az első, akinek a hátába lőttek, mert ellenállt a letartóztatásnak – mondta Morilli. – Van egy

csomó fejes, aki örülne, ha megszabadulna magától, Mr. English.

– Köztük van a rendőrfőnök is?

Morilli megrántotta a vállát.

– Nem tudom, de gondoltam, szívességet teszek magának, ha magam intézem a dolgot. Ez rossz buli volt, Mr. English. Az ügyész véleménye szerint holtbiztos az ügy.

English nem szólt semmit.

– Maga járt Vince lakásán, ugye? – kérdezte Morilli fürkésző tekintettel.

– Crail azt mondta, hogy ne beszéljek – felelte könnyedén English. – A múltban rengeteg pénzt fizettem neki, úgyhogy most inkább az ő tanácsát fogadom meg, hadnagy.

– Azt hiszem, ez rendjén is van – simította meg ismét a bajuszát Morilli. – Adott esetben szüksége is van védelemre.

English azt mondta: – Nos, nem tartom fel. Menjünk?

Mikor az ajtó felé indult, megszólalt a telefon. Elindult, hogy fölvegye, de Morilli előbb ért oda.

English összeszűkült szemmel, merev arccal figyelte.

– Ki az? – kérdezte éles hangon Morilli. Hallgatott, aztán így szólt: – Az. Ki beszél? – Újra hallgatott, majd ezt mondta: – Miss Marshall nincs itthon. Ki beszél ott?

Englishnek hideg futott végig a hátán. Ez nyilván Ed; Lois után érdeklődik. Ami azt jelenti, hogy nem találta Corrine lakásán.

– Morilli hadnagy vagyok a gyilkossági csoporttól – csattant fel Morilli. – Ne húzza az időt! Ki maga?

Halkan káromkodott egyet, amikor a vonal megszakadt, aztán megveregette a készülék villáját.

– Központ? Itt Morilli hadnagy a rendőrfőkapitányságról. Honnan jött az iménti hívás? – Várt, majd így szólt: – Köszönöm. Kapcsolja a főkapitányságot, legyen szíves. – Ismét várt, majd megszólalt: – Barker? Itt Morilli. Küldj egy kocsit a Lawrence Boulevard 25-be, amilyen gyorsan csak tudsz. Lehet, hogy zűr van ott. Hívj vissza, mihelyt jelentenivalód van. Én a Westside 57 794-en vagyok.

– Az a sógornőm lakása – mondta English. – Miből gondolja, hogy bajban van?

Morilli hűvös, kutató pillantást vetett rá.

– Miért nem ő vette fel a telefont? – kérdezte. – Mit csinál ott Leon?

– Leon? – ráncolta homlokát English. – Ott van?

– Ráismertem a hangjára. Nem vagyok hülye. A sógornője fontos tanú maga ellen. A rendőrfőnök nem szeretné, ha a hölgynek valami baja esnék.

– Miért esne baja? Megyünk vagy várunk?

– Várunk – felelte kurtán Morilli, és járkálni kezdett a szobában, szemét folyton Englishen tartva.

English leült. Szája kiszáradt, szíve egyenetlenül vert. Most legalább megtudja, ha valami baj történt Corrine lakásán. Egy kis whiskyt öntött a poharába.

– Iszik, hadnagy?

Morilli a fejét rázta.

Vártak, az óra mutatója lassan mászott.

Aztán megcsörrent a telefon, és Morilli fölkapta a hallgatót.

– Igen, Morilli beszél – mondta. – Micsoda? Hallatlan! Elkapták Leont? Akkor azonnal köröztesd! Alig tíz perce még ott volt. Kell nekem az a pasas. Igen, ott leszek, mihelyt tudok. Bízd Jamiesonra. Oké, viszlát. – Azzal

lecsapta a kagylót.

English összeszedte magát. Morilli arckifejezéséből tudta, hogy valami rossz történt.

– A sógornőjét felakasztva találták – mondta a dühtől fehér arccal Morilli. – No, hogy tetszik? Nem maga küldte oda Leont, hogy hallgattassa el az asszonyt, mi?

– Meghalt? – állt föl English.

– Meggyilkolták! Fölakasztották, ahogy Mary Savittet is felakasztották, csakhogy ezúttal nem falazok magának – vicsorgott Morilli.

Hol van Lois? English szívét jeges rémület szorította össze. Mindenáron meg kell őt találnia!

– Tízezerért megvásárolhatnék valamit, hadnagy? – kérdezte halkan, szemét Morilli arcára függesztve.

– Ne áltassa tovább magát – mondta rosszindulatúan Morilli. – Elmúlt az az idő, amikor költekezhet. Holnap reggeltől a bankok hozzá se nyúlnak a maga csekkjeihez. A rendőrfőnök nem felejtette el, hogy a maga hatalma a pénz. Mindenről gondoskodás történt. Magának lőttek. Ne próbálja a pofám előtt meglengetni a dohányát. Nincs már semmije. Jöjjön, menjünk innen.

– Van pénzem az irodában – mondta English. – Ne legyen bolond. Senki sem tudja, hogy itt vagyok. Adjon nekem egérutat, és tízezret keres.

Morilli vigyorogva mutatta ki a fogait.

– E percben már egy rendőrtiszt ül a maga széfje előtt. A rendőrfőnöknek mindenre volt gondja. Nincs magának többé egy vasa sem. Gyerünk!

English fölvonta a vállát. Elhatározta, hogy nem záratja cellába magát, amíg Lois veszélyben van. Látszólagos szórakozottsággal Morilli felé indult, de a magatartásában volt valami, ami figyelmeztette Morillit, s az előrántotta a

pisztolyát.

– Nyugi – mondta közönyösen. – Ne próbálkozzon semmivel, English, mert lelövöm. Indulás, és ha golyót akar a hátába, próbáljon csak megszökni.

English elmosolyodott.

– Ne legyen olyan drámai, hadnagy. Még ha megszöknék is, hova mehetnék? Inkább harcolok a bíróság előtt.

– Szedje a lábát, és vigyázzon magára – mondta Morilli.

Kimentek a lakásból, le a négy emelet lépcsőn, az előcsarnokba.

A lépcső alján zömök, pirospozsgás nyomozó támasztotta a falat, s egy fogpiszkálót rágcsált. Végignézte Englisht, aztán Morillira pillantott.

– Gyerünk – mondta türelmetlenül Morilli. – Még egy gyilkossági ügy vár ránk, miután bevittük ezt az alakot.

– Az isten szerelmére – mondta undorral a pirospozsgás nyomozó. – Jegyem van a ma esti bokszmérkőzésre!

A pirospozsgás nyomozó lement a kapu előtti lépcsőn az ott várakozó kocsihoz, és beült a volán mögé.

English utánament, a sarkában Morillival. Mikor English megállt a kocsinál, Morilli az oldalába nyomta a pisztolyát.

– Csak próbáljon meg valamit, és telespriccelem a beleivel a járdát! – mondta gyűlölködve.

– Bérenc létére nagyon kevés tiszteletet tanúsít a jótevője iránt – mosolygott English.

– Szálljon be – csattant fel Morilli. – És vigyázzon!

English bemászott a kocsiba, Morilli utána.

– Oké, Nankin – szólt oda Morilli a pirospozsgás nyomozónak. – Taposson a gázba.

A kocsi kilőtt a járdaszegély mellől, és a mellékutcákon

keresztül a belváros felé tartott.

English háborgó bensővel, mozdulatlanul ült, érezte Morilli fegyverét az oldalában. Tisztában volt vele, hogy szökésre kevés az esélye, és már csak Edben reménykedhet.

Mikor a Blackstone-hídon robogtak keresztül, English élesen megszólalt: – Nem a főkapitányság felé megyünk. Mi ez?

Morilli mosolygott.

– Előbb el kell intéznem valamit. Nyugi. Nem olyan sürgős magának, hogy bárhová eljusson.

– De azért így is odajut – nevetett Nankin.

English hátradőlt az ülés sarkában. Gondolhatta volna: Morilli nem meri megkockáztatni, hogy élve vigye be őt. Sokkal többet tud annál, semhogy Morilli számára biztonságos lehetne. Ott van az ötezer dollár, amit Morillinak fizetett. Igaz, nincs rá bizonyíték, hogy Morilli átvette azt a pénzt, de egy ilyen vád vizsgálathoz vezetne, és Morilli bankárának ki kellene találnia valami mesét.

Amellett Morillinak nemcsak önmagát kell fedeznie: rengeteg fejesnek tesz szolgálatot vele, ha megszabadul Englishtől. Igen kényelmes módja lenne annak, hogy lezárjon egy kényelmetlen ügyet.

English szeme Morilli fegyverére siklott. Rá volt szegezve, s Morilli ujja a ravaszon. Rájött, hogy értelmetlen lenne bármit is kezdenie a kocsiban. Majd akkor kell szerencsét próbálnia, amikor kiszállnak.

Most a folyóparton robogtak. Az eső dobolt a kocsi tetején, a szélvédőn állandóan működött a törlő.

A part kihalt volt. Alkalmas hely arra, hogy valakit megöljenek, gondolta English. Egy lövés, aztán be a folyóba.

Morilli erélyesen megszólalt: – Oké, Nankin. – Hangja feszülten, fémesen csengett.

Nankin lassított, egy raktárépület árnyékába kormányozta a kocsit, és lefékezett.

– Kiszállni! – mondta Englishnek Morilli.

English ránézett: – Mi ez? Nem hivatalos kivégzés?

Morilli az oldalába nyomta a pisztolyt.

– Kiszállni! Nem szeretném, ha bevérezné a kocsit.

Mikor English kinyitotta a hátsó ajtót, Nankin gyorsan kiszállt, és elölről megkerülte a kocsit. Közben pisztolyt rántott, és Englishre szegezte, amíg Morilli is kiszállt.

– Nem okos dolog tanú előtt, hadnagy – mondta csendesen English. – Zsarolni fogja magát, ha maga megöl.

Nankin nevetett.

– Én meg a hadnagy összedolgozunk, pajtás – mondta. – Emiatt ne aggódjon.

Morilli felemelte a pisztolyát, és Englishre szegezte.

– Ez a sorsa, English – mondta. – Nem vállalhatom a kockázatot, hogy beszéljen. Hátra, oda a falhoz.

English összeszedte magát. Ahhoz túl messze volt a folyótól, hogy belevesse magát, s túl messze Morillitól is, hogy közelharcba bocsátkozzék vele. Tudta, hogy egy perc, és meghal. Meglepődött, hogy nem érez félelmet, csak dühödt kudarcérzetet, hogy nem lesz módjában leszámolni Shermannel.

Hátralépett.

– Eldobni a stukkereket! – harsant fel egy hang a kocsi mögül. – Gyorsan, mert ripityára lőlek benneteket!

Nankin azonnal eldobta a fegyverét. Morilli félig megfordult, olyan dühösen acsarogva, hogy kivillant a foga.

Fegyver dörrent, s Morilli automata pisztolyát elejtve, a csuklóját szorongatva, káromkodva megtántorodott.

Chuck Eagan jött elő a kocsi mögül.

– Gondoltam, jobb, ha magukkal jövök, főnök – mondta jókedvűen. – Soha nem bíztam ebben a rohadt zsernyákban.

English előrelépett, és fölkapta Morilli pisztolyát. Nankin fegyverét a folyóba rúgta.

– Pfű! Kicsit szorosra időzítetted, Chuck – mondta fanyar mosollyal.

– Jobb későn, mint soha – vigyorgott Chuck. – Mit kezdünk ezekkel a férgekkel?

– Szeretném, ha néhány óráig nem lennének útban, Chuck – mondta English. – Mit javasolsz?

– Egyszerű – szólt Chuck, Nankinhoz lépett, és fejbe vágta a pisztolya agyával.

Morilli hátrált, mikor Nankin arccal előreesett.

– Ne mozduljon – mondta neki English. – Kísértést érzek, hogy kilyukasszam az irháját.

Morilli rávicsorgott.

– Ezt még megbánja.

Chuck úgy tarkón ütötte, hogy térdre esett. Aztán még egyszer megütötte, és Morilli elterült az eső áztatta betonon.

– Maradj velük, Chuck. Tedd őket valahová, félre az útból. Szükségem van néhány órára.

– Ne menjen egyedül – mondta nyugtalanul Chuck.

– Velük maradsz – mondta kurtán English. – Ez parancs.

A rendőrautóhoz ment, és beült a kormány mögé.

Beindította a motort, és kihajolt az ablakon.

– Kösz, Chuck, nem feledkezem meg rólad a

végrendeletemben.

Megfordult a kocsival, aztán kilőtt a rakpart mentén a külváros felé.

5.

Lois kinyitotta a szemét, és fájdalmasan hunyorgott a mennyezetre erősített sárga lámpára. A fénytől éles, szúró fájdalom hasított a fejébe, behunyta a szemét, és az ajkába harapott, nehogy felkiáltson.

Néhány percig mozdulatlanul feküdt, agya lassan kitisztult, visszanyerte öntudatát. Találgatta, hol lehet. Eszébe jutott, hogy Corrine ájultan rogyott a padlóra. Eszébe jutott, hogy Corrine fölé hajolt, aztán suhogást hallott, többre nem emlékezett.

Újra kinyitotta a szemét, nem nézett a lámpába, és körülbelül egy másodperc múlva elmúlt a szeméből a tüzes, szúró fájdalom.

Alighanem egy hajó kabinjában van. Fényűző kabin volt, tölgyfa burkolatú falakkal, ízléses, drága bútorzattal. Ágyon hevert, és gyorsan megnézte, rajta van-e a ruhája. Valaki levette róla az esőkabátját, a kalapját és a cipőjét, de különben még mindig az a ruha volt rajta, amelyben eljött hazulról.

Lassan fölemelte a fejét, és vágott egy grimaszt, ahogy a halántékába hasított a fájdalom.

– Akkor hát részt is vehet az estélyen – szólalt meg a közelében egy férfihang. Megrémült. Gyorsan balra nézett.

A kabinajtó elé állított karosszékben nagydarab férfi ült, jobb fülétől vékony sebhely húzódott a szája sarkáig,

bal szemére kancsalított. Vastagon bepólyált csuklóját dajkálgatta.

– Maga jó kis ütést kaphatott – mondta, és végignézett a lányon. – Több mint egy órája eszméletlen.

Lois – amint meglátta a férfi tekintetét – önkéntelenül a szoknyájához kapott, és lehúzta, amennyire csak tudta.

– Ne izgassa magát – mondta a sebhelyes férfi, és elővett egy csomag cigarettát. – Nem ez az első jó láb az életemben, és nem is az utolsó. – Cigarettát dugott a szájába, gyufát gyújtott, és meggyújtotta a cigarettát.

– Hol vagyok? – kérdezte bizonytalan hangon Lois.

– Sherman jachtján – felelte a sebhelyes férfi. – Mindjárt itt lesz. Beszélni szeretne magával.

– Ki maga? – ült fel félig Lois.

– A nevem Penn – vigyorgott a férfi. – Én intézem Sherman ügyeit. Ezért vigyázok magára is. Mire kíváncsi még?

– Miért hozott ide Sherman?

– Beszélni szeretne magával. Köztünk maradjon, kislány, de nem hiszem, hogy maga túl sokáig életben marad – hunyorított Penn. – Olyan gyorsan nyírja ki az embereket, hogy már nem is számolom a hullákat. Az este kinyírta Corrine-t. Kár egy olyan csinos nőért, de Sherman már csak ilyen. Maga tudta, hogy kitekerte Corrine nyakát?

Lois szíve kihagyott, és hirtelen rosszullét kerülgette.

– Talán ha maga kedves lesz hozzám – folytatta Penn, és jobb szemével rábámult; bal szeme a szoba túloldalára nézett, el a lányról, s ez sunyi, alattomos kifejezést kölcsönzött az arcának –, esetleg lebeszélhetem őt róla, hogy magát is megölje. Gondolja, hogy kedves tudna lenni hozzám?

– Ha a közelembe jön, sikítok! – mondta Lois vadul.

Penn bólintott, és a padlóra pöccentette a hamut.

– Ha Sherman nincs a hajón, nyugodtan sikoltozhat teli tüdőből is – mondta. – Hatmérföldnyire nincs itt senki rajtunk és Shermanen kívül. Hát oké, ha magának a keményebb módszer tetszik, nem bánom. Szeretem, ha van egy kis ellenállás.

Lois nem szólt semmit. Gyorsan körülnézett a kabinban, hogy merre menekülhetne, de az egyetlen kijárat azon az ajtón át vezetett, amely elé Penn helyezte a széket.

Penn oldalt hajtotta a fejét, fülelt, aztán fölállt.

– Sajnos jön – mondta. – Vigyázzon magára, kislány, szörnyű kegyetlen tud lenni, ha fölingerlik.

Mikor elmozdította a széket az ajtó elől, az ajtó kinyílt, és Sherman nézett be a kabinba. Az ajtóban állt, állkapcsa mozgott, borostyánkőszínű szemét Loisra szegezte, keze a zsebében.

– Kifelé! – szólt rá Pennre.

A nagydarab ember szó nélkül kiment mellette, és becsukta az ajtót maga után.

Sherman odahúzta a széket, és leült.

– Sajnálom, hogy le kellett ütnöm, Miss Marshall – mondta szelíden. – De alkalmatlan pillanatban érkezett. Miért jött?

– Miért hozott ide? – kérdezte Lois, lelendítette a lábát az ágyról, és felült.

– Felelni fog a kérdésemre – mondta hirtelen érdessé vált hangon Sherman. – Ha izgágáskodik, behívom Pennt, és ő majd foglalkozik magával. Miért jött Corrine Englishhez?

Lois habozott. A hideg, kifejezéstelen szemek

megfélemlítették, de esze ágában sem volt elárulni Shermannek, hogy azt remélte: ráveszi Corrine-t, hogy szolgáltasson bizonyítékot Sherman ellen.

– Hallottam arról a jelenetről, amelyet a *Silver Tower-ban* rendezett Corrine – mondta halkan. – Szerettem volna tudni, hazakísérte-e Mr. English.

Sherman tanulmányozta a lányt, nem volt bizonyos benne, hogy hazudik-e vagy sem.

– Nem tudja, hol van English?

A lány a fejét rázta.

– Biztos?

A lány újra csak a fejét rázta.

– Azt természetesen tudja, ugye, hogy English megölte Julie Clairt meg a szeretőjét, és a rendőrség keresi?

– Hallottam, hogy meggyilkolták őket, de biztos vagyok benne, hogy Mr. Englishnek semmi köze a dologhoz.

Sherman mosolygott.

– Természetes; maga szerelmes belé. Gondolhattam volna erre már előbb is.

Lois nem válaszolt.

– Ugye, szerelmes belé?

– Magára tartozik ez?

– Meglehet – nézett rá elgondolkodva Sherman. – A rendőrség még nem kapta el, és ha egy ilyen ember, mint English, szabadon futkározik, veszedelmes lehet. Szeretném, ha gyorsan elkapnák, különben nekem kell valahogy elintéznem.

– Jó lesz, ha elenged – mondta határozottan Lois. – Az emberrablás főbenjáró bűn ebben a városban.

Sherman mosolygott.

– A gyilkosság is az. De még nem szándékozom megölni magát. Holnap reggelig várok. Akkor, ha Englisht még

nem tartóztatták le, nekem kell őt megkeresnem, és itt jön maga a képbe. Azt hiszem, nem lesz nehéz a dolog, ha megtudja, hogy maga a kezemben van. Az az elképzelésem, hogy eljut egy bizonyos határig; aztán természetesen öngyilkosságot követ el, akárcsak az öccse. Megtalálják őt, főbe lőve, pisztolyával a kezében. Valamivel később rátalálnak magára, vízbe fúlva, és azt fogják hinni, hogy maga is azért halt meg, amiért Mary Savitt: nem tudott tovább élni a szeretője nélkül. Kényelmes módszer, és nem látok rá okot, hogy miért ne ismételném meg.

– Szerintem maga őrült – mondta határozottan Lois. – Épelméjű ember nem beszél így, ahogy maga. Épelméjű ember nem cselekszik úgy, ahogy maga.

Sherman vállat vont.

– És akkor mi van, ha őrült vagyok? Különben is: miért baj, ha az ember őrült? Miért félnek annyira az emberek attól, hogy őrültnek tartják őket? Én nem félek. Tökéletesen elégedett vagyok azzal, ahogyan az agyam működik. Elvégre az őrület csupán nézőpont dolga. Maga azt mondja magáról, hogy normális. Nos, nézze meg magát. Én nem vagyok a maga helyzetében. Egy úgynevezett épeszű ember visszariadna a gyilkosságtól; de úgy alakult, hogy nekem a gyilkolás az egyetlen kiutam. Nem riadok vissza tőle, ennek következtében maga szerint nyilván őrült vagyok. Számomra semmi jelentősége, hogy őrült vagyok-e vagy sem. Az anyám történetesen őrült volt állítólag, mégis ő volt a legokosabb asszony, akit ismertem. Bedugták egy elmegyógyintézetbe, és ott halt meg. Ha meggyilkolta volna az apámat, ahogy tanácsoltam neki, nem került volna elmegyógyintézetbe. Visszariadt a gyilkolástól. Olyan lecke ez, amelyet nem felejtek el. – Keresztbe vetette a lábát. – A gyilkolás különös dolog.

Olyan, mint a hegyről lezúduló lavina. Az egyik gyilkosság elvezet a másikhoz. Nem lennék ilyen zűrben, ha az az ócska kis csibész nem próbált volna átverni. Bolond voltam, amikor őt választottam ki, hogy nekem dolgozzék. Amíg ő nem jött, remekül ment az üzletem. Most, ha nem vagyok nagyon óvatos, összedőlhet az egész. Negyedmilliót hoz nekem évente, és ezt nem adom föl harc nélkül. Roy Englisht pillanatnyi dühömben öltem meg. Egyszerűbb lett volna kirúgnom őt, és másvalakit kerítenem a munkára, de megdühödtem, amikor rájöttem, hogy becsap, és agyonlőttem. Azután a lavina elkezdett gurulni. Mary Savittnek is meg kellett halnia. Ugyanannyit tudott rólam, mint English, és beszélt volna, ha megtudja, hogy English halott. Így hát el kellett pusztulnia. Aztán annak a vén bolond Hennesseynek kezdett járni a szája, és pusztulnia kellett. És pusztulnia kellett May Mitchellnek is, csakhogy addigra a maga nagyokos Mr. Englishe már a nyakamon volt. Nem volt bölcs dolog tőle, hogy megfenyegetett. Először azt gondoltam, megölöm, de egyszerűbbnek és szórakoztatóbbnak látszott, ha önmagával tétetem őt tönkre. Elintéztem, hogy értesüljön róla, mi folyik a szeretője és Harry Vince között. Nem lehettem bizonyos benne, hogy megöli őket, így hát megtettem helyette én. Aztán jött maga, és rájöttem, hogy Corrine English veszélyes lehet, így hát neki is pusztulnia kellett. Látja, őszinte vagyok magához. A gyilkolás érdekes dolog; egyre növekszik és növekszik. Hamarosan meg fogom ölni magát, aztán Englisht is. Itt megállhatnék, de ott van még Leon, akire szintén gondolnom kell. Túl sokat tud. Valószínűleg el kell hallgattatnom. Talán még valakit el kell hallgattatnom. Egy gyilkosság a továbbiak láncolatát indítja meg. Ugye, érdekes?

Lois nem szólt semmit. Rémült tekintettel bámulta Shermant.

– English nyugtalanít – folytatta Sherman, félig önmagának. – Veszedelmes ember. Akár a bika: támad, ha minden ellene szól is. Megnehezíti számomra a dolgokat, hacsak nagyon hamar le nem tartóztatják.

– Meg fogja nehezíteni a maga számára a dolgokat – mondta Lois. – De ne gondolja, hogy érdekli őt, mi történik velem: nem érdekli. Sokkal könyörtelenebb ennél. Semmit nem jelentek a számára, tehát ne képzelje, hogy fölhasználhat engem English csapdába ejtéséhez, mert nem fog sikerülni. A maga módján és a kellő időben támad magára, ebben biztos lehet.

Sherman nevetett.

– Ezt maga se hiszi – mondta, és fölállt. – Akármilyen ember is egyébként English, lovagias típus. Maga meg ő jó ideig együtt dolgoztak. Még ha maga nem jelent is semmit a számára, rám fog törni, akár egy veszett bika, ha megtudja, hogy maga veszélyben van. Ez a típus mindig ezt teszi. A rossz filmek is erre biztatják őket. De lehet, hogy erre nem feltétlenül kerül sor. Várok holnap reggelig, és ha a rendőrség addig nem kapta még el, felállítom neki a csapdát. Bele fog sétálni. Addig maga szépen itt marad. Nem szökhet meg. Hatmérföldnyire vagyunk a parttól. Holnap reggel visszajövök, és megint beszélünk.

Kinyitotta az ajtót, és odaintette Pennt.

– Vigyázz rá – mondta kurtán. – Holnap tíz körül ismét a hajón leszek.

Penn elmosolyodott.

– Ugyanitt lesz, amikor visszajössz – mondta.

– Legyen is – válaszolta Sherman, és a keskeny, folyosón a fedélzeti feljáróhoz ment.

Penn önelégült arccal támaszkodott az ajtófélfának. Néhány percig ott állt, mozdulatlanul, félrebillentett fejjel. Aztán mindketten meghallották az induló motorcsónak motorjának a berregését. Penn még mindig az ajtófélfának dőlve állt. Lois figyelte, szíve hevesen vert, hideg keze ökölbe szorult az ölében.

Addig nézték egymást, amíg el nem halt a csónak motorzaja. Akkor Penn belépett a kabinba, és becsukta az ajtót.

Ráfordította a kulcsot, kivette a zárból, és zsebre vágta.

HETEDIK FEJEZET

1.

Ed Leon lassan hajtott el Lois lépcsőfeljárója előtt, szeme éberen figyelt a baj legkisebb jelére. De nem állt rendőrautó a ház előtt, és Lois ablaka sem volt világos. A sarkon állt le, kiszállt a kocsiból, és visszament, hogy fölnézzen az ablakokra.

Letartóztatták Englisht, töprengett, vagy meglépett Morilli elől? Sam Crailnek tudnia kell, döntötte el, és visszatért a kocsihoz.

Ha Englisht letartóztatták, akkor az ő dolga megkeresni Loist, gondolta magában Leon, miközben a volán mögé ült. De hol keresse? Sherman aligha vitte a saját lakására. Talán van valami egyéb hely, ahol eltüntethette a lányt – de hol?

A következő utcában Leon észrevett egy egész éjjel nyitva tartó *drugstore*-t. A járdához kanyarodott, és bement az egyik telefonfülkébe. Bezárkózott, és feltárcsázta Crail számát.

Míg a kapcsolásra várt, karórájára pillantott. Húsz perc múlva tíz. Amikor a foglalt jelzést meghallotta, türelmetlen grimasszal akasztotta vissza a hallgatót a villára, és cigarettát kotort elő. Gyorsan szívta a cigarettát, és várakozott. Valami ötlet után kutatott.

Aztán eszébe jutott Gloria Windsor. Talán ő tudja, hogy van-e Shermannek valami rejtekhelye. Úgy gondolta,

érdemes lesz fölkeresnie a sziluettművésznőt. Újra feltárcsázta Crail számát.

Helen Crail vette fel a kagylót.

– Itt Ed Leon. Otthon van Sam?

– Éppen most ment el – mondta Helen. – Ha fontos a dolog, még el tudom érni. Most hozza ki a kocsit a garázsból. A főkapitányságra megy. Hallotta, hogy Nicket letartóztatták?

– Igen. Kerítse elő Samet, Mrs. Crail. Fontos.

– Tartsa a vonalat.

Leon gondterhelten dőlt a fülke falának. Úgy látszott, mozgalmas éjszaka elé néz. Tudta, hogy Nick azt akarná, mindenekelőtt Loist keresse meg, aztán vesse magát Sherman után. Tarkójára tolta a kalapját, és letörölte homlokáról a gyöngyöző verítéket. Ha nem játssza ki okosan a kártyáit, Nicknek lőttek, gondolta komoran.

– Helló! – harsant fel hirtelen a kagylóban Crail hangja. – Te vagy az, Leon?

– Én. Szóval elkapták Nicket?

– Néhány perce telefonált. A rendőrség az ajtó előtt volt már, amikor beszélt. Most készülök a főkapitányságra. A hétszentségit! Föl kellett volna adnia magát, ahogy tanácsoltam. Istentelenül kell majd harcolnom érte, hogy kihúzzam a csávából!

– Ne dühöngj – mondta kurtán Leon. – Lois eltűnt. Úgy látszik, Sherman kezébe került. Corrine Englisht meggyilkolták.

– Mit beszélsz? – kérdezte emelt hangon Crail.

– Lois elment Corrine lakására. Nick úgy gondolta, hogy Corrine és Sherman összedolgozott. Lois azért ment, hogy elhozza, elmentem hát megnézni, mi történt vele. Ott találtam Corrine-t megfojtva, és Lois nem volt sehol.

Előzőleg azonban ott járt, megtaláltam a zsebkendőjét. Meg kell találnom a lányt, Crail. Mondd meg Nicknek: elmegyek, és szóra bírom azt a Windsor csajt. Talán tud valamit. Ő az egyetlen lehetőségünk. Mondd meg Nicknek, hogy ne aggódjék. Megtalálom Loist, ha beledöglöm is.

– Ki az a Windsor csaj? – kérdezte értetlenül Crail.

– Nem érdekes. Csak mondd meg Nicknek. Ő tudja, ki az. Most mennem kell.

– Maradj kapcsolatban velem – sürgette Crail.

– Persze. Visszahívlak, mihelyst beszéltem a csajjal. Mennyi idő múlva leszel ismét otthon?

– Nem tudom, talán egy óra múlva. Hívj fel egy óra múlva.

– Felhívlak – mondta Leon, és letette a kagylót.

Kiment a fülkéből, vissza a kocsijához. Tízpercnyi gyorshajtás után a Hetedik utcába ért, és az előtt a ház előtt állt meg, ahol a Riadó Ügynökség volt.

Bement az előcsarnokba, majd le a lépcsőn, Tom Calhoun lakására. Calhount a televízió előtt találta, a bokszmeccset nézte.

Calhoun kelletlenül állt föl. A két bokszoló vadul püfölte egymást a ringben, és Calhoun nem akarta elmulasztani a *knock out*-ot.

– Nem érek rá – mondta mogorván. – Mit óhajt ilyen későn?

– Miss Windsorral szeretnék beszélni. Odafönn van, vagy hazament? – Leon kénytelen volt fölemelni a hangját, hogy túlkiabálja a tévékészülékből áradó lármát. – Szent ég, muszáj így bömböltetnie ezt a masinát?

Calhoun egy kicsit levette a hangot. De továbbra is a fényes képernyőre pislogott.

– Odafönn van. Itt lakik.

– Kösz – mondta Leon. – Sajnálom, hogy megzavartam.

Calhoun kíváncsisága erősebb volt, mint a meccs iránti érdeklődése.

– Miről akar beszélni vele? – kérdezte.

– Meg akarom tudni, ő is olyan magányos-e, mint én.

Leon kihátrált a szobából, és a lifthez ment. Calhoun utána.

– Ugye, föltalál? – kérdezte, mikor kinyitotta a liftajtót. – Lehet, hogy a hölgynek nem lesz kedve beengedni magát.

Leon beszállt a liftbe, és becsapta az ajtót.

– Fogad velem, hogy beenged? – kérdezte, és megnyomta a legfelső gombot.

A lift nyikorogva mászott fölfelé. Végre megállt a legfelső emeleten, és Leon kilépett a folyosóra. A hírügynökség telexgépeinek kattogása elnyomta a rács csattanásának zaját. Gloria Windsor ajtaja felett világosság szűrődött ki.

Leon végigment a folyosón, felemelte a rézkopogtatót, és kétszer megkoppantotta az ajtót. Lábfejét készenlétben tartotta, hogy ha kell, az ajtóba ékelje, kezét mélyen esőkabátja zsebébe dugta.

Kis idő múlva visszahúzták a reteszt. Az ajtó kinyílt.

Magas, vörös hajú lány nézett rá kérdőleg, magas nyakú zöld pulóvert és őzszínű pantallót viselt. Huszonnyolc-huszonkilenc éves lehetett. Arcában volt valami izgató szépség, amelyet elrontott a kemény száj és túlságosan agresszív áll. Leon úgy találta, hogy olyan kihívó az alakja, amilyet nőn még sohase látott, s csak nehezen tudta levenni róla a szemét. A lány idomait a szűk pulóver inkább kihangsúlyozta, mint takarta.

– Miss Windsor? – emelte meg a kalapját Leon.

Szürke szem nézett szembe vele. A skarlátvörös ajkak

félmosolyra húzódtak.

– Az vagyok. Mit óhajt?

– Ed Leon vagyok – mondta. – Nyomozó. Beszélni szeretnék magával.

A nő tovább mosolygott, de a tekintete hirtelen óvatos lett.

– Ne vicceljen – mondta megvetően. – Ha maga hekus, akkor én vagyok Marilyn Monroe.

Leon elővette az irattárcáját, és megmutatta az igazolványát.

– Most már elhiszi?

– Ó, műkedvelő szimat! – mondta megvető éllel a nő. – Mehet az útjára, kiscserkész, nem érek rá amatőrökkel foglalkozni.

Be akarta csukni az ajtót, de Leon lábától nem tudta. Leon előrelépett, és visszatolta a lányt.

– Azt mondtam, hogy beszélni szeretnék magával – mondta. – Parkoljunk le, és állítsuk takarékra magunkat.

A lány nem moccant, szeme dühös volt.

– Nagy gáz lesz, ha rám akarja erőszakolni magát, szimat – mondta.

– Állok elébe – mondta Leon, most már az előszobában. – Nem mindennap van lehetőségem egy ilyen colos vöröshajúra erőszakolni magam. Mondja, csak hogy kielégíthessem a kíváncsiságomat: építész tervezte vagy természettől nőtt ekkorára?

A szürke szempárban mosolyféle jelent meg.

– Maga aztán nyájas modorú pasas! – mondta, kínjában gúnyosan. – A nap minden órájában találni ilyeneket, tizenkettő egy tucat. Na, mondja el a mondókáját, aztán húzza el a csíkot. Nézni akarom a mérkőzést a televízióban.

– Még benn se vagyunk – mondta Leon, és ellépett a lány mellett. Belökte az ajtót, és besétált a tágas nappaliba. – Maga aztán tudja, hogyan kell kényelmesen élni – nézett körül a szobában. – Ejha! Látom, jól megél a sziluettjéből!

– Tegye többes számba vagy behúzok egyet a bal szemébe – mondta ernyedten a lány, egy mély karosszékhez lépett, és belesüppedt.

– Vagy talán a zsarolószakma fizetődik ki ilyen jól? – folytatta Leon, a lányt figyelve.

Az rápillantott a szeme sarkából, és megfeszült az ajka.

– Miről beszél? – kérdezte fagyosan.

– Bajban van, bébi – lépett a kandallóhoz Leon, és megállt a lobogó tűz előtt. – Vége a dalnak a maga számára. Hogy tetszik a gondolat, hogy egy kényelmes, csinos kis börtönben töltse a következő tíz évet?

A lány gúnyos tekintettel nézett fel rá.

– Miből gondolja, hogy börtönbe kerülök, szimat?

– Tények és adatok alapján – vett elő egy cigarettát Leon. – Dohányzik?

A lány a fejét rázta.

– Miféle tények és adatok?

Leon rágyújtott, és a tűzbe dobta a gyufát.

– Sherman bandájának lőttek. Maga együtt dolgozott vele. Mindent tudunk róla, és csak arra várunk, hogy elkapjuk. S amíg várjuk, hogy előkerüljön, elkapjuk a kisebb halakat, mint maga.

A lány fölvonta a szemöldökét.

– Ki az a Sherman? Miről beszél?

Leon mosolygott: – Hagyjuk a süket dumát. Tudja maga jól, hogy miről beszélek. Maga lehallgatta Roy Englisht. Maga volt Sherman hangszórója. Mindent

hallott, ami English irodájában elhangzott, és továbbította Shermannek. Maga volt Sherman samesza.

– Ó, maga őrült! – kiáltotta dühösen a lány. – Pusztuljon innen, mert hívom a zsarukat.

– Rajta, csak hívja őket. Egy csomó gondot takarít meg nekem: nem nekem kell a főkapitányságra hurcolnom magát.

A lány felkelt a székből, és a telefonhoz lépett.

– Ebben a városban a zsaruk tudják, hogyan bánjanak el egy olyan féreggel, mint maga – mondta. – Hallgasson rám, és pucoljon innen, amíg teheti.

– Rajta, hívja csak őket – mondta Leon, és a kandallópárkánynak támaszkodott. – Tudok annyit magáról, hogy tíz évre a rács mögé kerülhet. A zsarolást manapság vastagon számolják el.

– Nem tud semmit bizonyítani – mondta a lány, kezével a telefonon.

– Tudom, hogy kapcsolatban volt Shermannel. Sherman az elmúlt néhány napban öt embert nyírt ki: Roy Englisht, Mary Savittet, Joe Hennesseyt, May Mitchellt és egy órával ezelőtt Corrine Englisht – mondta Leon, a lányt figyelve. – Magának köze van Roy English megöléséhez, ezt bizonyítani tudom. Ha nem vigyáz, a villamosszékbe kerülhet, akármilyen csinos az áramvonala.

A lány a kagylót emelve félig megfordult, aztán lecsapta a kagylót, kihúzott egy fiókot, és előkapott egy 25-ös automata pisztolyt. Megpördült, és Leonra szegezte a fegyvert.

– Ne mozdulj, szimat – mondta kemény arccal, villogó szemmel. – Kísértést érzek, hogy golyót eresszek beléd, és azt mondjam a zsaruknak, hogy betörtél ide.

– Micsoda? Ezzel a játékszerrel? Még csak nem is

véreznék tőle – mondta Leon, de kevesebb meggyőződéssel, mint amennyi a hangjában volt.

– Csak moccanj meg, és mindjárt meglátjuk, fogsz-e vérezni tőle! .

– És mit érne vele? – kérdezte Leon. – Miért nem használja az eszét, és csinálja azt, aminek értelme van?

– És mi lenne az? – kérdezte a lány, csípőjét az asztalnak támasztva, a pisztolyt a férfi mellkasának szegezve.

– Nekem Sherman kell – mondta Leon. – Megengedhetem magamnak, hogy futni hagyom magát. Sherman eltűnt. Hová lehetett?

A lány tanulmányozta Leont.

– Tegyük fel, hogy tudom, és tegyük fel, hogy megmondom. És akkor mi van, szimat?

– Tizenkét órát adok magának, hogy eltűnjön ebből a városból. Tizenkét óra múlva meg kell mondanom a zsaruknak, hogy maga összejátszott Shermannel. De kocsival tizenkét óra alatt messzire juthat.

– Semmit se tudok Shermanről – nevetett a lány. – Maga őrült! Amíg maga be nem sétált ide, a nevét se hallottam annak a pasasnak. Most pedig ki innen!

Leon tanulmányozta a lányt.

– Ha én kisétálok innen, besétálnak a zsaruk. Majd azok szóra bírják, efelől ne legyen kétsége!

– Tűnés!

Leon vállat vont.

– Oké, ha ezt választja, csak tessék, de ne engem hibáztasson, ha a villamosszékben köt ki.

– Tűnés!

– Egysávos agya van – jegyezte meg Leon, és az ajtó felé indult. – Elfelejtettem megemlíteni, hogy a tizenkét óra

alatt való startra vonatkozó ajánlatomhoz némi útravaló is tartozik. Nem hiszem, hogy egy magafajta lány egy kis zsebpénz nélkül olajra lépne.

Látta, hogy a lány megmerevedik a figyelemtől, és tudta, hogy a megfelelő hangot ütötte meg.

– Menjen szépen – mondta a lány, de ezúttal nem volt olyan határozott a hangja.

Mikor Leon az ajtóhoz ért, Gloria Windsor megszólalt: – Mennyi?

– Kettő rongy. Nem rossz ajánlat, kislány: két rongy és tizenkét óra előny.

– Nem érdekel – mondta a lány kurtán. – Ez bagó. Tűnés innen!

– És ha maga tenne ajánlatot?

A lány habozott.

– Tíz.

Leon nevetett.

– Röhej. Tíz rongy valamiért, amit a zsaruk kiverhetnek magából. De ötig hajlandó vagyok elmenni, csak mert a vöröshajúak jót tesznek a gyomorfekélyemnek.

– Hét – mondta azonnal Gloria Windsor.

Leon belátta, hogy csak az időt vesztegeti.

– Tudja egyáltalán, hogy hol van Sherman? – kérdezte.

A lány bólintott.

– Hát akkor oké, mit veszthetek? Nem az én dohányom. Hétnél megállok. Hol van Sherman?

– Ilyen baleknek látszom? – kérdezte gúnyosan a lány. – Előbb a dohányt akarom.

– Hol van Sherman? – üvöltötte Leon, hirtelen felhagyott a könnyed stílussal. – Megkapja a dohányt, de előbb beszélni fog!

– Előbb a pénzt akarom – válaszolta makacsul a lány.

Leon megragadta a karját.

– Ide figyeljen. Sherman elrabolta English titkárnőjét! Magával vitte valahova. Ha nem találom meg hamarosan a lányt, Sherman kinyírja, és ha kinyírja, nagyon is fogom tudni, hogy maga összejátszik vele. Hol van Sherman?

A lány tétovázott.

– Honnan tudjam, hogy nem hazudik? – kérdezte. – Kicsoda English titkárnője?

– A neve Lois Marshall – mondta türelmetlenül Leon. – Elment Corrine English lakására, és eltűnt. Odamentem megnézni, hogy mi történt vele, és megfojtva találtam Corrine-t. Sherman elkapta Loist, és az a lány minden pillanattal, amit itt töltök ezzel a szövegeléssel, rosszabb helyzetbe kerül. Akar gyilkosságban bűnrészes lenni?

– Megkapom a pénzt meg a tizenkét órát, ha beszélek?

– Igen! Hol van Sherman?

– Honnan kapom meg a pénzt?

– Sam Crailtől, az ügyvédtől.

A lány töprengett, aztán így szólt: – Van Shermannek egy jachtja, a Bay Creekben horgonyoz. Ott tölti a hétvégeket. Ha valahol, csak ott lehet. Nem tévesztheti el, az az egyetlen jacht horgonyoz ott.

– Megesküszik rá? – kérdezte Leon.

– Hát persze! No, hogy vehetem föl a dohányt?

Leon az ablaknál álló íróasztalhoz ment, keresett egy darab papírt, ráírt néhány sort, és átadta a lánynak.

– Adja ezt oda Crailnek. Mondja el neki, amit nekem mondott, és Crail fizetni fog.

– És ha nem?!

– Fizetni fog. Talán nem ma éjjel, de reggel az első dolga lesz. Ígérem, hogy akkor is meglesz a tizenkét órányi előnye.

– Most menjek oda?

– Jobb, ha vár reggelig. Ma éjjel nem tud előteremteni hét rongyot.

– Ha megyek, most megyek. Hátha tud adni valamennyit, és a többit utánam küldi.

– Ahogy óhajtja – mondta Leon, útban az ajtó felé. – Mennem kell.

Miután elment, a lány gondolkodva, aggodalmas tekintettel állt egy darabig, aztán gyorsan bement a hálószobába, két bőröndöt húzott elő az ágy alól, és kapkodva csomagolni kezdett. Csak a leglényegesebb dolgokat dobálta bele a bőröndökbe.

Az elmúlt napokban olvasta a titokzatos halálesetek sorát az újságban, és sejtette, hogy Sherman a felelős értük. Már Leon látogatása előtt elhatározta, hogy elmegy a városból. Most pánikba esett, el akart tűnni, még mielőtt a rendőrség kapcsolatba hozza Shermannel. Ugyanakkor nem bízott Leonban. Ha Crailtől kap egy ezrest, beéri vele, amennyiben még az éjjel elhagyhatja a várost. Most az egyetlen gondolata csak az volt, hogy elmenjen, mielőtt a baj utoléri.

Nem vesződött azzal, hogy átöltözzék, magán hagyta a pulóvert és a pantallót, csak egy bundát kapott fel rá, fogta a két bőröndöt, és a bejárati ajtóhoz sietett. Fölrántotta, és hirtelen megtorpant, elállt a szívverése.

Sherman állt a folyosón, keze az esőkabátja zsebében, kalapja karimájáról víz csöpögött, állkapcsa lassan mozgott, tekintete kifejezéstelen volt.

– Helló, Gloria – mondta halkan.

A lány hallgatott.

– Szökni készülsz? – folytatta a férfi, a két bőröndöt nézte.

– Mit képzelsz? – próbált kijutni a lány. – Csak a hétvégére megyek el.

– De nem jössz vissza, ugye? – kérdezte Sherman. – Berezeltél, Gloria?

– Miért rezeltem volna be? – küszködött a lány, hogy a hangja határozott maradjon. – Mi jött rád? Nem mehetek el egy hétvégére anélkül, hogy képzelődj?

A férfi vállat vont: – Nem érdekel, hova mész, Gloria, de szökni készülsz ugye?

– Szó sincs róla! – felelte a lány, indokolatlanul hevesen. – Mi van veled? Te rezeltél be.

Sherman mosolygott.

– Bemehetek egy pillanatra? Beszélni szeretnék veled.

– Nem… nem szeretném lekésni a vonatomat…

A férfi feléje indult, Gloria hátrált. Sherman belépett a nappaliba. Gloria lassan, mint akit hipnotizáltak; letette a két bőröndöt a padlóra, a falnak dőlt, és figyelte a férfit.

– Nem kell megszöknöd, Gloria – járkált a szobában Sherman. – Oda juttattam Englisht, ahova akartam. Most már nem keverhet bajt. A rendőrség keresi. Agyonlőtte a szeretőjét.

Gloria nem válaszolt. Tekintete követte a férfit, aki az ablakhoz lépett.

– Kezdetben úgy látszott, utamba tud állni – folytatta Sherman – de most már minden rendben van. Hogy állsz anyagilag, Gloria? Azt hiszem, tartozom neked valamennyivel, igaz?

– Rendben vagyok – mondta rekedten a lány. – Pillanatnyilag… nincs szükségem semmire.

A férfi rámosolygott.

– Ezt most hallom tőled először, amióta ismerlek. Talán már félsz elfogadni a pénzem, Gloria? Nem kell félned.

– Ha van pénzed, elfogadom – mondta a lány – de nem vagyok nagyon rászorulva.

– Én is azt hiszem. – A férfi megállt az ablaknál, és tanulmányozni kezdte a függönyzsinórt. – Milyen furcsa véletlen. Hetek óta keresek ilyen zsinórt. Akár hiszed, akár nem, nem találom ezt az árnyalatot sehol. – Levette a zsinórt a kampóról, és közelebbről kezdte tanulmányozni. – Nem emlékszel, hol vetted?

– Sackville-nél – mondta Gloria, nyugtalanul figyelve a férfit.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Sherman, és szórakozottan feléje indult. – Azt hiszem, ott is próbáltam venni.

A lány a zsinórt nézte, látta, hogy az már hurokként csüng a férfi ujjai közt. Gloria a legszívesebben a falba fúrta volna magát, szeme tágra nyílt a rémülettől.

– Ne gyere a közelembe! – mondta feszült, fojtott hangon.

– Mi baj? – mosolygott rá Sherman. – Mitől rettegsz? Nehogy azt mondd, Gloria, hogy te, éppen te, bűntudattól szenvedsz.

Már csak néhány lábnyira volt a lánytól. Az hirtelen vakon átvetette magát a szobán, az ajtó felé. A férfi gyors, halk léptekkel utánament, és amikor Gloria az ajtóhoz ért, a nyakába dobta a hurkot.

A félelem eszelős sikolya Gloria torkában rekedt, mikor a férfi két kézzel megszorította a hurkot.

2.

Mikor Sam Crail kiszállt a kocsijából, egy férfialak lépett hozzá a sötétből.

– Sam?

– Te jó ég, Nick! – Crail nyugtalanul nézett körül, félve, hogy esetleg látja őket valaki. – Mi az ördögöt csinálsz te itt? Mi történt?

– Menjünk be – mondta feszült hangon English.

Crail leoltotta a kocsi reflektorát, és előrement a házához vezető sötét ösvényen. Kinyitotta az ajtót, English belépett mögötte az előszobába.

Helen Crail jött be a szalonból. Magas, karcsú nő volt, világosbarna hajjal és okos, barátságos tekintettel. English sokszor tűnődött rajta: vajon miért ment feleségül Crailhez. Túlságosan csinosnak tartotta ahhoz, hogy kénytelen lett volna egy olyan kövér, középkorú ügyvédhez kötni magát, mint Sam. De külsejük és koruk különbözősége ellenére is úgy látszott, jól megvannak egymással.

– Gyere be a kandallóhoz, Nick – mosolygott Englishre az asszony. – Hozok inni.

– Nem, köszönöm, ne hozzál, Helen – mondta English. – Semmi bajom. Mi ugyan üzleti ügyeket beszélünk meg Sammel, de azért ne menj el.

Helen gyorsan Crailre nézett, az megrázta a fejét.

– Hallottál Edről? – kérdezte English.

– Hallottam – válaszolta Crail, és English után ment a nagy, derűsen kivilágított szalonba. Levetette a kabátját, és egy székre dobta. – Vesd le te is a kabátod, csuromvíz vagy. – Mikor English szót fogadott, Crail folytatta. – Mi

történt veled? Bementem a főkapitányságra, és vártam. Swinney kapitány nem kapott semmiféle információt. Nem mondtam neki, hogy megtaláltak. Megléptél tőlük?

English zord mosollyal válaszolt: – Végül is sikerült. Morilli a saját érdekében próbált letartóztatni, a saját szakállára. Mi történt Loisszal?

– Nem tudom. Ed keresi. Azt mondta, egy óra múlva visszahív. Most már bármelyik pillanatban jelentkezhet. – Helen elvette English kabátját, és kivitte az előszobába.

– Elmondta Ed, mit talált Corrine lakásán? – kérdezte English.

Crail bólintott.

– Igen. Sherman ott járt. Megfojtotta Corrine-t. Lois is ott járt. Ed megtalálta a zsebkendőjét, de nem tudjuk, Lois Sherman kezében van-e vagy sem.

English keze ökölbe szorult, sápadt arca megkeményedett.

– Meg kell állítani Shermant, Sam! Ez nem mehet így tovább. Meg kell találnom.

– Nézd, magad is kényes helyzetben vagy – mondta aggodalmasan Crail. – Föl kellett volna adnod magad, amikor Morilli érted jött. Megszökni tőle…

– Nem szöktem meg tőle. Hagytam, hogy letartóztasson – mondta English, amikor Helen visszajött a szalonba. – Magával vitt egy kis autókázásra, ahonnan nem jöttem volna vissza. Ha Chuck nem vette volna észre, hogy elhajtunk, és nem kapaszkodik a hátsó ütközőre, most a hullaházban lennék.

Crail rámeredt.

– Ezt nem mondod komolyan!

– De bizony. Morilli nem sokat lacafacázott. Félt, hogy beszélni fogok. Éppen agyon akart lőni, amikor Chuck

felbukkant, akár a hős a filmekben. Hát így bánnának el velem, ha föladnám magam. Megmondtam neked, mi történnék. Ezek beletaszigálnak a villamosszékbe, ha csak egy csöpp lehetőséget is adok nekik rá.

Crail zsebkendővel törölgette az arcát.

– Azonnal elmegyek a rendőrfőnökhöz, és elmondom neki – mondta. – Meg kell hallgatnia. Mit mondtál, hogy hol hagytad Morillit?

– A Hampton mólónál – felelte English. – Chuck van vele. Vigyél magaddal egy újságírót, Sam. Ez jó ötlet. Hátha Morilli elárulja magát.

– Bízd csak rám – mondta Crail, és újra fölvette a kabátját.

– Te közben itt maradsz, Nick, és nem mutatkozol. Elintézem azt a patkány Morillit!

– Bűnözőt rejtegetsz – jegyezte meg English. – Talán jobb, ha elmegyek, Sam.

– Itt maradsz! Tartsd itt, Helen – mondta Crail. – Nem jut az eszükbe, hogy itt keressenek. Mihelyt csak tudok, visszajövök.

Kiment a garázsba, Helen meg így szólt: – Lois miatt nyugtalankodsz, ugye, Nick?

English bólintott.

– Ha az a sátánfajzat megölte…

– Nem szabad ilyesmire gondolnod – csillapította az asszony. – Ülj le, és pihenj. Ed meg fogja találni Loist. Ed ügyes, Nick.

– De a rendőrség már őt is keresi, ő meg nem tud erről. Morilli körözést adott ki ellene. Lehet, hogy bajba keveredik, és akkor mi történik Loisszal?

– Bízzál Edben, nem keveredik bajba – válaszolta az asszony. – Ha valaki megtalálhatja Loist, ő az.

English egy karosszékbe roskadt.

– Csak tudnám, hol van Sherman – mondta dühösen. – Nem kereshetem vaktában a városban. Perceken belül elkapnának.

– Ed azt mondta, beszélni akar valami lánnyal… Azt hiszem, azt mondta, Windsornak hívják. Úgy gondolta, az a lány talán tudja, hol van Sherman.

English arca felderült.

– Arról a lányról meg is feledkeztem. Ed úgy gondolja, hogy Gloria Windsor Shermannel működik együtt. Kíváncsi vagyok, kilyukadt-e valamire vele.

– Hamarosan telefonálni fog – mondta Helen.

– Lehet, hogy éppen a lánynál van – ugrott fel English. – Talán elérhetem telefonon.

A telefonhoz ment, és belelapozott a telefonkönyvbe, megkereste Gloria Windsor számát. Tárcsázott, és várt, egyre türelmetlenebbül hallgatva a kicsengéseket. Körülbelül egy percig várt, aztán letette a kagylót.

– Nem veszik föl. Lehet, hogy nincs otthon a lány, és Ed még nem beszélt vele. – Az órájára nézett. – Ha Loisra gondolok… – Öklével a tenyerébe csapott. – Az istenit neki! Csinálnom kell valamit! Nem ülhetek itt tétlenül!

– Nyugalom, Nick – mondta Helen. – Edre kell bíznod magad. Meg fogja találni Loist.

– Ez mind nagyon helyes… – Abbahagyta, és félszegen rámosolygott az asszonyra. – Tudod, hogy nagy hülye voltam Loisszal kapcsolatban? Nem tudtam, mit jelent nekem, amíg el nem vesztettem.

– Gyakran vagyunk hü… ostobák mindnyájan – válaszolta gyöngéden Helen. – Örülök, hogy rájöttél, Nick. Lois nagyon rendes volt hozzád.

– Tudom. Ha él még, kárpótolni fogom.

– Figyelj csak! – emelte fel hirtelen a kezét Helen.

Kocsi közeledett sebesen az utcán. A következő pillanatban kegyetlen fékcsikorgással állt meg a ház előtt.

English az ablakhoz lépett. Helen félretolta.

– Ne mutatkozz, Nick. Lehet, hogy a rendőrség – mondta erélyesen. – Hadd nézzem.

Megemelte a redőnyt, majd fürgén megfordult, izgatott volt az arca.

– Ed jött meg! – kiáltotta, és átszaladt a szobán, a bejárati ajtóhoz.

Ed már éppen csengetni akart, amikor Helen kinyitotta az ajtót. A férfi csuromvíz volt az esőtől, és aggodalmas, zavart volt a tekintete.

– Itthon van Sam? – kérdezte.

– Jöjjön be – mondta Helen. – Nick van itt.

– Nick! Kutya legyek, ha nem azt hittem, hogy le van csukva.

Mikor belépett az előszobába, English már jön is ki a nappaliból.

– Ez aztán igen! – mondta Leon. – Én meg már keresztet vetettem rád, mint elveszettre.

– Hol van Lois? – kérdezte English.

– Még nem tudom biztosan. Egy kis pénzért jöttem. Csónakot kell bérelnem. Shermannek van egy jachtja, hat mérföldre Bay Creektől. Lefogadom, hogy annak a fedélzetén van Lois. Száz dolcsiért hajlandók odavinni egy motorcsónakkal. Van száz dolcsid?

– Persze hogy van – mondta English. – Veled megyek.

– Inkább ne. A zsaruk még mindig keresnek.

– Keresnek azok téged is – mondta English. – Morilli körözést adatott ki ellened. Megpróbálja rád kenni Corrine meggyilkolását. Gyere, menjünk!

Magára húzta a felöltőjét.

– Mennyire van ide Bay Creek? – kérdezte.

– Körülbelül három mérföldnyire – mondta Leon, és kinyitotta a bejárati ajtót.

– Mondd el Samnek, hová mentem – fordult Helenhez English. – És köszönöm, hogy törődtél velem.

– Sok szerencsét, Nick – mondta aggódó tekintettel Helen. – És légy óvatos.

English végigment Leon után az ösvényen, és beszállt a várakozó kocsiba.

Leon kilőtt a kocsival az elhagyatott utcára.

– Szóra bírtam a Windsor lányt – mesélte Englishnek – de néhány ezresedbe fog kerülni a dolog, és lehet, hogy nem érünk vele semmit. Mindenesetre úgy gondolom, hogy Sherman a jachtra vitte Loist, ha vitte egyáltalán valahová. Veled mi történt?

– Morilli elvitt autókázni. Ha Chuck nem jelenik meg, most nem vagyok itt – felelte English.

Leon gyors pillantást vetett rá.

– Úgy érted, hogy ki akart nyírni?

– Az volt a terve. Félt, hogy beszélni fogok. Amellett előléptették volna, ha megszabadul tőlem. Hol van az a Bay Creek, Ed?

– Tudod, hol a golfklub? Onnan egy mérföld Bay Creek. Van ott egy csónakház. Láttam a jachtot. Körülbelül hat mérföldnyire horgonyoz, a torkolatban. Valaki van a fedélzetén. Fények látszanak, de a motorcsónak tulajdonosa nem akart odavinni, amíg le nem fizetem neki a százast. Majd a lelkem tettem ki, úgy próbáltam rábeszélni, de az a rohadék nem akart moccanni. Ezért voltam kénytelen visszamenni Samhez a dohányért.

English hátrapillantott.

– Egy kocsi követ minket, Ed! – kiáltott fel élesen.

Leon keményen beletaposott a gázpedálba.

– Zsaruk?

– Lehet. Talán kiszúrták a rendszámodat. Mondtam, hogy téged is köröznek.

– Egy járőrkocsit aligha rázok le ezzel a tragaccsal – mondta nyugtalanul Leon. – Mit csináljunk?

– Nem tudjuk félrevezetni őket?

– Ebben a kerületben nem. – Belenézett a visszapillantó tükörbe. – A rohadt életbe! Gyorsítanak!

– Tartóztasd fel őket, Ed. Én megyek Loisért. Fordulj be a következő sarkon, lassíts, és én kiugrom. Megpróbálok lelécelni előlük.

– Egészen rajtunk vannak – mondta Leon, és tövig benyomta a gázpedált. A kocsi több mint hatvan mérföldes sebességgel száguldott tovább, és a mögötte levő autó egy kicsit lemaradt. – Kapaszkodj. A következő sarkon befordulok.

Húszyardnyira a saroktól Leon vadul fékezett. A kocsi fara megcsúszott. Hallotta, hogy sivítanak a gumik, ahogy a másik kocsi is hirtelen fékezett. A másik kocsi fényszóróinak sugara megvilágította Leon kocsiját, miközben ő a volánnal küszködött a csúszkáló kocsiban. Elengedte a féket, és a gázba taposott. A kocsi belőtt a mellékutcába. Az üldöző kocsi vadul tovább fékezett, miközben Leon lassított.

– Sok szerencsét! – kiáltotta, mikor English kinyitotta az ajtót.

English kiugrott, két lépést előrebotorkált, aztán elvágódott. Gurult egyet, föltápászkodott, és vaktában szaladni kezdett a szemközti sikátor felé.

A rendőrségi kocsi visszafarolt, és bekanyarodott az

utcába, mikor English a sikátorhoz ért. Egy hang ráordított, de English nem nézett körül. Tovább szaladt, hosszú lábával szinte röpült a talaj fölött.

Lövés villant és dörrent. Valami veszedelmesen közel szállt el English feje mellett, aztán English bevetette magát a sikátor sötétjébe.

Néhány másodpercig vaktában futott. A sikátor a folyóhoz vezetett, kiért a partra. Rohanó lépteket hallott maga mögött, s körülnézett, hol találhatna fedezéket. Néhány yardnyira tőle üres faládák tornyosultak. Keresztülmászott rajtuk, és mögéjük rejtőzött.

A következő pillanatban egy rendőr jött ki a sikátorból, kezében pisztollyal. Végignézett az üres folyóparton, aztán egy másodpercig ott állt és fülelt.

English feszült mosollyal figyelte a rendőrt. Nick English, amint egy zsaru elől rejtőzködik! Ha nem Loisról volna szó, nevetséges lenne, gondolta.

Várt, biztos volt benne, hogy a zsaru odajön, hogy megvizsgálja a halom ládát. Lekuporodott az árnyékban, és a lélegzetét is visszatartotta, miközben a zsaru lassan, óvatosan közeledett feléje.

– Oké, látlak! – ordított fel hirtelen a zsaru, és előreszegezte a fegyverét. – Gyere elő vagy beléd lövök!

A zsaru nyilvánvalóan nem látta, és English maradt, ahol volt.

A rendőr körözni kezdett a halom láda körül. English nesztelenül mozogva követte, mindig úgy, hogy láthatatlan maradjon, míg mindketten teljes kört írtak le a ládák körül.

A zsaru méltatlankodva morgott egyet, és elindult a part mentén, egy nagy erejű zseblámpát villogtatva, fegyverét előreszegezve.

English nem mozdult, amíg a zsaru el nem tűnt a szeme elől, aztán elindult az ellenkező irányba, sietve, lehajtott fejjel a zuhogó esőben.

Egy mérföldnyire lehetett a golfklubtól, és veszedelmesen múlt az idő. Elhatározta, hogy megkockáztat egy taxit. Nem vesztegetheti az időt azzal, hogy gyalog megy a klubig.

Lefordult a rakpartról, és elindult vissza a város felé. Vajon mi történt Leonnal, tűnődött, miközben a zuhogó esőben menetelt. Nem bánta volna, ha van nála fegyver.

Néhány percnyi gyaloglás után észrevette, hogy egy taxi közeledik feléje. Leintette.

A taxi fékezett.

– Tudja, hol van a golfklub? – kérdezte lehajtott fejjel, hogy a sofőr ne lássa tisztán az arcát.

– Persze – válaszolta a sofőr. – Csak nem akar ilyen későn golfozni, miszter?

– Egy mérföldnyire onnan van egy csónakház. Oda szeretnék menni.

– Ismerem. Tom Kerr csónakháza.

English beszállt a taxiba.

– Egy húszas, ha tíz perc alatt odavisz.

– Az nem megy, de tizenöt perc alatt ott leszünk.

– Gyerünk!

English hátraült, és cigarettát kotort elő. Hirtelen üresnek és fáradtnak érezte magát. Mennyi időt tékozolt el! Már három órája, hogy Lois elment hazulról, és valószínű, hogy már nem él: megfojtotta az az őrült. Hát ha így van, ő megbosszulja, gondolta elszántan. Sherman ezúttal nem ússza meg.

Mihelyt a taxi kijutott a városból, száguldani kezdett a homokdűnék közt a golfklubhoz vezető széles úton. Nyolc

perc múlva húztak el nyaktörő iramban a klubház mellett. Odabenn folyt a tánc, English tisztán hallotta a zenét, és látta is a nagyteremben keringőző párokat.

A sofőr újabb négy perc múlva megszólalt: – Ott van Kerr csónakháza, előttünk jobbra.

English előrehajolt, hogy kinézzen az esőáztatta szélvédőn. Látta a fából épül nagy csónakházat a parton. Az ablakai világosak voltak.

Belekotort a tárcájába, és egy húszdollárost vett elő.

– Meg tudna várni? – kérdezte. – Visszajövök, de lehet, hogy időbe telik. Még egy húszast érne nekem.

– Ennyi dohányért akár egész éjszaka várok – mondta lelkesen a sofőr.

Végighajtott a meredek lejtőn, amely egyenesen a csónakházhoz vezetett, és lefékezett.

– Ott lenn, a mólón lévő kabinban találja meg Kerrt – mondta Englishnek, miközben eltette a húszdollárost.

English a móló végén levő kabinhoz sietett, és bekopogtatott az ajtón.

Az ajtó kinyílt; magas nyakú pulóveres, vastag gumicsizmás kövér férfi nézett rá kérdőn.

– Tom Kerr? – kérdezte English.

– Eltalálta, miszter. Jöjjön be.

English belépett a kellemes meleg helyiségbe. Az élénken lobogó tűz előtt fiatal nő szoptatott egy csecsemőt. Englishre nézett, és az észrevette, hogy a nő felismeri.

– Sürgősen kellene nekem egy motorcsónak – mondta Kerrnek English. – Milyen gyorsan tudna indulásra előkészíteni egyet?

Kerr szúrós szemmel nézett rá.

– Valami baj van, Mr. English? – kérdezte.

English kényszeredetten elmosolyodott.

– Nem bánnám, ha kevésbé volna ismerős az arcom – mondta. – Egy Bay Creekben horgonyzó jachthoz szeretnék eljutni.

– Vidd el, Tom – mondta a nő erélyesen –, és ne kérdezősködj! Nem látod, hogy Mr. English siet?

– Elviszem – mondta Kerr. – Öt percet kérek. Várjon meg itt. Hozom a csónakot. – Fölmarkolta viaszosvászon szerelését, és kisietett a házikóból.

English letörölte arcáról az esőt.

– Tudják, hogy a rendőrség keres engem? – kérdezte. – Nem szeretném bajba keverni magukat.

A nő elmosolyodott.

– Mi csak a magunk dolgával törődünk. Amellett Tom is, meg én is nagyon élvezzük a maga műsorait, Mr. English. És néztük a nagy mérkőzést a televízióban. Örülünk, hogy tehetünk magáért valamit.

English bólintott.

– Több barátom van, mint gondoltam – mondta, és odament, hogy megnézze a csecsemőt. – Az első gyereke?

– Igen, de lesz még több is.

– Ha megnő a fiú, küldje hozzám, és adok neki állást – mondta English.

A nő kuncogott: – Nem fiú, kislány.

– Akkor is küldje hozzám. Majd gondoskodom róla. Szép gyerek.

– Ha bármiben segítségre van szüksége, Mr. English, nyugodtan rábízhatja magát Tomra – mondta a lány.

English mosolygott.

– Nagyszerű. Szükségem lehet rá.

Nyílt az ajtó, Tom nézett be.

– Készen vagyok, Mr. English. Adjak kölcsön egy viaszosvászon köpenyt?

English a fejét rázta.

– Köszönöm, nem kérek. Vizesebb már úgysem lehetek. – Mrs. Kerr-re nézett. – Magának is köszönet. Ne feledje, ha nagyobb lesz a gyerek, bármiben segítek.

Kiment az esőbe. Nagy erejű motorcsónak himbálódzott az erősen hullámzó vízen. Kerr besegítette Englisht a csónakba, ő is beszállt, gázt adott, és nagy sebességgel elindította a csónakot a torkolat szája felé.

– Még nem is beszéltünk az anyagiakról – mondta English, aki ott állt szorosan Kerr mellett. – Egy százas elég lesz?

Kerr bólintott.

– Amennyit adni akar, Mr. English.

– Lehet, hogy zűr lesz a jachton – folytatta English. – Elraboltak egy lányt, egy ismerősömet, és azt hiszem, ott van a fedélzeten. Le kell hoznom. Maradjon a jacht mellett. Szeretném, ha vissza is vinne minket.

– Ha valami zaftosabb cécó lesz, rám számíthat – ragyogott föl Kerr arca. – Mielőtt megnősültem, én voltam Közép-Nyugat nehézsúlyú bajnoka, s már évek óta nem verekedtem.

– Gondolnia kell a feleségére meg a gyerekére – válaszolta English. – Azok a csirkefogók nem az öklükkel verekszenek.

Kerr fogott egy vasrudat, és meglengette.

– Én se, ha ilyenekkel van dolgom. Számíthat rám, Mr. English.

– Azt hiszem, szükségem lehet magára, ha többen vannak.

Elérték a torkolat száját, és látták a jacht lámpáit.

– Kapcsoljon rá – mondta türelmetlenül English.

Kerr rákapcsolt. A versenycsónak sebesen száguldott a

hullámokon, habzó tajtékot keverve maga mögött.

English egy pillanatra se vette le a szemét a jachtról. Ha Lois nincs a hajón, gondolta, hiábavaló az egész!

Az öblön túl fütyült a szél, mennydörgött a tenger. English nem tartotta valószínűnek, hogy a fedélzeten hallanák a közeledő versenycsónakot.

– Állítsa le a motort – szólt azért oda Kerrnek –, hadd sodródjunk csak a jachthoz. Nem akarom, hogy tudjanak az érkezésünkről.

– Helyes – mondta Kerr, és levette a gázt.

A csónakot a tehetetlenségi nyomaték hajtotta tovább a jacht felé, és Kerr néhány perc múlva melléje kormányozta.

English megragadta a csillogó rézkorlátot, hogy tartsa a csónakot, amíg Kerr odakötözi.

Azután mindketten felugrottak a jachtra.

A fedélzeten nem volt senki, de két kabinablak világos volt – Én megyek előre – mondta suttogva English. – Maga maradjon láthatatlan. Ha zűr lesz, támadja őket hátba.

Halkan a kabinlépcsőhöz osont, megállt, és fülelt. Mivel semmit sem hallott, óvatosan elindult lefelé. Amikor a legalsó lépcsőfokra ért, a folyosó végén levő kabin ajtaja hirtelen kinyílt.

Lekuporodott, és várt. Tudta, hogy nem jut végig a folyosón anélkül, hogy meglátnák, és arra sincs már ideje, hogy észrevétlenül visszamenjen a lépcsőn.

És akkor meglátta Loist.

Falfehér arccal, rémült tekintettel rohant ki a kabinból. Fehér nylonblúza le volt szakítva a válláról, egyik lábán a bokájára csúszott a harisnya.

– Lois! – szólalt meg halkan English.

– Ó, Nick! – mondta a lány, és feléje szaladt.

3.

Kerr a lépcső közepén megtorpant, és eltátotta a száját. Arra készült fel, hogy verekedőket talált, és a látványra, hogy English egy lányt tart a karjában, úgy állt meg, mintha legalábbis téglafalnak rohant volna.

De English nem vette észre, hogy Kerr meglepődött: ő a lányt ölelte szorosan magához, hálásan, hogy életben találta.

– Jól vagy? – kérdezte aggódva. – Nem esett bántódásod?

– Jól vagyok. Azt hittem… azt hittem, hogy Sherman jön vissza. Jaj, úgy örülök, hogy látlak – mondta Lois, majd zavartan elhúzódott a férfitól. – Bocsáss meg, hogy így a karjaidba rohantam, de nagyon meg voltam ijedve.

– Drága kislányom… – kezdte English, aztán rájött, hogy ez nem alkalmas időpont az enyelgésre. – Van valaki még a hajón?

Lois megborzongott.

– Penn van itt. Odabenn – mutatott egy másik kabinra. – Féltem még egyszer bemenni oda. Leütöttem.

– Leütötted? – kérdezte értetlenül English. – Mi történt?

– Rám támadt. Kiszabadítottam magam, és fejbe vertem egy palackkal. Azt hiszem… azt hiszem, talán meg is öltem.

English látta, hogy a lány a könnyeivel küszködik, és átölelte a vállát.

– Semmi baj – mondta. – Elviszlek innen. – Hátranézett Kerr-re. – Kukkantson már be oda, és nézze meg, mi történt.

Kerr előrenyomakodott mellettük, kinyitotta a

kabinajtót, és bement. Körülbelül egy perc múlva vigyorogva ki is jött.

– Hát maga alaposan elintézte, miss – közölte csodálattal – de életben van. Alighanem beszakadt a koponyája, de nem fog kipurcanni.

Lois nekidőlt Englishnek.

– Úgy féltem, hogy meghal – mondta –, de nagyon brutális volt.

– Gyere – mondta English. – Hazamegyünk.

– Nem, várj – ragadta meg Lois a férfi karját. – Fontos a dolog, Nick. Van valami a másik kabinban, amit magunkkal kell vinnünk.

– Rendben van. Egy pillanat. – English Kerrhez fordult. – Gondolja, hogy be tudjuk rakni ezt a stricit a csónakba? Szükségem van rá.

– Hogyne – mondta Kerr. – Bízza csak rám.

English Lois után ment a másik kabinba, amely szomszédos volt azzal, ahol a lány a foglyát őrizte.

– Ezt találtam, Nick – mutatott egy négyszögletes dobozra. – Magnetofon. A szalag több beszélgetést rögzített, amelyet Sherman és Penn folytatott, meg még valamit, ami tisztáz téged. Sherman beszélt nekem. Nyilván Penn kapcsolta be a magnót. Figyelj!

Kinyitotta a dobozt, és megnyomott egy gombot. A két tekercs forogni kezdett: *„A gyilkolás különös dolog* – szólalt meg Sherman hangja tisztán, érthetően a szalagról. – *Olyan, mint a hegyről lezúduló lavina. Az egyik gyilkolás elvezet a másikhoz. Nem lennék ilyen zűrben, ha az az ócska kis csibész nem próbált volna átverni. Bolond voltam, amikor őt választottam ki, hogy nekem dolgozzék. Amíg ő nem jött, remekül ment az üzletem. Most, ha nem vagyok nagyon óvatos, összedőlhet az egész. Negyedmilliót hoz*

nekem évente, és ezt nem adom föl harc nélkül. Roy Englisht pillanatnyi dühömben öltem meg. Egyszerűbb lett volna kirúgnom őt, és másvalakit kerítenem…” Álltak egymás mellett, hallgatták a monoton, fémes hangot, és amikor azt mondta: *„Elintéztem, hogy értesüljön róla, mi folyik a szeretője és Harry Vince között. Nem lehettem biztos benne, hogy megöli őket, így hát megtettem helyette én…”* – English átkarolta Lois vállát, és magához ölelte a lányt.

– Ez az! Ez kihúz a csávából! – mondta. – Most aztán a kezünkben van!

– Menjünk, Nick – kapcsolta ki a magnót Lois. – Alig várom, hogy átadhassuk ezt a rendőrségnek.

English elnézett a lány mellett, és hirtelen értetlen kifejezés jelent meg a szemében.

– Nem emlékszem, hogy becsuktam volna az ajtót. Te csuktad be, Lois? – kérdezte, az ajtóhoz lépett, és megfordította a gombot. Meghúzta az ajtót, aztán hátralépett: – Különös. Kulcsra van zárva.

– Jaj, Nick – szól rémülten Lois. – Csak nem gondolod, hogy Sherman itt van?

– Dehogy gondolom – mondta English, és megrángatta az ajtógombot. – Hé, Kerr! Nyissa ki az ajtót. Be vagyunk zárva!

– Nick! Tedd a kezed a falra. Mintha beindultak volna a motorok.

English a falra tette a kezét. Enyhe remegést érzett, és bólintott.

– Igazad van. Talán Kerr döntött úgy, hogy beviszi a jachtot a kikötőbe.

– Ez nem Kerr… ez Sherman – mondta Lois. – Tudom, hogy ő.

English a kerek hajóablakhoz sietett, és kinézett. Még látta, hogy a versenycsónak elrobog a sötétben. Amikor megpillantotta, éppen eltűnt a szeme elől.

– Elengedte a csónakot – fordította arcát a lány felé. – Azt hiszem, igazad van. Sherman itt van a hajón.

Az ajtóhoz ment, és újra megrángatta a gombot.

A remegés erősödött, ahogy a motorok teljes sebességre kapcsoltak, és mikor Lois kinézett a kerek ablakon, látta a sebesen haladó jacht mellett tajtékzó vizet.

– A tengernek tart. Mit csinálunk, Nick?

English az ajtót vizsgálta.

– Befelé nyílik ez a rohadt ajtó. Sok remény nincs rá, hogy szétverhetjük a zárat, de ki kell jutnunk innen, Lois.

– Itt van ez az asztal… Nem használhatnánk faltörő kosnak?

– Jó ötlet. Próbáljuk meg. Te fogd meg azt az oldalát, én megfogom ezt.

Egyesült erővel föltépték a padlóról az odaerősített asztalt, és az ajtóhoz cipelték.

– És most rajta!

Az ajtónak lökték az asztalt, visszahúzták, és ismét az ajtónak lökték. Az ajtó egyik lemeze berepedt.

– Még egyszer – mondta English. – Azt hiszem, menni fog.

Visszahúzták az asztalt, és újra nekilökték az ajtónak. Az asztal sarka áttörte a lemezt, nagy lyukat ütött rajta.

– Kitűnő – mondta English. – Azt hiszem, most már megbirkózom vele.

Kirugdalta a lemez maradványait, kihajolt a nyíláson, és megtalálta a kulcsot a zárban. Megfordította, és belökte az ajtót.

– Ide figyelj, Lois, te maradj itt – mondta –, vagyis

inkább menj be a szomszéd kabinba, és zárkózz be. Vidd magaddal a magnetofont. Bármi történik, el ne veszítsük. Én megyek, és megnézem, mi a helyzet.

– Ne, Nick, ne menj. Ne hagyj itt. Ha történik veled valami…

– Vigyázni fogok. No, menj a másik kabinba, és várj ott. – Fölkapta a magnót, és kituszkolta a lányt a folyosóra. – Nem lesz semmi bajom.

Mielőtt a lány tovább vitatkozhatott volna, a kezébe nyomta a magnót, aztán végigment a folyosón a lépcsőhöz.

Lois a kabinajtóban állva, sápadt arccal, rémült tekintettel nézte.

A férfi lassan ment fölfelé a lépcsőn, a fülét hegyezte, de nem hallott semmit, csak a motorok zaját és a hullámokat, amint a jacht oldalát csapkodták.

Amikor már majdnem a lépcső tetejére ért, megállt, mert mintha hallott volna valamit. Hallgatódzott, aztán továbbment, és nagyon óvatosan körülnézett a sötét fedélzeten. Semmit se látott, amitől félnie kellett volna. A fedélzeten nem volt senki. A parancsnoki híd felé nézett, de az is üres volt. English szája keskeny vonallá keményedett.

Sejtette, hogy Sherman nyilván megpörgette a kormányt, aztán elrejtőzött valahol, s most várja, hogy ő felbukkanjon.

Aztán mozgást látott maga előtt a sötétben, és gyorsan lebukott, hogy körvonalai ne rajzolódjanak ki a fedélzet fehér hátterében.

– Helló, English – szólalt meg a sötétből Sherman. – Látom ám magát, és a pisztolyommal célba vettem.

English a hang irányába nézett. Úgy vélte, hogy Sherman túlságosan messze van, nem rohanhatja meg.

Lejjebb lépett egy fokkal a lépcsőn, hogy ne legyen jó célpont, és várt.

– Gondoltam, hogy előbb-utóbb belesétál a csapdámba – folytatta Sherman. – A lány nem hitte el, hogy maga utánajön. Pedig mondtam neki. Mondtam, hogy a maga mentalitása olyan, mint egy ócska film hőséé.

– Mi az elképzelése, hová akar menni? – kérdezte English. – A környéken a parti őrség minden hajója magát keresi.

– Ez persze otromba hazugság – válaszolta Sherman. – Néhány óra múlva, ha Kerr magához tér a fejbe verés után – én vertem fejbe –, tényleg keresni fognak, de akkor már túlságosan késő lesz.

– Ne legyen olyan biztos benne – mondta English. – Csak nem képzeli, hogy elmenekülhet ezzel a jachttal?

Sherman nevetett.

– Nem, de mire utolérnek minket, a jacht már lenn lesz a tenger fenekén – mondta, és előjött a sötétségből. Automata pisztolyával célba vette a kabinlejárót. – Oda megyünk, English. Maga, a lány meg én: a tenger fenekére.

– Biztos? – kérdezte English. – Maga aligha akar velünk tartani.

– Be akarom fejezni – mondta Sherman. – Betege vagyok már a gyilkosságoknak. Gloriát nem lett volna szabad megölnöm. A kapus látott, mikor eljöttem. Természetesen a kapust is megölhettem volna, de már nem tudok tovább gyilkolni. Belebetegedtem! Úgy látszik, nem lehet abbahagyni. Így hát véget vetek az életemnek, és a magukénak is.

– És mi a terve, hogyan vet véget? – kérdezte English, csak hogy tudjon valamit. Tisztában volt vele, hogy

közelharccal próbálkoznia reménytelen. Túl nagy volt a távolság köztük. A másik lelőné, még mielőtt ő elérné.

– Fölgyújtom a jachtot – mondta Sherman. – Hamarosan szép kis tűz lesz itt. Választhatnak: vagy megégnek, vagy vízbe fúlnak. Máris körülbelül tizenkét mérföldre vagyunk a parttól, és még mindig megyünk. Ami engem illet, én a fulladást választom.

English most már mindent tudott, amit tudni akart. Lemászott a lépcsőn a folyosóra.

Lois állt a folyosón, hallotta, ami odafönn elhangzott. Sápadt arccal, de félelem nélkül tekintett Englishre.

– Megőrült – mondta English. – Azt mondja, fölgyújtja a jachtot. Lehet, hogy hazudik, de ha nem, úsznunk kell. Tudsz úszni, Lois?

A lány mosolygott.

– Igen. Miattam ne aggódj!

– De aggódom. – A lány karjára tette a kezét, és lenézett rá. – A hely és az idő nem a legalkalmasabb, drágám, de jobb, ha most mondom meg. Szerelmes vagyok beléd. Azt hiszem, már évek óta szerelmes voltam beléd, de csak akkor döbbentem rá, amikor azt hittem, hogy elveszítettelek. Bocsáss meg, Lois, de így van. Talán jobb későn, mint soha. És most, hogy könnyítettem a lelkemen, lássunk dologhoz. Valahol biztosan vannak idelenn mentőövek. Keressük meg őket.

A lány gyors, kutató pillantást vetett rá, mielőtt bementek a kabinba. Néhány percnyi keresés után három mentőöv és két viaszosvászon köpeny került elő.

– A magnót becsomagoljuk a viaszosvászonba, aztán rászerelünk egy mentőövet – mondta English. – Nem szeretném elveszíteni, ha nem muszáj.

– Tűz van, Nick – szólalt meg hirtelen Lois, miközben a

viaszosvásznat a padlóra terítette. – Füstszagot érzek.

English kilépett a folyosóra. Füst szállt fel a padlódeszkák közt, és forróságot érzett, amikor megérintette a padlót. Visszament a kabinba, hogy segítsen Loisnak a magnó köré kötözni a mentőövet.

– Nem szabadulhatunk el a hajóról, csak ha fölmegyünk a fedélzetre – mondta, és rásegített egy mentőövet a lányra –, s a lépcső tetejét Sherman őrzi. Várj itt. Megnézem, mit csinál.

– Légy óvatos, Nick.

English megcsókolta a lányt.

– Légy nyugodt, kiszabadulunk innen.

Hirtelen füst tört be a kabinba, megköhögtette őket, és amikor English kiment a szűk folyosóra, ott már vágni lehetett a füstöt, és irtózatos volt a hőség.

– Gyere, Lois, nem maradhatsz itt.

A lány vele ment, a lépcsőhöz rohantak a folyosón.

English még nem tette fel a mentőövét. Nem akarta, hogy Sherman tudjon a mentőöveikről. A lépcsőre tette az övét, mielőtt kinézett a fedélzetre.

A parancsnoki híd felől vörös ragyogás áradt, és a forróság akkora, volt, hogy English kénytelen volt eltakarni az arcát, mikor hunyorogva a füstbe nézett.

Semmit se látott, de hallotta a dühödten lobogó lángok moraját. A tűz a fedélzetbe harapott, és kezdte összeomlasztani a parancsnoki hidat.

English óvatosan felment a lépcsőn a fedélzetre. Még mindig nem látta Shermant.

– Lois! – szólt halkan.

A lány utánajött, és English intett, hogy vigyázzon.

– Nem látom sehol. Gyerünk innen. Add ide a magnót.

– A mentőöved – nyomta a kezébe az övet a lány.

Mikor English érte nyúlt, meglátta, hogy Sherman jön a füstön át. Eldobta az övet, megragadta a karjánál fogva Loist és odébb rántotta a fedélzeten.

– Ugorj – mondta, fölemelte a lányt, és bedobta a tengerbe.

Visszafutott a magnóért. Sherman észrevette, mikor English fölkapta a dobozt.

– Ne mozduljon! – ordította.

English jobb felé ugrott, elérte a korlátot, és a tengerbe dobta a magnót. Mikor a korlátra tette a kezét, hogy ö is átvesse magát rajta, Sherman rálőtt.

English érezte, hogy valami iszonyúan oldalba vágja, perzselő fájdalom járta át egész testét. Arccal a forró deszkákra zuhant.

A fedélzet olyan forró volt, hogy a nedves ruha sisteregni kezdett rajta, és amikor megpróbált föltápászkodni, keze fölhólyagosodott. Gurult egyet, kétségbeesetten próbált a rács alá jutni, és onnan be a tengerbe.

Sherman hozzárohant, elkapta az egyik bokáját, és visszarántotta.

– Nem fog elmenekülni! – kiabálta vadul. – Itt fog megsülni velem együtt. Hogy tetszik, English? Hogy ízlik első kóstolásra a pokol?

English kirúgott. Cipője sarka Sherman térdkalácsának vágódott, s Sherman lerogyott. Pisztolya elsült, és a golyó English közelében fúrt lyukat a fedélzetbe.

English ráhemperedett Shermanre, s a deszkára lapította. Sherman a fájdalomtól és dühtől vicsorogva próbálta kiszabadítani a pisztolyt markoló kezét, de English két kézzel megfogta a csuklóját, és rányomta Sherman kezét a jacht egyik fémrácsára.

Sherman felordított, mert a csaknem vörösen izzó fém a húsába égett. English minden erejét összeszedve, a fémen tartotta Sherman kezét.

Sherman a szabad kezével English arcába vágott, de English addig tartotta a rácson a kezét, amíg Sherman ujjai szétnyíltak a kíntól, és a pisztoly a tengerbe esett.

Eleresztette Sherman csuklóját, és megpróbált talpra állni, de olyan fájdalom nyilallt az oldalába, hogy egy pillanatra elsötétedett előtte a világ.

Arra tért magához, hogy a forró deszka perzseli a hátát, s Sherman rajta térdel, ujjait a nyakába vájva. English elkapta Sherman hüvelykujjait, és visszafelé feszítve őket, lazított Sherman szorításán. Aztán miközben Sherman újra a nyaka után tapogatódzott, English ököllel az arcába vágott, és legurította magáról.

English megragadta a korlátot, és föltápászkodott. Mielőtt Sherman elérhette volna, áthajolt a korlát fölött, és fejest ugrott a tengerbe.

A hideg víztől teljesen föléledt, és amikor a felszínre ért, kirázta szeméből a vizet, és a hátára fordult.

A jacht már fáklyaként égett, megvilágítva a tengert. English elrúgta magát, hogy minél messzebb kerüljön tőle meg az iszonyú forróságtól.

– Nick!

Egy kéz markolta meg a vállát. Hátranézett. Lois volt mellette, másik kezében a magnetofont tartotta.

– Jaj, kedves, megsebesültél?

– Semmi baj – lihegte English. – Semmi komoly. *Vele* mi történt?

– Azt hiszem, még a jachton van.

English a magnetofon köré kulcsolta a karját. Annak a segítségével tartotta a fejét a víz fölött. A lábát

ólomsúlyúnak érezte, s ha nincs a magnó doboza, elsüllyedt volna.

– Maradj mellettem, Lois – mondta. – Vérzem egy kicsit, és nem érzem valami jól magam.

– Fordulj a hátadra – sürgette a lány. – Megtartalak. Kapaszkodj a dobozba!

Mikor English a hátára fordult, meglátta, hogy Sherman úszik feléjük nagy erővel. Sherman szeme villogott, foga kilátszott, ahogy vadul vicsorgott.

– Vigyázz! – lihegte English, és ellökte magától Loist.

Sherman megragadta English vállát.

– Együtt süllyedünk el! – rikácsolta. – Véged van, English!

English feléje csapott, de alig volt ereje. Nem tudta távol tartani Shermant, és érezte, hogy Sherman ujjai a válláról a torka felé közelednek. Együtt süllyedtek le, Sherman English teste köré kulcsolta a lábait, ujjai English nyakába vájtak.

Lois látta, hogy lesüllyednek, és lemerült utánuk, de a mentőöv felhajtóereje azonnal visszahozta a felszínre.

Vadul nekiállt a kötelekkel birkózni, hogy megszabaduljon az övtől, de a csomók megkeményedtek a víztől, nem tudta kioldozni őket.

– Nick! – sikoltotta, és újra megpróbált lemerülni, de az öv felhajtóereje megint felhozta.

Ekkor hirtelen mozgás látszott a víz alatt. Megpillantotta a még mindig összekapaszkodott két férfit, amint a felszínre emelkednek. Látta, hogy English keze Sherman arca felé tapogatódzik, ujját Sherman szemébe nyomja, aztán újra lesüllyednek együtt, s a víz összecsap felettük.

Lois kalapáló szívvel várt, halálos rettegésben

Englishért, nézte a légbuborékokat, miközben a két férfi a víz alatt viaskodott. Másodszor is a felszínre emelkedtek. Úgy látszott, Sherman már nem harcol. De a karja és a lába még mindig English köré volt kulcsolva, és English kétségbeesetten próbálta lerázni magáról.

A lány feléjük úszott, megpróbálta elérni őket, még mielőtt újra lesüllyednek, de elkésett. Mikor segítő keze már csak néhány ujjnyira volt Englishtől, a két férfi ismét a víz alá süllyedt.

Aztán hosszú szünet után már csak egy test emelkedett a felszínre, hátára fordult, és félig elmerülten lebegett a vízen. Lois odaúszott, és a megkönnyebbüléstől zokogva ismerte fel az eszméletlen English sápadt arcát.

Lois fönntartotta, maga előtt tolta a vízén lebegő magnetofonhoz, és rátámasztotta.

Még akkor is a víz fölött tartotta Englisht, amikor tizenöt perc múlva Kerr a versenymotorossal a lángoló roncshoz érkezve rájuk talált.

4.

Sam Crail fölsietett az új városi kórház főbejáratához vezető impozáns lépcsőn, és belépett az előcsarnokba, ahol dr. Ingolls, a kórház sebésze fogadta.

Ingolls, ez az ötven felé járó magas, sovány férfi még mindig remegett egy kicsit az izgalomtól, hogy Nick English a kórháza páciensei között van.

A szüntelen telefonhívások, az újságírók inváziója és a látogatók – köztük színpadi és filmsztárok, show-görlök, műszaki emberek – áradata egy időre nagy fölfordulást

okozott a recepciós pultnál – mindenki English felől érdeklődött –, és Ingolls élvezte, hogy a betegére vetődő reflektorfényből őrá is esik.

Crail kezet rázott Ingollsszal, és megkérdezte: – Hogy van a betegünk? Megnézhetem?

– Igen – válaszolta mosolyogva Ingolls. – Kezd rendbe jönni. Roppant erős szervezetének köszönheti inkább, mint nekem. Már alig tudjuk ágyban tartani.

– És a seb?

– Kielégítően gyógyul. Még két hét, és rendbe jön annyira, hogy hazamehessen.

– Ez jó hír. Hát akkor fölmegyek. Nagyon jó munkát végzett, doktor.

Ingolls ragyogott.

– Megteszünk mindent, ami telik tőlünk – mondta könnyedén. – A siker persze nagyrészt a jó szervezeten múlik, és Mr. English szervezete kétségkívül az.

Crail biccentett, és elindult a hosszú, fehér csempés folyosón a lifthez, amely felvitte az első emeletre.

Englisht az ágyban találta, a nyitott ablak előtt. A mellette álló asztal tele volt levelekkel, táviratokkal és könyvekkel.

Chuck Eagan egy egyenes hátú széken ült a sarokban, feszült arccal, éber tekintettel. Eddig senkinek sem sikerült eltávolítani őt a kórházból. Három napja volt ebben a szobában, amióta Englisht behozták, és még maga English sem tudta elzavarni.

– Nos, Nick – lépett az ágyhoz Crail. – Hogy érzed magad?

– A szentségit, Sam – felelt English. – Húzz ide egy széket magadnak. Kitűnően. Csak azt nem tudom, miért csinálnak körülöttem ekkora felhajtást. Folyton mondom

annak a kuruzslónak, hogy haza akarok menni.

Crail a homlokát ráncolta.

– Tekintve, hogy az utóbbi két napban eszméletlen voltál, azt hiszem, ez ostobaság lenne – mondta, és odahúzott magának egy széket. Chuckra pillantott: – Szívhat egy kis friss levegőt, Eagan. Addig én vigyázok rá.

Chuck felhorkant.

– Igen? Látja, mi történt vele abban a pillanatban, mihelyt levettem róla a szemem? – mondta keserűen. – Maradok. Senki nem fog még egyszer golyót ereszteni belé, ha rajtam múlik a dolog.

– Hagyd Chuckot – nevetett English. – Én már mindent elkövettem, hogy megszabaduljak tőle, de föladtam. Mi újság?

– Tisztázva vagy – mondta Crail. – Az a magnetofon elintézte a dolgot. Nincs miért nyugtalankodnod. Nem lepne meg, ha a rendőrfőnök felkeresne, hogy bocsánatot kérjen.

English vágott egy grimaszt.

– Nem akarom, hogy idejöjjön. Mi van Shermannel?

– Kifogták a tetemét. Kitörted a nyakát, Nick.

– Ő készített volna ki, ha nem próbálom ki rajta azt a dzsudótrükköt – mondta English. – Nagyon meleg helyzet volt, Sam, átkozottul meleg. Lois jól van?

– Semmi baja – mondta Crail. – Ma reggel beszéltem vele telefonon. A hangjából ítélve remekül van.

– Nem mondta, hogy bejön meglátogatni? – kérdezte kicsit aggodalmasan English. – Vártam.

Crail vállat vont: – Nem mondta, de jönni fog.

English mondani akart valamit, de meggondolta magát. Ehelyett megkérdezte: – Mi történt azzal a Penn nevű pasassal?

– Elkaptuk. Kerr épp őt cipelte a csónakba, amikor Sherman mögéje settenkedett és fejbe vágta. Kerr beleesett a csónakba, és a csónak elsodródott, különben Sherman nyilván vele is végzett volna. Amikor Kerr magához tért, meglátta a tüzet, és odament, hogy megnézze, mi történt. Épp időben halászott ki titeket.

– Derék ember – mondta English. – Tégy meg érte valamit, Sam. Van egy édes kislánya. Beszélj azzal az emberrel, hátha szívesen venné, ha vállalnám a kislány neveltetését és iskoláztatását.

– Rendben van – mondta Crail. – Beszélek vele.

– Chuck szerint Morilli elárulta magát – mondta English. – Mi történt vele?

– Gyilkossági kísérlet lesz a vád ellene. Neked kell feljelentést tenned, Nick. Szerencsére vittem magammal néhány újságírót. A rendőrfőnök így nem tud falazni neki. Egy ideig nem fog gondot okozni neked.

– Úgy látszik, minden jól alakul. Lefogadom, hogy sok csalódott ember van a városban. Rees is nyilván ejt néhány könnyet.

– Ejt bizony – mondta csendesen Crail. – Bizonyára azt hitte, hogy ott fog meg téged, ahol akarja. Viszont az egész sztori feltétlenül napvilágra kerül. Nem tudjuk tovább fedezni Royt.

English vállat vont, de eltorzult az arca.

– A fenébe is! Ezt nem szabad csinálnom. Kicsit még érzékeny vagyok – mondta, és kényelmesebben helyezkedett el. – Nos, ezen nem lehet segíteni. Azt hiszem, ez engem kicsinál, Sam.

– Egy kis időre – mondta Crail. – De mire meggyógyulsz, a botrány feledésbe megy.

English a fejét rázta.

– Nem, azért nem lesz minden a régi. Vicces, de most fütyülök rá. Amióta itt fekszem, sokat gondolkodtam. Elhatároztam, hogy új vizekre evezek. Elmegyek ebből a városból, Sam. Új elképzeléseim vannak.

Crail megrémült.

– De hát ilyet nem tehetsz! Nem sétálhatsz ki csak úgy egy akkora vállalkozásból, amilyen a tiéd, amikor annyi ember munkája függ tőled!

– Ó, majd rábízom valakire – mondta English. – Neked például hogy tetszene ez a munkakör, Sam?

– Nem beszélhetsz komolyan – merevedett meg a meglepetéstől Crail.

– De bizony. Azért ne siesd el a dolgot. Gondolkozz rajta. Azt jelentené, hogy föl kellene adnod az ügyvédi munkádat; de ez is komoly feladat, Sam, és tudom, hogy sikeresen meg tudnál birkózni vele. És megelégednék a nettó haszon huszonöt százalékával, s a többit neked hagynám, ha levennéd rólam a terheket.

– De mit fogsz *te* csinálni? – kérdezte elképedve Crail. – Hiszen neked ez az életed, Nick. Nem rúghatod fel csak úgy.

– Huszonöt százalékkal is meglesz annyim, amennyire szükségem van – mondta English. – Itt az ideje, hogy világot lássak. Utazni akarok. És amikor már belefáradtam az utazásba, újra elölről kezdek mindent. Tudod, Sam, életem legszebb időszaka az volt, amikor megpróbáltam fölvergődni. Most majd újra megpróbálok rátalálni azokra az örömökre, amelyekben akkoriban részem volt. Mindegy, nem én vagyok az érdekes. Gondolkozz az ajánlatomon. Ha neked nem kell, keresnem kell valaki mást. Én kiszállok. Ezt már elhatároztam.

Crail fölállt.

– Rendben van, gondolkodom rajta. Azt hiszem, nem sokáig. Gondold csak el, mennyi ügyvédi költséget megtakarítok majd!

English nevetett.

– Nem takarítasz meg semmit. Ha te végzed a jogászi teendőket, kifizeted magadnak az érte járó tiszteletdíjat. Jó sok pénzt kereshetsz ezen a vállalkozáson, Sam.

– Aha – számolgatott magában Crail. – Azt hiszem, igazad van. Adj időt holnapig, Nick. Addigra meglesz a válaszom. Szeretnék először is Helennel beszélni.

– Persze. Nem sürgős a dolog – mondta English. – Sok a tennivalóm még, mielőtt kiszállhatok.

Késő délután Ed Leon nézett be.

– Gondoltam, beugrom, és megnézem, mit műveltek veled – rázott kezet Englishsel. – Vissza kell térnem Chicagóba, már utazom is. Ugye, nincs már semmi, amit érted tehetnék?

English a fejét rázta.

– Azt hiszem, nincs. Köszönet mindenért, amit tettél, Ed. Kapsz egy csekket, mihelyt visszajutok az íróasztalomhoz. Szépen tisztába tettük ezt a dolgot, mi?

– Aha. Bárcsak láthattad volna a zsernyákok képét, amikor Lois bejött a magnetofonnal. Szép munkát végzett az a lány, igaz?

– De még milyen szépet. Csak azt nem értem, miért nem jött be meglátogatni. Az egész város itt volt már, csak ő nem. Mi az ördög van vele, Ed?

Leon elvigyorodott.

– Szentséges ég! Hát mit gondolsz, ki vezeti a cégedet, amíg te az ágyban heverészel? Nem emlékszel már, hogy ma este van az új *show*-d bemutatója? Napi huszonnégy órát dolgozik, hogy sikerre vigye. Annyi ideje se volt ezalatt

szegény lánynak, hogy az orrát bepúderezze.

– A francba az új *show*-val! – mondta ingerülten English. – Egyáltalán, kit érdekel? Én Loist akarom látni!

– Látni fogod. Mondott valami olyasmit, hogy benéz, mielőtt ma este a színházba indul. Hálásnak kellene lenned. Az a lány egy vagyont keres neked.

– Oké, ez igaz – ráncolta a homlokát English. – De ideje lenne már, hogy ne dolgozzon úgy, mint egy rabszolga.

– Én is ezt mondogatom neki, amióta csak megismertem, de nem hallgat rám – mondta Leon. – No de mennem kell. Viszlát mielőbb, haver, és nyugi. Annyi izgalomban volt részed, hogy az egész hátralevő életedre elég.

Miután Ed elment, Chuck óvatosan megkérdezte: – Igazán kiszáll, főnök?

English ránézett, és elvigyorodott.

– Igazán. Nagyobb vállalkozásba kezdek. Olyanba, amely rengeteg időmet igénybe veszi majd; olyasmibe, amibe már évekkel ezelőtt bele kellett volna fognom.

Chuck szeme tágra nyílt: – Lesz benne valami a számomra, főnök?

English a fejét rázta: – Nem hinném, hogy lesz – mondta jókedvűen. – Ez személyes természetű vállalkozás. Megnősülök, és gyerekeket fogok nevelni.

Chuck rémült arckifejezését olyan mulatságosnak találta, hogy tiszta szívből elröhögte magát.

Vége.